Sfântul cuvios Benedict de Nursia

(s.v. 14 martie / s.n. 27 martie)

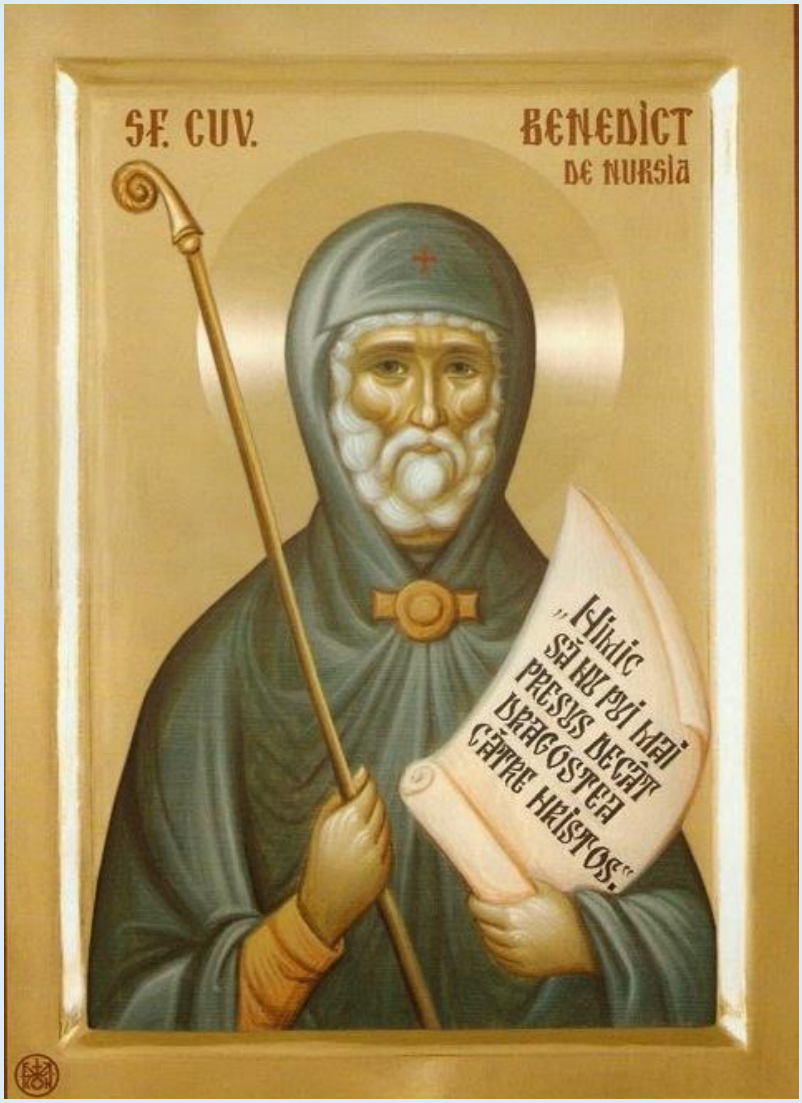

Materiale despre Sfântul cuvios Benedict de Nursia:

https://independent.academia.edu/emystea/Sf.%20cuv.%20Benedict%20de%20Nursia%20(14%20mar)

https://archive.org/details/@steaemy?query=Benedict

https://www.slideshare.net/steaemy1/search_my_uploads?type=&new=&q=Benedict

***

Cuviosul Benedict de Nursia a fost (în jurul anilor 480-547) întemeietorul rânduielii monahilor ce aveau să se numească apoi benedictini și, în general, a fost întemeietorul monahismului apusean. Singura biografie autentică a Sfântului Benedict este cuprinsă în cel de-a doilea volum al Dialogurilor scrise de [ortodoxul și sfântul] Papa Grigorie I, care descrie minunile lui, prezentând și o ordine cronologică a activității acestuia. Sfântul Benedict a scris Rânduiala sa pentru viaţa de mănăstire. Pentru el, mănăstirea este o şcoală unde se învaţă a sluji pe Dumnezeu în tăcere, singurătate, smerenie şi ascultare. Pravila sa a ajuns rânduiala care, mai târziu, a fost adoptată, un timp, de toţi călugării din Apus. Moaștele Sfântului Benedict sunt păstrate în cripta Mănăstirii Saint-Benoit-sur-Loire, de lângă Felury, Franța. Cuviosul Benedict este sărbătorit de apuseni pe 11 iulie (în vechime pe 21 martie), iar de răsăriteni pe 14 martie.

Index

În această lună, ziua a paisprezecea - Pomenirea cuviosului părintelui nostru Benedict (Minei) 4
Canon de rugăciune către Sfântul cuvios Benedict de Nursia 14
Acatistul Sfântului cuvios Benedict de Nursia 22
Imnografie 34
Vieţile Sfinţilor - Viaţa cuviosului părintelui nostru Benedict, purtătorul de Dumnezeu 35
Sinaxar - Pomenirea prea cuviosului părintelui nostru Benedict de Nursia 63
Sinaxar - Sfântul cuvios Benedict de Nursia - 14 martie 66
Sinaxar - Sfinţii ortodocşi ai Apusului - Cuviosul Benedict de Nursia (†543) ... 68
Arhid. Ştefan Sfarghie - Sinaxar - Sfântul cuvios Benedict de Nursia 75
Arhid. Ştefan Sfarghie - Sinaxar - Sfântul cuvios Benedict de Nursia 76
Iulian Dumitraşcu - Calendar Ortodox - Sfântul cuvios Benedict de Nursia 78
Proloagele - Pomenirea prea cuviosului Părintelui nostru Benedict († 543) 80
Sfântul Nicolae Velimirovici - Proloagele de la Ohrida - Pomenirea Sfântului cuvios Benedict de Nursia 87
Cântare de laudă la Sfântul Benedict de Nursia 89
Iulian Predescu - Sfântul Benedict de Nursia 91
Ioan Buşagă - Cuviosul Benedict, reformatorul vieţii monahale din Apus 93
Augustin Păunoiu - Sfântul Benedict: „Roagă-te şi munceşte!“ 100
Pr. Constantin Necula - Despre Sfântul Grigorie cel mare şi Sfântul Benedict de Nursia 105
Sfântul cuvios Benedict de Nursia, Italia (14 martie) 112

Medalia Sfântului Benedict 116
Cosmin Ungureanu - Muzica extazului mistic: «Sfinții Francisc și Benedict în extaz» 120
Orthodoxwiki - Benedict al Nursiei 124
Wikipedia - Benedict de Nursia 127
Cărţi 131
Icoane 134

În această lună, ziua a paisprezecea - Pomenirea cuviosului părintelui nostru Benedict (Minei)

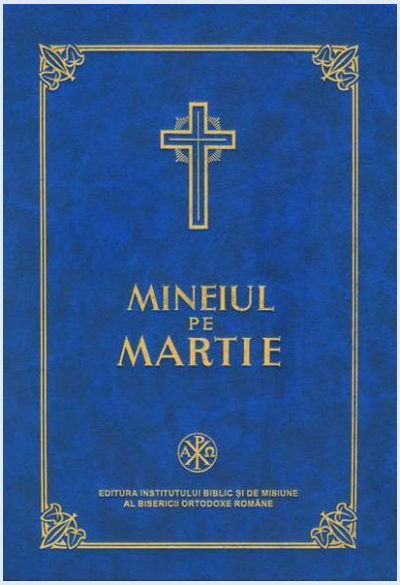

La Vecernie

La Doamne, strigat-am..., se pun **stihirile** pe 6: trei ale Triodului sau ale Octoihului şi trei ale sfântului, glasul al 2-lea:

Podobie: Când de pe lemn, mort Te-ai pogorât, cel din Arimateea pe Tine, viaţa tuturor, cu smirnă şi cu giulgiu Te-a înfăşurat, Hristoase şi cu dragoste s-a îndemnat a săruta, cu inima şi cu buzele, trupul Tău cel nestricat. Însă fiind cuprins de frică, se bucura strigând către Tine: Slavă smereniei Tale, iubitorule de oameni!

Cu credinţă şi cu dragoste adevărată, lepădându-te de lume părinte cuvioase, din tinereţe bucurându-te ai urmat lui Hristos celui ce S-a răstignit, şi prin multe nevoinţe trupul omorându-l, din destul ai luat darul tămăduirilor, a înceta neputinţele cele de multe feluri, şi a goni duhurile vicleşugului, cu mărire minunându-te.

Făcându-te podoabă călugărilor, ai adunat nenumărată mulţime, ca să laude pe Domnul, cuvioase părintele nostru, şi pe toţi i-ai povăţuit către cereasca vieţuire, bine urmând învăţăturilor tale celor dumnezeieşti, şi vieţii tale celei îmbunătăţite asemănându-se fericite, pe care şi întru mutarea ta împreună iarăşi i-ai adunat, Benedicte.

Pogorât-ai ploi din cer prin dumnezeiasca rugăciune, precum odinioară Ilie, şi degrab ai făcut a izvorî untuldelemn, şi pe mort l-ai înviat, şi alte mulţimi de minuni cu adevărat ai săvârşit cuvioase, întru slava lui Dumnezeu şi Mântuitorului, pentru aceasta dumnezeiască pomenirea ta cu dragoste o prăznuim, Benedicte.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh. Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor, (a Născătoarei)

Opreşte abaterile cugetului meu, şi rătăcirile simţirilor, şi chipurile patimilor cele stricătoare de suflet desăvârşit le şterge, şi alină tulburarea sufletului meu Fecioară, ca să măresc bunătatea ta, că pe tine te am Fecioară apărătoare toatei vieţi, şi neputinţei mele ajutorul.

A Crucii, a Născătoarei, *asemenea*

Când Te-a văzut Mieluşeaua pe Tine Mieluşelul său pironit pe Cruce cu piroane, spăimântându-se foarte se tânguia, şi lăcrimând grăia: Cum mori Fiul meu? Vrând să rupi zapisul lui Adam celui întâi zidit, şi toată omenirea să izbăveşti din moarte. Slavă rânduielii Tale, Iubitorule de oameni.

La Utrenie

Canonul sfântului şi ale Triodului după rânduiala lor.

Canonul Sfântului

facere a lui chir Iosif

Cântarea 1-a

Irmos: Veniţi noroadelor să cântăm cântare lui Hristos Dumnezeu, celui ce a despărţit marea, şi a trecut pe poporul, pe care l-a slobozit din robia egiptenilor, că S-a proslăvit.

Mie, celui ce voiesc cu cântări a cuvânta pomenirea ta cea vrednică de laudă, cuvioase Benedicte, roagă-te să mi se dea dar, şi izbăvire de toate greşalele.

Călugăreşte din pruncie Crucea ta ridicându-o, Ţiitorului a toate i-ai urmat, şi omorându-ţi trupul, te-ai învrednicit vieţii, prea fericite.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Legii lui Dumnezeu plecându-te preafericite, prin sudorile înfrânării ai veştejit săltările patimilor, şi cu darul nepătimirii te-ai îmbogăţit.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei)

Cei ce prin tine ne-am îmbogăţit cu nestricăciunea, Născătoare de Dumnezeu prea curată, bucură-te strigăm ţie, cea plină de daruri, înfrumuseţarea cuvioşilor şi a drepţilor.

Cântarea a 3-a

Irmos: Întăreşte-ne pe noi întru…

De vieţuitoarele apele Dumnezeiescului Duh umplându-se sufletul tău Benedicte, râuri de minuni ai izvorât, uscând curgerea bolilor.

Întru lăţimea Raiului te-ai sălăşluit prea fericite, cărarea cea strâmtă călătorind, şi măiestriile şi cărările dracilor le-ai arătat nelucrătoare.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Cu curgerile lacrimilor tale adăpându-te, ca un pom aducător de roadă, bună rodire dumnezeiască ai adus Benedicte, cu dumnezeiescul Dar al bunătăţilor şi al minunilor.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei)

Singur cel Bun, ca să se întrupeze, a intrat în pântecele tău Preacurată, şi S-a arătat om desăvârşit. Pe care roagă-L, să se mântuiască sufletele noastre.

Irmosul: Întăreşte-ne pe noi întru Tine Doamne, Cela ce prin lemn ai omorât păcatul, şi frica Ta o sădeşte în inimile noastre celor ce Te lăudăm pe Tine.

Sedealna, glas 1:

Podobie: Piatra fiind pecetluită de iudei şi ostaşii străjuind prea curat trupul Tău, înviat-ai a treia zi, Mântuitorule, dăruind lumii viaţă pentru aceasta, puterile cerurilor strigau Ţie, Dătătorule de viaţă: Slavă învierii Tale, Hristoase; slavă împărăţiei Tale; slavă rânduielii Tale, Unule, Iubitorule de oameni.

Postnicind cu plăcere dumnezeiască, cu fapte bune ai vieţuit, şi darul tămăduirilor ai primit Benedicte, a săvârşi minuni înfricoşate. Mânăstire dumnezeiască adunând, ai adus lui Hristos mulţime de cei ce se mântuiesc, prea fericite. Slavă Dumnezeului Celui ce te-a strălucit pe tine; Slavă Celui ce te-a încununat; Slavă Celui ce lucrează prin tine tuturor tămăduiri.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh. Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor, (a Născătoarei)

Mâinile tale cele dumnezeieşti Preasfântă Fecioară, cu care ai ţinut pe Ziditorul, întrupându-Se pentru bunătate, întinzându-le, roagă-L pe Dânsul, ca să ne izbăvească pe noi din ispite şi din patimi, şi din primejdii, cei ce te lăudăm cu dragoste, și-ți strigăm: Slavă Celui ce S-a sălăşluit întru tine; Slavă Celui ce a ieşit din tine; Slavă Celui ce ne-a slobozit pe noi prin naşterea ta.

A Crucii, a Născătoarei

De cei fărădelege pironindu-Te pe Cruce Mântuitorule, şi coasta împungânduţi-se de suliţa ostaşilor, Preacurata se tânguia cu amar, şi de multă şi înfricoşată răbdarea Ta, se spăimânta strigând: Slavă dragostei Tale celei către oameni; Slavă bunătăţii Tale; Slavă Celui ce cu moartea Ta ai făcut pe oameni nemuritori.

Cântarea a 4-a

Irmos: Te laud pe Tine, că auzul am auzit Doamne, şi m-am spăimântat, că ai venit până la mine căutându-mă pe mine cel rătăcit. Pentru aceea proslăvesc multă pogorârea Ta, cea către mine, Multmilostive.

Patimilor şi lumii răstignindu-te pe sine-ți de Dumnezeu cugetătorule părinte Benedicte, ai fost plăcut lui Hristos, Celui ce pe Cruce de bunăvoie şi-a întins palmele, pe care roagă-L să mântuiască sufletele noastre.

Prin luptele înfrânării mădularele trupului omorându-le cuvioase, pe cei morți i-ai sculat cu rugăciunea şi celor slăbănogiți le-ai dăruit buna alergare, prin credință minunându-te părinte şi toată boala ai tămăduit.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Sufletele cele uscate şi fără umezeală, prin cuvântul tău cel viu cuvioase, le-ai lucrat bine-roditoare, făcându-te cu arătarea minunilor păstor de Dumnezeu pus, şi prea frumoasă podoabă a călugărilor.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei)

Ca ploaia pe lână S-a pogorât Cuvântul întru cinstit pântecele tău, Preacurată, întrupându-Se, şi arătat au încetat ploile mulțimii dumnezeilor, şi iarna cea amară a risipit, ceea ce eşti cu totul fără prihană.

Cântarea a 5-a

Irmos: Dătătorule de lumină, şi Făcătorul veacurilor Doamne, întru lumina poruncilor tale povățuieşte-ne pe noi, că afară de Tine pe alt Dumnezeu nu ştim.

Pe Dumnezeu cel milostiv rugându-L părinte înțelepte, degrab ai umplut ulciorul cu unt-de-lemn ca şi Ilie, minunându-te cu credință de cei ce vedeau prea fericite.

Ca un curat cu sufletul, ca unul ce te-ai făcut întru uimire luminându-te sub o rază, ai văzut tot pământul, Dumnezeu cinstindu-te pe tine Benedicte.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Făcând minune întru Hristos, ai izvorât apă izvorâtoare prin rugăciune, rugând pe Dătătorul bunătăţilor, care petrece, propovăduind minunea Benedicte cuvioase.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei)

Cel ce locuieşte în Ceruri întru preacurat pântecele tău a locuit, ca să ne facă case pe noi, care te propovăduim pe tine Născătoare de Dumnezeu prea curată.

Cântarea a 6-a

Irmos: Întru adâncul greşalelor…

Cu strălucitele razele duhului strălucindu-te, întunericul dracilor celor răi l-ai micşorat, făcătorule de minuni Benedicte, al călugărilor luminătorule prea luminate.

Cât este de prea slăvită viața ta fericite! Cât este de luminată cinstită petrecerea ta, prin care turmele călugărilor le-ai tras către cunoştința cea mântuitoare.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Făcându-te locuitor al Împărăţiei celei Cereşti, cugetătorule de Dumnezeu Benedicte. Pe care roagă-te să o dobândească, cei ce cu credinţă te fericesc pe tine pururea.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei)

Din pântecele tău cel sfânt, a răsărit Soarele dreptăţii cel neapus şi pe cei credincioşi i-a luminat, Născătoare de Dumnezeu Fecioară prea cântată.

Irmosul: Întru adâncul greşalelor fiind înconjurat, chem adâncul milostivirii Tale, cel neumblat, din stricăciune Dumnezeule scoate-mă.

Condac, glas 6:

Podobie: Plinind rânduiala cea pentru noi şi cele de pe pământ împreunându-le cu cele cereşti, Te-ai înălţat întru slavă, Hristoase, Dumnezeul nostru, nicidecum despărţindu-Te, ci rămânând nedeşertat şi strigând celor ce Te iubesc pe Tine: Eu sunt cu voi şi nimeni împotriva voastră.

Îmbogăţitu-te-ai cu dumnezeiescul dar, iar cu faptele ai descoperit chemarea, şi te-ai arătat plin de darul Duhului Sfânt, Benedicte, plăcute al lui Hristos Dumnezeu, întru rugăciuni şi întru înfrânări, şi te-ai făcut tămăduitor neputincioşilor şi izgonitor dracilor şi grabnic apărător sufletelor noastre.

Sinaxar

Întru această lună în 14 zile, pomenirea prea cuviosului părintelui nostru Benedict.

Stih: Cu cugetele ca cu frâiele toată patima strângând,
Frâiele vieţii Benedict este defăimând.
În a patrusprezecea zi Benedict,
În ceruri a trecut.

Cuviosul acesta Benedict (care se tâlcuieşte în limba elinească blagoslovit), era din pământul romanilor, din cetatea ce se chema Nursia, din părinţi creştini şi bogaţi şi lăsând bogăţia şi părinţii şi averea cea părintească, fiind foarte mic şi neajuns de vârstă, s-a dus la un loc pustiu cu doica sa, care îi dăduse sân, unde unindu-se pe

sine cu Dumnezeu prin fapta bună şi nevoinţă, s-a îmbogăţit de la dânsul cu putere de minuni şi de tămăduiri.

Însă de alte prea slăvite faceri de minuni povesteşte mai pe larg istoria lui, întru care multe feluri de minuni aflăm că a făcut. Morţii înviind, de lucrurile cele viitoare proorocind, şi spunând de cele ce nu era, ca cum ar fi fost de faţă.

Că atâta numai trebuie să sfârşim cuvântul. Că vrând a se pristăvi întru Domnul, a apucat de a zis către ucenicii săi, ce erau cu dânsul, şi cei ce erau departe, cum că va fi să se facă semn, cu care vor cunoaşte toţi, că el se desparte de trup.

Deci cu şase zile mai-nainte de prea cuvioasa lui adormire, a poruncit să-i facă groapa şi îndată s-a bolnăvit cu fierbinţeală mare, de care îi ardea trupul până la şase zile. Iar când a fost a şasea zi, a învăţat pe ucenicii săi să-l ridice şi să-l ducă la casa cea de rugăciune. Apoi ducându-l acolo, şi cuminecându-se cu Sfintele taine, stând în mijlocul ucenicilor săi, ţinut şi rezemat, şi-a ridicat mâinile la Cer, şi aşa căutând în sus şi rugându-se şi-a dat sfântul său suflet.

Însă întru acel ceas s-a arătat o vedenie la doi părinţi, unul şezând la chilia lui, şi altul locuind departe. Văzut-au dar amândoi că se tindea o cale minunată de la chilia sfântului până la Cer, către răsărit, aşternută cu haine de mătase luminoase, şi întru acea cale erau şi nişte oameni minunaţi, ce ţineau făclii, şi după rânduială se suia. Iar oarecare om cu veşminte albe îmbrăcat şi acela luminos fiind, stând lângă dânşii, îi întrebă, de ştiu a cui este această cale la care privesc, şi se minunează şi zicând ei că nu ştiu, a zis acel ce s-a arătat: Aceasta este calea prin care iubitul lui Dumnezeu Benedict, se suie la Ceruri. Deci, venindu-şi întru sine cuvioşii aceia ce au văzut vedenia au cunoscut sfârşitul sfântului bărbat, ca și cum s-ar fi aflat a vedea când s-a săvârşit.

Tot în această zi, Sfântul mucenic Alexandru cel din Pidna.

Stih: A se păgubi de cununi nesuferind,
Alexandru tăierea capului este răbdând.

Acesta ca întru o întunericime a înşelăciunii strălucind stea mult luminoasă şi nebunia rău credincioşilor o a mustrat şi pe semeţul vrăjmaş, cu graiurile, ca și cu nişte săgeți, l-a rănit şi toată înşelăciunea la pământ o a surpat, în privelişte mărturisind pe Hristos.

Deci cei ce erau lipiţi de înşelăciune, nesuferind îndrăzneala şi bărbăţia lui, cu feluri de măiestrii cercau ca să surpe a lui bună tărie, şi neputând, i-au tăiat capul cu sabia.

Iar Dumnezeu l-a răsplătit prin darurile tămăduirilor. Căci toată cumplita boală, o izgonește de la cei ce cu credinţă se apropie de el.

Tot în această zi, prea cuviosul părintele nostru şi mărturisitorul Evshimon episcopul Lampsacului.

Stih: Evshimon mai-nainte de a muri, ca Pavel zicând,
Cu bună-cuviinţă ca ziua călătorind.

Cu ale lor sfinte rugăciuni, Doamne miluieşte-ne şi ne mântuieşte pe noi, Amin.

Cântarea a 7-a

Irmos: Ritori prea învățați s-au arătat tinerii oarecând; că din suflet cuprins de Dumnezeu blagoslovind cu buzele au cântat: Dumnezeu cel mai presus de dumnezei al părinţilor şi al nostru bine eşti cuvântat.

Murire purtătoare de viaţă ai câştigat şi depărtare dezmierdărilor. Pentru aceasta te-ai învrednicit a scula pe morţi prea fericite Benedicte minunându-te de toţi credincioşii, ca şi marele Ilie.

Prin cuvioase ostenelile tale, ai făcut turmă de nenumăraţi călugări, care pururea rămâne, îngrădită fiind cu apărările tale, supunându-se celor ce bine de tine au fost tocmite, vrednicule de minune.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Cei fără minte părându-li-se să te omoare, cu otrăvirile pe tine, care erai păzit de dumnezeiască mâna Atotziditorului, dovedindu-se de mai-nainte cunoştinţa Duhului, ce era întru tine fericite, s-au ruşinat.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei)

Vindecă patimile sufletului meu, ceea ce ai zămislit izvorul nepătimirii Fecioară, şi-mi dă mie ploi de umilinţă, cele ce-mi pricinuiesc mie acolo mângâiere, Născătoare de Dumnezeu, Preasfântă.

Cântarea a 8-a

Irmos: Pe Dumnezeu cel ce…

Stăpânind întru Hristos asupra patimilor celor făcătoare de putrejune, cugetătorule de Dumnezeu părinte întru împărăţia cerurilor te-ai învrednicit a locui, împreună cu toţi cei ce bine au vieţuit şi au iubit pe Dumnezeu, văzătorul a toate.

Sfinte rugăciunile tale primindu-le Dumnezeu, da prin tine celor lipsiţi cele trebuitoare spre vieţuire, foarte proslăvindu-te pe tine pe pământ, prin lucrările minunilor, Benedicte de trei ori fericite.

Binecuvântăm pe Tatăl şi pe Fiul şi pe Sfântul Duh, Domnul.

Înfrumuseţându-te cu frumusețile bunătăților celor dumnezeieşti, întru cămările cele de mire te-ai mutat părinte, ca să fii împreună cu Dumnezeu şi să te îndulceşti de dumnezeiască frumusețea Lui, întru vecii cei nesfârşiți.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei)

Iată S-a născut din tine curată (Isaia arătat striga) Fiul celui Preaînalt, şi al tău Fiu se vede Fecioară, făcând fii Părintelui celui Ceresc, pe cei ce te laudă pe tine.

Irmosul:

Să lăudăm, să binecuvântăm şi să ne închinăm Domnului, cântându-I şi prea înălţându-L pe Dânsul întru toţi vecii.

Pe Dumnezeu care S-a pogorât în cuptorul cel cu foc la tinerii evreieştii, şi văpaia întru răcoreală o a prefăcut, ca pe Domnul lăudați-L lucrurile, şi-L prea înălțați întru toți vecii.

Cântarea a 9-a

Irmos: Pe Dumnezeu Cuvântul…

Arătatu-te-ai ca un soare mare, de Dumnezeu purtătorule, luminând zidirea cu semne înfricoşate, şi cu strălucirile bunătăţilor. Pentru aceasta săvârşim pomenirea ta cea cu adevărat luminată, luminându-ne la simţirile inimii părinte.

Cetele pustnicilor cele de tine adunate, ziua şi noaptea te laudă pe tine, având în mijloc trupul tău, părinte înțelepte, care cu îndestulare izvorăște râuri de tămăduiri neîncetat acestora, şi luminează paşii lor neîncetat.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Mai mult decât razele soarelui ai strălucit părinte, săvârşind poruncile lui Dumnezeu, şi întru lumina cea neînserată te-ai mutat, rugându-te, ca să se dea curăţire de păcate, celor ce cu credinţă te cinstesc pe tine Benedicte pururea pomenite.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei)

Născătoare de Dumnezeu Fecioară, goneşte norii sufletului meu, şi-mi dă Stăpână, ca să zăresc curat frumuseţea cea mântuitoare, a Celui ce negrăit a strălucit din preasfânt pântecele tău, spre lumina neamurilor, prea cântată.

Irmosul: Pe Dumnezeu, Cuvântul cel din Dumnezeu, care cu negrăita înţelepciune a venit să înnoiască pe Adam cel căzut rău prin mâncare întru stricăciune, din Sfânta Fecioară negrăit întrupându-Se pentru noi credincioşii, cu un gând întru laude Îl mărim.

Luminânda glasului, şi stihoavna Triodului.

Şi cealaltă slujbă a Utreniei după rânduiala postului şi Otpustul.

Canon de rugăciune către Sfântul cuvios Benedict de Nursia

Troparul Sfântului cuvios Benedict de Nursia, glasul al 8-lea: Cu curgerile lacrimilor tale ai lucrat pustiul cel neroditor şi cu suspinurile cele dintru adânc ai făcut ostenelile tale însutit roditoare; şi te-ai făcut luminător lumii, strălucind cu minunile, Benedict, părintele nostru. Roagă-te lui Hristos Dumnezeu ca să mântuiască sufletele noastre.

Troparul Sfântului cuvios Benedict de Nursia, glasul 1: Locuitor pustiului, înger în trup şi de minuni făcător te-ai arătat, purtătorule de Dumnezeu, părintele nostru Benedict. Cu postul, cu privegherea şi prin rugăciune primind daruri cereşti, tămăduieşti pe cei bolnavi şi sufletele celor ce aleargă la tine cu credinţă. Slavă Celui ce ţi-a dat ţie putere; Slavă Celui ce te-a încununat pe tine; Slavă Celui ce lucrează prin tine tuturor tămăduiri.

facere a lui chir Iosif

Cântarea 1

Irmos: Veniţi, popoare, să cântăm lui Hristos Dumnezeului nostru, celui ce a despărţit marea şi a trecut pe poporul pe care l-a scăpat din robia egiptenilor, că S-a prea slăvit.

Stih: ***Sfinte cuvioase părinte Benedict, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Mie, celui ce voiesc să laud în cântări pomenirea ta cea vrednică de laudă, prea cuvioase părinte Benedict, roagă-te să mi se dea har şi izbăvire de toate greşelile.

Stih: ***Sfinte cuvioase părinte Benedict, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Ca nimeni altul, din pruncie luând crucea ta, prea fericite, ai urmat Atotţiitorului şi omorându-ţi trupul, te-ai învrednicit de viaţă.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Legii lui Dumnezeu plecându-te, întru tot fericite, prin ostenelile înfrânării ai veştejit săltările patimilor şi cu darul nepătimirii te-ai îmbogăţit.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei).

Cei ce prin tine ne-am îmbogăţit cu nestricăciunea, Născătoare de Dumnezeu, prea curată, strigăm ţie: Bucură-te, ceea ce eşti plină de dar, podoaba cuvioşilor şi a drepţilor.

Cântarea a 3-a

Irmos: Întăreşte-ne pe noi...

Stih: ***Sfinte cuvioase părinte Benedict, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Umplându-se sufletul tău de apele cele vii ale Sfântului Duh, Sfinte Benedict, a izvorât râuri de tămăduiri, care au uscat răutatea patimilor.

Stih: ***Sfinte cuvioase părinte Benedict, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Umblând pe cărarea cea strâmtă, te-ai sălăşluit în lărgimea Raiului şi măiestriile demonilor şi căile cele fără de rânduială le-ai strâmtorat.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Cu curgerile lacrimilor tale adăpându-te, ca un pom aducător de roadă, părinte Benedict, bună roadă dumnezeiască de fapte bune şi de minuni ai adus cu dumnezeiescul har.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei).

Ca să Se Întrupeze, Cel ce Singur este Bun a intrat în pântecele tău, Preacurată şi Om desăvârşit S-a arătat. Pe care roagă-L să mântuiască sufletele noastre.

Irmosul: Întăreşte-ne pe noi întru Tine, Doamne, cel ce prin Lemn ai omorât păcatul şi frica Ta sădeşte-o în inimile noastre, ale celor ce Te lăudăm pe Tine.

Cântarea a 4-a

Irmos: Te laud pe Tine, căci cu auzul meu am auzit, Doamne şi m-am înspăimântat, că ai venit până la mine, căutându-mă pe mine, cel rătăcit. Pentru aceasta, prea slăvesc bunătatea Ta cea mare faţă de mine, Preaputernice.

Stih: ***Sfinte cuvioase părinte Benedict, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Răstignindu-te tu patimilor şi lumii, cugetătorule de Dumnezeu, părinte Benedict, ai slujit lui Hristos, celui ce pe Cruce mâinile Şi-a întins de bunăvoie; pe care roagă-L să mântuiască sufletele noastre.

Stih: ***Sfinte cuvioase părinte Benedict, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Prin nevoinţele înfrânării, cuvioase, ţi-ai omorât mădularele trupului; pe morţi cu rugăciunea ta i-ai înviat şi celor slăbănogi le-ai dăruit bună alergare, celor ce cu credinţă te socoteau vrednic de minunare şi toată boala ai tămăduit, Sfinte prea cuvioase părinte Benedict.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Sufletele cele uscate şi sterpe le-ai făcut roditoare, cu cuvântul tău cel viu, cuvioase şi cu arătarea minunilor păstor pus de Dumnezeu ai fost şi podoabă prea frumoasă a călugărilor.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei).

Ca ploaia pe lână s-a pogorât Cuvântul în pântecele tău, Preacurată, Întrupându-Se şi a făcut să înceteze ploile închinării la idoli şi a împrăştiat iarna cea amară, ceea ce eşti cu totul fără prihană.

Cântarea a 5-a

Irmos: Dătătorule de lumină şi Făcătorule al veacurilor, Doamne, întru lumina poruncilor Tale povăţuieşte-ne pe noi, că pe alt dumnezeu, afară de Tine, nu ştim.

Stih: ***Sfinte cuvioase părinte Benedict, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Pe Dumnezeu cel Milostiv rugându-L, părinte înţelepte, ca şi Ilie urciorul, ai umplut de untdelemn vasul cel mare, fiind socotit vrednic de minunare de cei ce te vedeau.

Stih: ***Sfinte cuvioase părinte Benedict, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Ca un curat cu sufletul, fiind răpit cu mintea, ai văzut tot pământul luminat ca de o singură rază, Dumnezeu cinstindu-te pe tine, întru tot fericite părinte Benedict.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Făcând minuni întru Hristos, cuvioase, rogi pe Dătătorul de bine, ca, prin rugăciune, să izvorască apa care rămâne, propovăduind minunea, prea cuvioase Benedict.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei).

Cel ce locuieşte în Ceruri, în prea curatul tău pântece a locuit, ca să ne facă pe noi case ale Preasfintei Treimi, pe cei ce te propovăduim Născătoare de Dumnezeu, prea curată.

Cântarea a 6-a

Irmos: De adâncul greşelilor...

Stih: ***Sfinte cuvioase părinte Benedict, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Luminându-te cu strălucirile de lumină ale Duhului, ai micşorat întunecimea demonilor celor răi, făcătorule de minuni, Sfinte Benedict, luceafărul cel prea strălucit al călugărilor.

Stih: ***Sfinte cuvioase părinte Benedict, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Cât de strălucită este viaţa ta, fericite! Cât de luminată este petrecerea ta cea cinstită, prin care cetele călugărilor le-ai atras spre cunoştinţa cea mântuitoare.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Locuitor al Împărăţiei Cerurilor făcându-te tu, cugetătorule de Dumnezeu, Sfinte Benedict, roagă-te ca să dobândească aceasta şi cei ce cu credinţă pururea te fericesc pe tine.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei).

Din pântecele tău cel sfânt a răsărit Soarele cel neînserat al dreptăţii şi pe credincioşi a luminat, Născătoare de Dumnezeu, Fecioară prea lăudată.

Irmosul: De adâncul greşelilor fiind înconjurat, chem adâncul milostivirii Tale cel neurmat; din stricăciune, Dumnezeule, scoate-mă.

Condac, glasul al 6-lea:

Podobie: Plinind rânduiala cea pentru noi şi cele de pe pământ împreunându-le cu cele cereşti, Te-ai înălţat întru slavă, Hristoase, Dum-nezeul nostru, nicidecum despărţindu-Te, ci rămânând nedeşertat şi strigând celor ce Te iubesc pe Tine: Eu sunt cu voi şi nimeni împotriva voastră.

Îmbogăţitu-te-ai cu dumnezeiescul har, iar cu faptele tale ai descoperit chemarea şi te-ai arătat plin de harul Duhului Sfânt, în rugăciuni şi în înfrânări, prea cuvioase părinte Benedict, plăcutule al lui Dumnezeu şi neputincioşilor tămăduitor te-ai făcut şi izgonitor demonilor şi grabnic apărător al sufletelor noastre.

Cântarea a 7-a

Irmos: Ritori prea înţelepţi s-au arătat tinerii, oarecând; căci, din sufletul lor cel de Dumnezeu cuprins, teologhisind, cu buzele au cântat: Dumnezeul părinţilor, cel mai presus de toate şi al nostru, bine eşti cuvântat!

Stih: ***Sfinte cuvioase părinte Benedict, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Omorâre purtătoare de viaţă ai agonisit tu, cu îndepărtarea dezmierdărilor. Pentru aceasta te-ai învrednicit, prea fericite Benedict, să înviezi morţii, toţi credincioşii minunându-se de tine, ca şi de marele prooroc Ilie.

Stih: ***Sfinte cuvioase părinte Benedict, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Cu cuvioasele tale osteneli ridicat-ai mănăstire cu mulţi călugări, care rămâne în veac, înconjurată cu zidurile apărărilor tale, supunându-se întru toate celor bine orânduite de tine, vrednicule de laudă.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Socotind să te omoare în chip necugetat, cu otrăvuri rele, pe tine, cel ce erai păzit de mâna dumnezeiască a Atotziditorului, fericite, cei fără de minte, fiind daţi pe faţă de cunoştinţa de mai înainte a Duhului, au fost ruşinaţi.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei).

Vindecă patimile sufletului meu, ceea ce ai zămislit Izvorul nepătimirii, Fecioară şi dă-mi mie lacrimi de pocăinţă, care să-mi pricinuiască acolo mângâierea, Născătoare de Dumnezeu Preasfântă.

Cântarea a 8-a

Irmos: Pe Dumnezeu, care...

Stih: ***Sfinte cuvioase părinte Benedict, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Întru Hristos împărăţind asupra patimilor celor stricăcioase, cugetătorule de Dumnezeu părinte, te-ai învrednicit să locuieşti în Împărăţia Cerurilor, laolaltă cu toţi care bine au vieţuit şi au iubit pe Dumnezeu, Văzătorul a toate.

Stih: ***Sfinte cuvioase părinte Benedict, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Rugăciunile tale cele sfinte, primindu-le Dumnezeu, dăruia prin tine celor lipsiţi cele trebuincioase vieţii; care te prea măreau foarte pe pământ, pentru lucrările minunilor tale, Sfinte Benedict, de trei ori fericite.

Binecuvântăm pe Tatăl şi pe Fiul şi pe Sfântul Duh, Domnul.

Înfrumuseţându-te cu frumuseţile dumnezeieştilor fapte bune, te-ai mutat către cămările cele frumoase, părinte, ca să fii împreună cu Dumnezeu şi să te bucuri de frumuseţea Lui întru toţi vecii.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei).

Iată, S-a născut Prunc din tine, prea curată, precum strigă Isaia, Fiul Celui Preaînalt şi Se arată Fiu al tău, Fecioară, făcând fii ai Tatălui Ceresc pe cei ce te laudă pe tine.

Irmosul:

Să lăudăm, să binecuvântăm şi să ne închinăm Domnului, cântându-I şi prea înălţându-L pe Dânsul întru toţi vecii.

Pe Dumnezeu, care S-a coborât în cuptorul cel cu foc la tinerii evrei şi văpaia întru răcoreală a prefăcut-o, ca pe Domnul lăudaţi-L şi-L prea înălţaţi întru toţi vecii!

Cântarea a 9-a

Irmos: Pe Dumnezeu Cuvântul...

Stih: ***Sfinte cuvioase părinte Benedict, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Arătatu-te-ai ca un soare mare, de Dumnezeu purtătorule, luminând zidirea cu semne înfricoşătoare şi cu străluciri de fapte bune. Pentru aceasta, săvârşim pomenirea ta, cea cu adevărat luminoasă, luminându-ne, părinte, simţirile inimii.

Stih: ***Sfinte cuvioase părinte Benedict, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.***

Cetele călugărilor, cele adunate de tine, ziua şi noaptea laude aduc, având în mijlocul lor trupul tău, care izvorăşte din belşug râuri de minuni, părinte înţelepte şi luminează neîncetat toate căile lor.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Mai mult decât razele soarelui ai strălucit, părinte, împlinind poruncile lui Dumnezeu şi te-ai mutat către Lumina cea neînserată, rugându-te ca să se dea izbăvire de păcate, celor ce cu credinţă te cinstesc, Sfinte părinte Benedict, pururea pomenite.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei).

Ceea ce ai născut Lumina, îndepărtează, Fecioară, norii sufletului meu şi-mi dă, Stăpână, să se oglindească întru el frumuseţea cea mântuitoare a Celui ce a strălucit în chip de negrăit din Preasfântul tău pântece, spre lumina neamurilor, prea lăudată.

Irmosul: Pe Dumnezeu Cuvântul, cel din Dumnezeu, care cu negrăită înţelepciune a venit ca să înnoiască pe Adam cel rău căzut în stricăciune din pricina mâncării şi care S-a Întrupat din Sfânta Fecioară pentru noi, credincioşii, cu un gând întru laude Îl slăvim.

Sedelna, glasul 1. **Podobie:** Piatra fiind pecetluită de iudei şi ostaşii străjuind prea curat trupul Tău, înviat-ai a treia zi, Mântuitorule, dăruind lumii viaţă pentru aceasta, puterile cerurilor strigau Ţie, Dătătorule de viaţă: Slavă învierii Tale, Hristoase; slavă împărăţiei Tale; slavă rânduielii Tale, Unule, Iubitorule de oameni.

Sihăstrind în chip plăcut lui Dumnezeu, ai trăit în virtute şi ai primit darul vindecărilor, părinte Benedict, săvârşind lucruri minunate şi înfricoşătoare. Şi adunând mănăstire sfântă, ai adus Domnului mulţime de oameni care se mântuiesc, prea fericite. Slavă lui Dumnezeu, Celui ce te-a strălucit pe tine; Slavă Celui ce te-a încununat; Slavă Celui ce a săvârşit prin tine tuturor tămăduiri!

Sedelna Preasfintei Născătoare de Dumnezeu, glasul 1. **Podobie:** Piatra fiind pecetluită de iudei şi ostaşii străjuind prea curat trupul Tău, înviat-ai a treia zi, Mântuitorule, dăruind lumii viaţă pentru aceasta, puterile cerurilor strigau Ţie, Dătătorule de viaţă: Slavă învierii Tale, Hristoase; slavă împărăţiei Tale; slavă rânduielii Tale, Unule, Iubitorule de oameni.

Mâinile tale cele dumnezeieşti, cu care ai ţinut pe Ziditorul Celui ce S-a Întrupat din bunătate, Preasfântă Fecioară, întinzându-le, roagă-L să ne izbăvească din ispite, din patimi şi din primejdii pe noi, cei ce te lăudăm cu dragoste şi strigăm ţie: Slavă Celui ce S-a Sălăşluit întru tine; Slavă Celui ce a ieşit din tine; Slavă Celui ce ne-a eliberat pe noi prin naşterea ta.

Sedelna Sfintei Cruci şi a Preasfintei Născătoare de Dumnezeu, glasul 1. **Podobie:** Piatra fiind pecetluită de iudei şi ostaşii străjuind prea curat trupul Tău, înviat-ai a treia zi, Mântuitorule, dăruind lumii viaţă pentru aceasta, puterile cerurilor strigau Ţie, Dă-tătorule de viaţă: Slavă învierii Tale, Hristoase; slavă împărăţiei Tale; slavă rânduielii Tale, Unule, Iubitorule de oameni.

Pironit fiind pe Cruce de cei fărădelege, Mântuitorule şi coasta împungându-Ţi-se de suliţa ostaşilor, Preacurata se tânguia cu amar şi înspăimântându-se de multa şi înfricoşătoarea Ta răbdare, striga: Slavă dragostei Tale de oameni; Slavă bunătăţii Tale; Slavă Ţie Celui ce cu moartea Ta ai făcut pe oameni nemuritori.

Acatistul Sfântului cuvios Benedict de Nursia

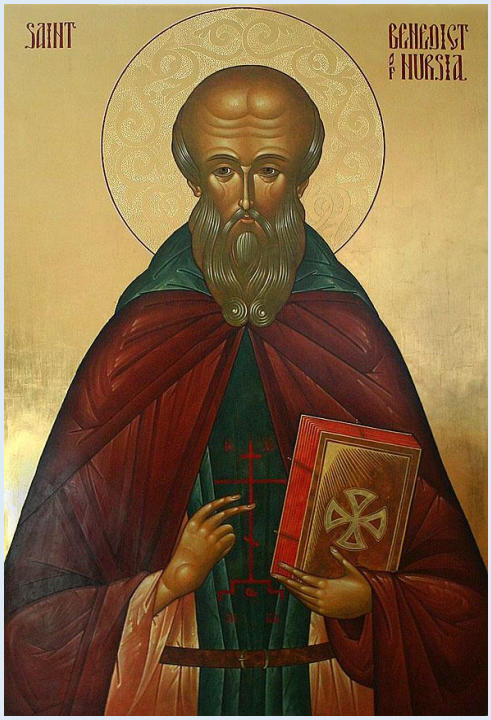

Rugăciunile începătoare

În numele Tatălui, şi al Fiului şi al Sfântului Duh. Amin.

Slavă Ţie, Dumnezeul nostru, Slavă Ţie !
Slavă Ţie, Dumnezeul nostru, Slavă Ţie !
Slavă Ţie, Dumnezeul nostru, Slavă Ţie !

Împărate ceresc, Mângâietorule, Duhul Adevărului, care pretutindenea eşti, şi toate le implineşti, Vistierul bunătăţilor şi Dătătorule de viaţă, vino şi te sălăşluieşte întru noi, şi ne curăţeşte pe noi de toată intinăciunea, şi mântuieşte, Bunule, sufletele noastre.

Sfinte Dumnezeule, Sfinte tare, Sfinte fără de moarte, miluieşte-ne pe noi.
Sfinte Dumnezeule, Sfinte tare, Sfinte fără de moarte, miluieşte-ne pe noi.
Sfinte Dumnezeule, Sfinte tare, Sfinte fără de moarte, miluieşte-ne pe noi.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh. Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Preasfântă Treime, miluieşte-ne pe noi;
Doamne, curăţeşte păcatele noastre;

Stăpâne, iartă fărădelegile noastre;
Sfinte, cercetează şi vindecă neputinţele noastre, pentru numele Tău.

Doamne, miluieşte !
Doamne, miluieşte !
Doamne, miluieşte !

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh. Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Tatăl nostru, care eşti în ceruri, sfinţească-se numele Tău, vie împărăţia Ta, facă-se voia Ta precum în cer aşa şi pe pământ. Pâinea noastră cea spre fiinţă dă-ne-o nouă astăzi. Şi ne iartă nouă greşalele noastre, precum şi noi iertăm greşiţilor noştri. Şi nu ne duce pe noi în ispită, ci ne izbăveşte de cel rău. Că a Ta este Împărăţia şi puterea şi slava, a Tatălui şi a Fiului şi a Sfântului Duh, acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Miluieşte-ne pe noi, Doamne, miluieşte-ne pe noi, că nepricepându-ne de nici un răspuns, această rugăciune aducem Ţie, ca unui Stăpân, noi, păcătoşii robii Tăi, miluieşte-ne pe noi.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Doamne, miluieşte-ne pe noi, că întru Tine am nădăjduit; nu Te mânia pe noi foarte, nici pomeni fărădelegile noastre, ci caută şi acum ca un Milostiv şi ne izbăveşte pe noi de vrăjmaşii noştri, că Tu eşti Dumnezeul nostru şi noi suntem poporul Tău, toţi lucrul mâinilor Tale şi numele Tău chemăm.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Uşa milostivirii deschide-o nouă,binecuvântată Născătoare de Dumnezeu, ca să nu pierim cei ce nădăjduim întru tine, ci să ne mântuim prin tine din nevoi, că tu eşti mântuirea neamului creştinesc.

Crezul
Cred Într-Unul Dumnezeu, Tatăl Atoţiitorul, Făcătorul cerului şi al pământului, al tuturor celor văzute şi nevăzute.
Şi întru Unul Domn Iisus Hristos, Fiul lui Dumnezeu, Unul-Născut, care din Tatăl S-a născut, mai înainte de toţi vecii. Lumină din Lumină, Dumnezeu

adevărat din Dumnezeu adevărat, Născut, nu făcut, Cel de o fiinţă cu Tatăl, prin care toate s-au făcut.
Care pentru noi oamenii şi pentru a noastră mântuire.S-a pogorât din ceruri Şi S-a întrupat de la Duhul Sfânt şi din Maria Fecioara Şi S-a făcut om.
Şi S-a răstignit pentru noi în zilele lui Pilat din Pont, Şi a pătimit şi S-a îngropat.
Şi a înviat a treia zi după Scripturi .
Şi S-a suit la ceruri şi Şade de-a dreapta Tatălui. Şi iarăşi va să vină cu slavă, să judece viii şi morţii, A cărui Împărăţie nu va avea sfârşit.
Şi întru Duhul Sfânt, Domnul de viaţă Făcătorul, care din Tatăl purcede,
Cela ce împreună cu Tatăl şi cu Fiul este închinat şi slăvit, care a grăit prin prooroci.
Întru-una Sfântă Sobornicească şi apostolească Biserică,
Mărturisesc un botez întru iertarea păcatelor,
Aştept învierea morţilor şi viaţa veacului ce va să fie. Amin !

Acatistul Sfântului Benedict de Nursia - 14 martie - slujitor Dani:
https://www.youtube.com/watch?v=d1tHFkchgZU

***

Troparul Sfântului cuvios Benedict de Nursia, glasul al 8-lea: Întru tine, părinte, cu osârdie s-a mântuit cel după chip; că luând Crucea ai urmat lui Hristos și lucrând ai învățat să nu se uite la trup, căci este trecător; ci să poarte grijă de suflet, de lucrul cel nemuritor. Pentru aceasta și cu îngerii împreună se bucură, Sfinte cuvioase părinte Benedict, duhul tău.

Condacul 1
Pe luminătorul cel mare al Bisericii lui Hristos, pe luceafărul cel duhovnicesc al monahilor, pe podoaba Nursiei, veniți, toți cei bine credincioși, să-l lăudăm și cu evlavie din inimă să-i strigăm: ***Bucură-te, Benedicte cuvioase, al monahilor povățuitorule!***

Icosul 1
Îngerească viață din copilărie ai petrecut și cu pustnicească viață te-ai împodobit; lumea și slava veacului de acum le-ai urât și liniștea cu toată inima ai iubit; pentru care noi, nevrednicii, cu aceste laude te cinstim:
Bucură-te, Benedicte, care de copil viața cea sfântă ai iubit;
Bucură-te, că din fragedă vârstă pe Dumnezeu ai iubit;
Bucură-te, că pornirile poftelor trupului le-ai domolit;
Bucură-te, că din tinerețe trufia vieții ai urât;
Bucură-te, că pe acestea prăpastie sufletească le-ai socotit;

Bucură-te, că marelui Antonie cu vieţuirea te-ai asemănat;
Bucură-te, că aceluia cu viaţa ta i-ai urmat;
Bucură-te, al curăţiei vas prea cinstit;
Bucură-te, al fecioriei odor nepreţuit;
Bucură-te, că viaţa ta cu mari virtuţi o ai împodobit;
Bucură-te, al desăvârşirii râvnitorule;
Bucură-te, al cuvioşilor Părinţi următorule;
Bucură-te, Benedicte cuvioase, al monahilor povăţuitorule!

Condacul al 2-lea

Părăsit-ai, cuvioase părinte, pe fericita ta maică şi departe în munţi te-ai sălăşluit, urmând părinţilor celor de demult, şi în singurătate petrecând, din mijlocul pietrelor ai dat glas, strigând către Dumnezeu: ***Aliluia!***

Icosul al 2-lea

Aflatu-te-a în peştera cea din pustie monahul Roman, care cu dragoste îţi slujea ţie. Iar tu, prea fericite, într-o peşteră strâmtă închizându-te, în rugăciune şi gânduri de Dumnezeu petrecând, te rugai lui Dumnezeu. Pentru aceasta noi cu evlavie te cinstim aşa:
Bucură-te, că în peşteră pentru Hristos te-ai închis;
Bucură-te, că acolo cu dorul de Dumnezeu te-ai aprins;
Bucură-te, că în lacrimi şi suspine acolo petreceai;
Bucură-te, că acolo cu nădejdea mântuirii te mângâiai;
Bucură-te, că acolo monahul Roman te-a ajutat;
Bucură-te, că deasupra peşterii o funie a legat;
Bucură-te, că vasul cu hrană cu acea funie îl slobozea;
Bucură-te, că ţie clopoţelul legat de funie îţi vestea;
Bucură-te, că în acest fel hrana la tine venea;
Bucură-te, că Domnul de tine se îngrijea;
Bucură-te, al pustiei luminătorule;
Bucură-te, al sihaştrilor următorule;
Bucură-te, Benedicte cuvioase, al monahilor povăţuitorule!

Condacul al 3-lea

Voind diavolul să împiedice fapta cea bună a lui Roman, o piatră a aruncat deasupra clopotului şi l-a spart; iar tu, părinte, cu rugăciunea viclenia acestuia o ai biruit şi cu mulţumire lui Dumnezeu ai cântat: ***Aliluia!***

Icosul al 3-lea

Și altă dată Dumnezeu printr-un preot hrană la ziua Învierii Domnului ți-a trimis, pe care preot cu cuvinte duhovnicești l-ai hrănit; iar noi, văzând pronia cea mare a lui Dumnezeu asupra ta, cu evlavie te lăudăm așa:
Bucură-te, cel ce grija trupului o ai trecut cu vederea;
Bucură-te, că privirea celor duhovnicești ți-a fost ție mângâierea;
Bucură-te, că Împărăția Cerurilor ai căpătat;
Bucură-te, că dreptatea Lui ai aflat;
Bucură-te, că tu spre Dumnezeu ai nădăjduit;
Bucură-te, că mila Lui nu te-a părăsit;
Bucură-te, că pe diavol în chip de mierlă l-ai cunoscut;
Bucură-te, că măiestria lui o ai priceput;
Bucură-te, că războiul desfrânării l-ai biruit;
Bucură-te, că în luptă Dumnezeu nu te-a părăsit;
Bucură-te, al curăției râvnitorule;
Bucură-te, al dezmierdării trupului biruitorule;
Bucură-te, Benedicte cuvioase, al monahilor povățuitorule!

Condacul al 4-lea

Auzind de petrecerea ta cea pustnicească, monahii al căror egumen murise au venit cu multe rugăminți să le fii lor povățuitor; iar tu, biruindu-te de ale lor rugăciuni, ai primit și această grea sarcină spre folosul lor și lui Dumnezeu ai cântat: ***Aliluia!***

Icosul al 4-lea

Zis-ai, fericite, către monahii cei ce stăruiau a te avea păstor: ***„Fraților, obiceiurile mele nu se potrivesc cu ale voastre”***, căci ai cunoscut din vreme neorânduiala lor; dar cu gândul de a-i îndrepta ai primit a-i povățui pe ei. Pentru aceasta noi cu acestea te lăudăm:
Bucură-te, că liniștea pustiei cu mâhnire ai lăsat;
Bucură-te, că de singurătate cu durere de inimă te-ai depărtat;
Bucură-te, că pentru fapta bună limanul liniștii ai părăsit;
Bucură-te, că de folosul altora te-ai îngrijit;
Bucură-te, că petrecerea ta cea pustnicească nu o ai schimbat;
Bucură-te, că nevoințe peste nevoințe ai adăugat;
Bucură-te, că monahii cei răzvrătiți pentru fapta cea bună au început a te urî;
Bucură-te, că viața ta cea pustnicească nu au putut-o suferi;
Bucură-te, că unii din ei răutăți asupra ta au uneltit;
Bucură-te, că și otravă asupra ta au pregătit;
Bucură-te, că și de la această primejdie te-a scos Mântuitorul;
Bucură-te, că ai biruit cu ajutorul Lui pe răufăcătorul;
Bucură-te, Benedicte cuvioase, al monahilor povățuitorule!

Condacul al 5-lea

Văzând răutatea celor ce au voit să-ți ia viața, nu te-ai supărat, prea fericite părinte, ci sculându-te de la masă, cu față și gând bun, ai dat slavă lui Dumnezeu, care te-a izbăvit de moarte năprasnică, și din inimă ai cântat Lui: ***Aliluia!***

Icosul al 5-lea

Sfărâmat-ai paharul cel cu otravă prin semnul Crucii lui Hristos, Benedicte, iar către cei ce puseseră la cale moartea ta ai zis: ***„Mult Milostivul Dumnezeu să vă ierte pe voi, fiii mei, pentru ceea ce ați voit a-mi face mie!”*** Iar noi, minunându-ne de atâta nerăutate, cu smerenie te cinstim așa:

Bucură-te, că prin aceasta Domnului te-ai asemănat;
Bucură-te, că pilda Domnului ai urmat;
Bucură-te, că asemenea Lui pentru vrăjmași te-ai rugat;
Bucură-te, că prin aceasta dragoste ai arătat;
Bucură-te, că obiceiurile lor cu ale tale nu s-au asemănat;
Bucură-te, că iarăși la pustie ai alergat;
Bucură-te, că iarăși limanul liniștii ai îmbrățișat;
Bucură-te, că peștera pustiei o ai sărutat;
Bucură-te, că iarăși lângă tine mulți monahi s-au adunat;
Bucură-te, al pustiei iubitorule;
Bucură-te, al singurătății luminătorule;
Bucură-te, Benedicte cuvioase, al monahilor povățuitorule!

Condacul al 6-lea

Strălucit-ai ca un soare în viața ta cea singuratică prin care ai tras la lumină mulțime de monahi care se sileau a urma petrecerea ta cea sfântă și lui Dumnezeu a cânta: ***Aliluia!***

Icosul al 6-lea

Întemeiat-ai cu puterea lui Hristos douăsprezece mănăstiri, cuvioase părinte, și mulți din Roma au alergat ca să fie ucenicii tăi spre a-i conduce pe ei la calea mântuirii; pentru care noi, nevrednicii, cu aceste laude te cinstim:

Bucură-te, că Domnul de sub obrocul pustiei te-a scos;
Bucură-te, că multora ai fost de folos;
Bucură-te, că asemenea unei lumini, în sfeșnic ai luminat;
Bucură-te, că multora calea cea către Lumină o ai arătat;
Bucură-te, că pe monahul cel leneș l-ai îndreptat;
Bucură-te, că pe diavolul ce-l scotea din biserică în vremea pravilei multora l-ai arătat;
Bucură-te, că apă din piatră cu rugăciunea ai scos;

Bucură-te, că prin aceasta monahilor ai fost de mult folos;
Bucură-te, că și unealta cea de fier cu rugăciunea din râu o ai scos;
Bucură-te, că prin aceasta asemenea cu Elisei proorocul vestit ai fost;
Bucură-te, al minunilor proorocești arătătorule;
Bucură-te, al petrecerilor lor următorule;
Bucură-te, Benedicte cuvioase, al monahilor povățuitorule!

Condacul al 7-lea

Arătat-ai, prea fericite părinte, viclenia și răutatea lui Florentie, care voia să te piardă prin otrăvire; căci rugându-te lui Dumnezeu pentru îndreptarea lui, te-ai ferit din calea primejdiei. Pentru aceasta ai mulțumit lui Dumnezeu și din inimă ai cântat: ***Aliluia!***

Icosul al 7-lea

Ajuns-a mânia cea dreaptă a lui Dumnezeu pe vicleanul și zavistnicul Florentie, căci, căzând din foișorul casei sale, rău a pierit; iar tu, omule al lui Dumnezeu, auzind de pierzania lui, ai plâns și te-ai mâhnit; iar noi nevrednicii, minunându-ne de atâta nerăutate, zicem așa:
Bucură-te, că pentru moartea vrăjmașului te-ai întristat;
Bucură-te, că Marcu monahul de moartea lui Florentie s-a bucurat;
Bucură-te, că pentru acesta foarte l-ai mustrat;
Bucură-te, că pe Marcu foarte l-ai sfătuit;
Bucură-te, că pe el l-ai canonisit;
Bucură-te, că Marcu după sfătuire a cerut iertare;
Bucură-te, că prin sfat și canonisire a primit vindecare;
Bucură-te, că în inima ta dragoste de vrăjmași ai purtat;
Bucură-te, că de moartea vrăjmașului tău nu te-ai bucurat;
Bucură-te, că prin aceasta învățăturii Domnului ai urmat;
Bucură-te, al iubirii de vrăjmași arătătorule;
Bucură-te, al învățăturii Evangheliei plinitorule;
Bucură-te, Benedicte cuvioase, al monahilor povățuitorule!

Condacul al 8-lea

Mutatu-te-ai, fericite Benedicte, în țara Campaniei, în hotarele cetății Casina, și acolo ai distrus capiștea lui Apolon, ridicând Biserica Sfântului Martin și a Sfântului Ioan Botezătorul, unde monahii și creștinii adunându-se, slăveau pe Dumnezeu cântând: ***Aliluia!***

Icosul al 8-lea

Vicleanul vrăjmaș al mântuirii oamenilor, văzând că i-ai stricat cuibul din acele părți, cu mare furie se pornea asupra ta; dar tu, părinte, cu postul și cu rugăciunea stricai toate uneltirile lui. Pentru care noi cu dragoste te cinstim așa:
Bucură-te, că piatra cea îngreuiată de diavol o ai ușurat;
Bucură-te, că pe diavolul de sub piatră l-ai rușinat;
Bucură-te, că drăcească nălucire cu rugăciunea ta a pierit;
Bucură-te, că viclenia diavolului o ai batjocorit;
Bucură-te, că pe tânărul monah cel strivit de zid l-ai vindecat;
Bucură-te, că răutatea diavolului o ai defăimat;
Bucură-te, că ai arătat monahilor cele ce făcuseră în călătorie;
Bucură-te, că s-au rușinat de a lor fățărnicie;
Bucură-te, că le-ai arătat unde le-a dat de mâncare;
Bucură-te, că le-ai descoperit și cele trei pahare;
Bucură-te, al minciunii mustrătorule;
Bucură-te, Benedicte cuvioase, al monahilor povățuitorule!

Condacul al 9-lea

Arătat-ai, cuvioase părinte, monahilor care te-au mințit, unde au stat la masă și câte pahare de vin au băut; iar ei, văzându-se descoperiți, au cerut iertare și înaintea lui Dumnezeu căindu-se, din inimă I-au cântat: ***Aliluia!***

Icosul al 9-lea

Având darul vederii mai înainte, ai descoperit arătat și credinciosului celui viclean care venea la tine că și-a călcat legea cea pusă de el; iar acela, văzându-se descoperit, a cerut cu lacrimi iertare pentru a lui greșeală, iar noi te rugăm să primești aceste cântări de laudă:
Bucură-te, că ostenelile tale Domnul le-a încununat;
Bucură-te, că darul descoperirii ție ți-a dat;
Bucură-te, că și darul proorociei de la Domnul ai luat;
Bucură-te, că pe Totile craiul l-ai rușinat;
Bucură-te, că pe Rigon pentru viclenie l-ai mustrat;
Bucură-te, că și acela, văzându-se descoperit, foarte s-a rușinat;
Bucură-te, că pe Totile foarte l-ai înfricoșat;
Bucură-te, că și Totile, craiul goților, de la tine iertare a cerut;
Bucură-te, că moartea stăpânirii lui i-ai descoperit;
Bucură-te, că înaintea ta cu fața la pământ a căzut;
Bucură-te, că lui Totile i-ai proorocit;
Bucură-te, al darului proorociei moștenitorule;
Bucură-te, Benedicte cuvioase, al monahilor povățuitorule!

Condacul al 10-lea

Proorocit-ai lui Totile, craiul goților, că va intra în Roma și după nouă ani de stăpânire, întru al zecelea se va săvârși; care proorocie întocmai s-a împlinit, pentru care a dat slavă lui Dumnezeu, cântând: ***Aliluia!***

Icosul al 10-lea

Descoperit-ai episcopului Bisericii Canusiei că Roma de mari cutremure va fi distrusă, care lucru îndată s-a adeverit. Iar noi, de împlinirea acestei proorocii minunându-ne, cu laudă pe tine te cântăm așa:

Bucură-te, izvorule al adevăratelor proorociri;
Bucură-te, că prin darul lui Dumnezeu toate mai înainte le știi;
Bucură-te, că și darul vindecărilor de la Hristos ai luat;
Bucură-te, că pe clericul cel îndrăcit l-ai vindecat;
Bucură-te, că acelui cleric canon i-ai rânduit;
Bucură-te, că și lui i-ai proorocit;
Bucură-te, că i-ai zis canonul să și-l păzească;
Bucură-te, că de la carne și de la băutură i-ai zis să se înfrâneze;
Bucură-te, că și de preoție i-ai zis să se oprească;
Bucură-te, al sfinţeniei preoției păzitorule;
Bucură-te, al darului preoției apărătorule;
Bucură-te, al nedreptății mustrătorule;
Bucură-te, Benedicte cuvioase, al monahilor povățuitorule!

Condacul al 11-lea

Mustrat-ai cu blândețe, părinte, pe monahul cel mândru care ținea sfeșnicul în vremea mesei tale, descoperindu-i gândurile. De această descoperire mirându-se frații, au dat lui Dumnezeu laudă, cântând: ***Aliluia!***

Icosul al 11-lea

Arătat-ai prin vis fraților unde se cade a zidi mănăstirea lor și, fiind întrebat a doua zi de ei unde s-o zidească, le-ai zis: „Acolo unde v-am arătat astă-noapte!” De care lucru ei mirându-se, pe tine te lăudau zicând:

Bucură-te, Benedicte, că darul descoperirii de la Dumnezeu ai luat;
Bucură-te, că de acest lucru cu toții s-au mirat;
Bucură-te, că prin vis locul zidirii ai arătat;
Bucură-te, că cele arătate în vis a doua zi le-ai descoperit;
Bucură-te, că acolo ei mănăstire au zidit;
Bucură-te, că pe fecioarele cele nemulțumitoare le-ai certat;
Bucură-te, că a-și îndrepta viața le-ai învățat;
Bucură-te, că pe acele fecioare de la împărtășire le-ai oprit;

Bucură-te, că la scumpătatea Sfintelor Taine ai râvnit;
Bucură-te, că darul Sfintelor Taine l-ai prețuit;
Bucură-te, al nedreptății pedepsitorule;
Bucură-te, Benedicte cuvioase, al monahilor povățuitorule!

Condacul al 12-lea
Arătatu-s-a minune înfricoșătoare asupra fecioarelor neîmpărtășite, căci în vremea Liturghiei din mormântul cel din biserică afară ieșeau, de care lucru toți credincioșii foarte se mirau și cu frică pe Dumnezeu lăudau cântând: Aliluia!

Icosul al 12-lea
Luat-ai, de la Dumnezeu, diferite daruri, Benedicte, spre folosul turmei tale și al multor credincioși, pentru care noi lăudăm pe Bunul Dumnezeu, care te-a împodobit cu ele, și către tine zicem așa:
Bucură-te, că pe monahul cel leneș, prin vederea balaurului l-ai înțelepțit;
Bucură-te, că pe ipodiaconul Agapit pentru neascultare l-ai pedepsit;
Bucură-te, că untdelemnul cu rugăciunea ta l-ai înmulțit;
Bucură-te, că pe Tala păgânul numai prin privire l-ai speriat;
Bucură-te, că pe copilul cel mort cu rugăciunea l-ai înviat;
Bucură-te, că sufletul surorii tale în chip de porumb ți s-a arătat;
Bucură-te, că zburând sufletul ei în Rai a intrat;
Bucură-te, că, slăbind cu trupul, cu Sfintele Taine te-ai împărtășit;
Bucură-te, că îndată a sosit și al tău sfârșit;
Bucură-te, Benedicte mult ostenitorule;
Bucură-te, al Sfinților părinți următorule;
Bucură-te, al Raiului moștenitorule;
Bucură-te, Benedicte cuvioase, al monahilor povățuitorule!

Condacul al 13-lea (de trei ori)
O, cuvioase și mult nevoitorule al lui Hristos, Benedicte al monahilor și al creștinilor luminătorule, tu pe Dumnezeu din toată inima L-ai iubit și pentru dragostea Lui pururea te-ai ostenit. Auzi-ne și pe noi, smeriții care te cerem în ajutor și lui Dumnezeu care te-a împodobit pe tine cu aceste daruri, Îi cântăm: ***Aliluia!***

Apoi se zice iarăși:

Icosul 1
Îngerească viață din copilărie ai petrecut și cu pustnicească viață te-ai împodobit; lumea și slava veacului de acum le-ai urât și liniștea cu toată inima ai iubit; pentru care noi, nevrednicii, cu aceste laude te cinstim:

Bucură-te, Benedicte, care de copil viața cea sfântă ai iubit;
Bucură-te, că din fragedă vârstă pe Dumnezeu ai iubit;
Bucură-te, că pornirile poftelor trupului le-ai domolit;
Bucură-te, că din tinerețe trufia vieții ai urât;
Bucură-te, că pe acestea prăpastie sufletească le-ai socotit;
Bucură-te, că marelui Antonie cu viețuirea te-ai asemănat;
Bucură-te, că aceluia cu viața ta i-ai urmat;
Bucură-te, al curăției vas prea cinstit;
Bucură-te, al fecioriei odor neprețuit;
Bucură-te, că viața ta cu mari virtuți o ai împodobit;
Bucură-te, al desăvârșirii râvnitorule;
Bucură-te, al cuvioșilor Părinți următorule;
Bucură-te, Benedicte cuvioase, al monahilor povățuitorule!

Condacul 1

Pe luminătorul cel mare al Bisericii lui Hristos, pe luceafărul cel duhovnicesc al monahilor, pe podoaba Nursiei, veniți, toți cei bine credincioși, să-l lăudăm și cu evlavie din inimă să-i strigăm: ***Bucură-te, Benedicte cuvioase, al monahilor povățuitorule!***

Și această:

Rugăciune către Sfântul cuvios Benedict de Nursia

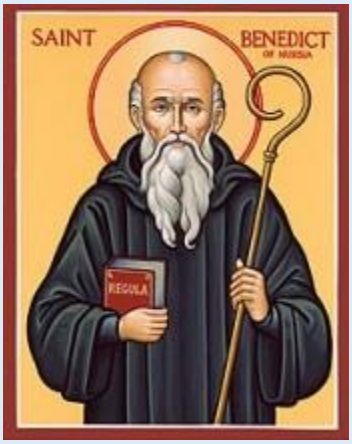

O, Sfinte al lui Dumnezeu și făcătorule de minuni Benedicte, cine va putea cu adevărat să spună ostenelile tale cele din toată viața ta? De aceea mai mult te-ai sârguit de a ascunde isprăvile cele duhovnicești, decât a le arăta. Ai urât slava lumii și ai fugit de dânsa, până ce Dumnezeu a binevoit a te descoperi și la vreme a te pune în sfeșnicul Bisericii Sale spre folosul monahilor și al tuturor creștinilor.

Cu multe daruri de la Dumnezeu ai fost împodobit și ca un soare duhovnicesc în lume ai strălucit.

Te-ai arătat desăvârșit în lucrarea tuturor faptelor bune și prin pilda vieții, mai mult decât prin vorbe, pe ucenicii tăi la calea mântuirii i-ai povățuit.

Tu pe Dumnezeu din toată inima L-ai iubit și crucea ostenelilor și a răbdării o ai dus până la sfârșit.

Aceasta înțelegând noi, nevrednicii, despre sfânta ta viață și crezând că mare îndrăzneală ai către Preabunul Dumnezeu, venim cu rugăminte către tine, să te rogi ca, prin mila Domnului și prin sfintele tale rugăciuni, să dobândim milă și iertare în toată viața noastră, în vremea sfârșitului și în ziua judecății de apoi. Amin.

Și se face otpustul.

Imnografie

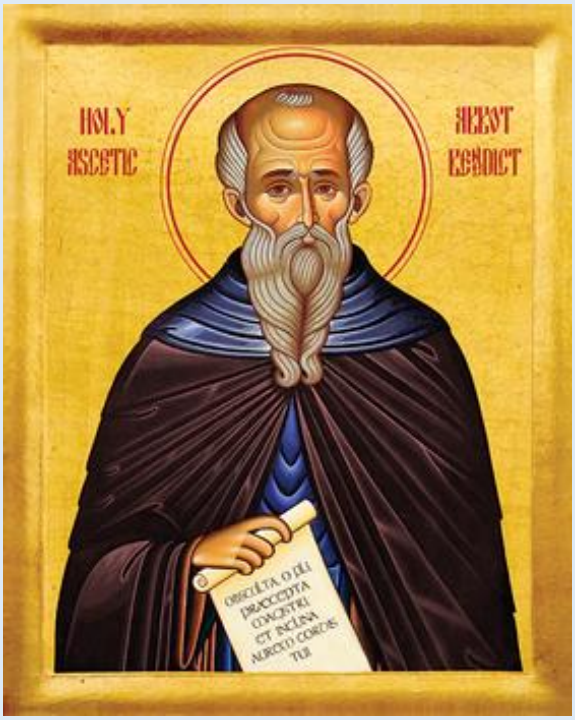

Troparul Sfântului cuvios Benedict de Nursia: Cu curgerile lacrimilor tale ai lucrat pustiul cel neroditor şi cu suspinurile cele dintru adânc ai făcut ostenelile tale însutit roditoare; şi te-ai făcut luminător lumii, strălucind cu minunile, Benedict, părintele nostru. Roagă-te lui Hristos Dumnezeu ca să mântuiască sufletele noastre.

Troparul Sfântului cuvios Benedict de Nursia: Locuitor pustiului, înger în trup şi de minuni făcător te-ai arătat, purtătorule de Dumnezeu, părintele nostru Benedict. Cu postul, cu privegherea şi prin rugăciune primind daruri cereşti, tămăduieşti pe cei bolnavi şi sufletele celor ce aleargă la tine cu credinţă. Slavă Celui ce ţi-a dat ţie putere; Slavă Celui ce te-a încununat pe tine; Slavă Celui ce lucrează prin tine tuturor tămăduiri.

(Video) Troparul Sfântului cuvios Benedict de Nursia - Interpret: Otilia Simeria:
https://doxologia.ro/cantari/video-sfantul-cuvios-benedict-de-nursia-tropar

Vieţile Sfinţilor - Viaţa cuviosului părintelui nostru Benedict, purtătorul de Dumnezeu

Cuvant Ortodox - Cuviosul Benedict, purtătorul de Dumnezeu- 14 martie: **https://www.youtube.com/watch?v=EEdw4A9NBwU**

***

scrisă de cel între sfinţi,
părintele nostru Grigorie Dialogul

Sfântul Benedict era cu viaţă foarte evlavios şi dreptcredincios şi împodobit cu darul lui Dumnezeu. Din copilărie strălucea prin nevinovăţia inimii şi se împodobea cu înfrânarea trupului, neplecând sufletul la nici o voie trupeasca căci, încă tânăr fiind, a urât pornirea şi înfierbântarea trupului, dezmierdările şi poftele lumii şi socotea ca pe un copac uscat lumea aceasta cu floarea ei.

Acest sfânt a răsărit ca luceafărul de dimineaţă, din Nursia, cetatea romanilor. Apoi a fost dat la şcoala de părinţi să înveţe carte, dar el, văzând că mulţi mergeau mai mult în poftele lor, ca un înţelept, s-a retras şi n-a mai mers la şcoală, ca să nu cadă şi el într-o prăpastie ca aceea pierzătoare de suflet.

Deci, părăsind scoala şi lăsând casa părintească şi averile cele multe moştenite, căci părinţii lui murise, lui Dumnezeu singur dorind să-i placă, a iubit chipul sfintei şi monahiceştii vieţi şi s-a făcut monah - faptele cele după Dumnezeu ale acestui cinstit părinte eu cu ochii nu le-am văzut, dar le-am auzit de la patru ucenici ai lui. De la Constantin, om prea cucernic, care a fost următor al lui; de la Valentin, care a

chivernisit mulţi ani sfinţitul locaş din Lateran; de la Simplichie, care a păstorit al treilea după Sinodie, şi de la Onorat, care locuieşte astăzi chilia lui, cea în care şedea mai înainte cuviosul.

Acest părinte, Benedict, care mult a strălucit în fapte bune, după ce a lăsat învăţătura cărţilor, cunoscând, ca unul ce nu cunoaşte şi înţelept, ca un neînţelept, a părăsit deşertăciunea acestei vieţi şi s-a dus să locuiască în pustie; dar nimeni nu l-a urmat, decât singură femeia care l-a crescut, căci tare îl iubea. Iar când s-a dus la locul ce se numeşte Efide, mulţi prea cucernici bărbaţi, atraşi de duhovnicească lui dragoste, s-au dus acolo şi au rămas cu dânsul în biserica Sfântului Petru.

***

Într-o zi, maica Sfântului Benedict a cerut de la o femeie din satul care era acolo departe o covăţică, ca să cureţe nişte grâu. Şi luând-o, a pus-o pe masă cum s-a întâmplat. Dar urâtorul de bine diavol a aruncat-o jos şi s-a stricat, pe când era bătrâna undeva, desfăcându-se în două bucăţi. Întorcându-se bătrâna şi văzând covăţica în două bucăţi, a început a plânge. Dar sluga lui Dumnezeu, Benedict, văzând-o, l-a durut inima şi, luând bucăţile, a căzut la rugăciune cu lacrimi şi, sculându-se, a găsit vasul întreg. Apoi îndată chemând-o şi sfătuind-o să nu se întristeze de primejdiile ce se întâmpla, i-a dat covăţica întreaga.

Aceasta este cea dintâi şi de mirare minune a sfântului, de care s-a auzit peste tot locul acela dimprejur. Iar locuitorii locului aceluia au spânzurat covăţica la poarta bisericii de acolo, ca să se vadă, spre slava lui Dumnezeu şi lauda lui Benedict, adevăratul Lui rob şi să se cunoască de toţi darul Sfântului Duh, care într-însul locuia, din tânără vârstă. El a stat mulţi ani acolo, până la venirea longobarzilor.

&&&

Dar iubitorul de Dumnezeu şi urâtorul de slavă, Benedict, s-a dat la mai multe osteneli, socotind că mai bine este să se bucure de osteneli, decât de laudele omeneşti.

Apoi, lăsând pe furiş pe maica sa, s-a dus în locuri pustii; ajungând la un loc ce se numea Lac, la patruzeci de mile departe de Roma - în care izvora mulţime de ape, din care se formează un râu - a rămas acolo. Ducându-se acolo, l-a văzut un monah cu numele Roman, care venea de la o mănăstire ce era aproape. Apoi aflând locul unde s-a dus şi scopul lui cunoscând, nu l-a arătat nimănui, ci l-a ajutat la cele ce-i trebuiau şi l-a îmbrăcat în sfânta schimă a monahilor şi după putinţă îi slujea la trebuinţele trupeşti.

Iar de Dumnezeu înţelepţitul Benedict, găsind în acel loc, într-o râpă, o peşteră foarte strâmtă, s-a închis într-însa şi trei ani a fost necunoscut altora, afară de Roman. Iar Roman era aproape, într-o mănăstire, sub ascultarea părintelui Adeodat. În vremea când şedea bătrânul său să mănânce, lua puţină pâine şi-i aducea, în zilele cele rânduite. Şi cum de la mănăstire până la peşteră nu era drum, căci era prea înaltă prăpastia, pe deasupra, cu o frânghie lungă şi subţire, îi pogora pâinea. Şi avea un clopoţel la frânghie, ca să audă sfântul şi să iasă s-o ia. Dar vrăjmaşul dreptcredincioşilor, bântuitorul faptei bune şi pizmaşul diavol, îl ura pe Roman pentru dragostea frăţească, iar pe Benedict îl zavistuia pentru lipsa trebuinţei şi pentru socoteala cea bine plăcută lui Dumnezeu. Deci, vrând să-l abată şi să-l arunce în lenevire, într-o zi, când Roman pogora pâinea cu frânghia, aruncând diavolul o piatră, a zdrobit clopoţelul. Însă prea cinstitul Roman n-a lipsit a face slujba sa, cea lui Dumnezeu plăcută, în alte chipuri.

Apoi, când întrutotbunul Dumnezeu a binevoit ca Roman să înceteze de la acea slujbă şi de Dumnezeu iubită slujire, iar petrecerea fericitului Benedict s-o arate spre folosul multora, neîngăduind să se ascundă multă vreme sub obroc dumnezeiescul dar al minunilor ce străluceau printr-însul, atunci pe acesta l-a pus în sfeşnic ca pe o făclie, ca să strălucească la toţi cei ce sunt în casa lui Dumnezeu.

***

Iar arătarea s-a făcut astfel: Un preot, locuind departe de peştera cuviosului, a gătit bucate bogate pentru praznicul Paştilor şi i s-a arătat prin vedenie Domnul, Care îi zise: "Tu multe feluri de bucate găteşti pentru tine, iar robul Meu, Benedict, în cutare peşteră fiind pentru dragostea cea către Mine, nu are ce să mănânce". Deci îndată sculându-se preotul, în ziua de Sfintele Paşti, s-a dus, cu bucatele pe care le gătise pentru sine, să găsească peşteră şi pe omul lui Dumnezeu, în prăpăstiile munţilor, văilor şi în găurile pământului. Aflându-l pe dânsul în peşteră l-a sărutat. Apoi, făcând rugăciune amândoi şi binecuvântând pe Dumnezeu, au şezut, vorbind împreună şi hrănind cu dumnezeieşti cuvinte sufletele lor.

Sculându-se preotul, îl rugă pe sfântul, zicând: "Vino, părinte, să prăznuim, că astăzi sunt Paştile".

Iar omul lui Dumnezeu a răspuns: "Ştiu că sunt Paştile, căci m-am învrednicit a te vedea". Căci nu ştia cuviosul că era cu adevărat sfântul praznic al Învierii Domnului nostru Iisus Hristos.

Iar preotul a zis: "Într-adevăr, părinte, astăzi este ziua Învierii Domnului şi nu se cade să posteşti, căci şi eu spre aceasta am fost trimis de Dumnezeu către tine, ca

din darurile Lui amândoi să ne împărtăşim". Deci, mulţumind lui Dumnezeu, au mâncat amândoi. Iar după ce au mâncat şi s-au veselit duhovniceşte, au vorbit din Sfintele Scripturi. Apoi, sărutându-l, preotul s-a dus, slăvind pe Dumnezeu pentru lipsa dreptului.

În acea vreme oarecare păstori, văzându-l în peşteră ascuns şi cu piei îmbrăcat, socoteau că văd fiare. Iar după ce au înţeles că este pustnic, rob al lui Dumnezeu, au lăsat gândirea că este fiară şi s-au cuprins de milostivire. De atunci s-a dus vestea despre dânsul prin locurile cele din jur şi mulţi mergeau la dânsul şi-i aduceau cele trebuincioase trupului. Iar cuviosul părinte îi hrănea mai ales pe dânşii cu povestirile cele duhovniceşti, decât cu mâncări simţite.

***

Într-una din zile, cuviosul liniştindu-se, a venit ispititorul în chip de mierlă şi zbura fără ruşine atât de aproape de el, încât ar fi prins-o, de ar fi voit. Purtătorul de Dumnezeu, Benedict, înţelegând măiestria vrăjmaşului şi cu semnul Crucii înarmându-se, mierla s-a făcut nevăzută. Apoi atâta ispită s-a pricinuit în trupul lui după ce s-a dus mierla aceea, încât niciodată una ca aceasta n-a pătimit. Căci orice femeie ce se întâmplase în tinereţe a vedea, i-o închipuia diavolul desfrânării şi i-o punea de faţă în nălucirea lui. Şi atât de mare înfocare a trupului i-a aprins, încât puţin a lipsit să se gândească şi să se întoarcă în lume.

Dar, întărindu-l darul cel mântuitor al lui Dumnezeu, a biruit pe cel ce-l ispitea. Şi, fiind acolo aproape urzici şi spini, s-a dezbrăcat şi s-a aruncat într-însele şi, tăvălindu-se mult timp şi sângerându-şi trupul şi răbdând cu vitejie durerile, s-a izbăvit de acel gând purtător de moarte şi i-a mulţumit lui Dumnezeu.

De atunci în toată vremea vieţii sale, diavolul desfrânării n-a îndrăznit să-l mai supere, după cum acest părinte nebiruit în ispite a povestit ucenicilor săi. Astfel, mulţi părăsind dezmierdările lumii, învăţau să se lupte cu puterile cele multe ale vicleniei diavoleşti.

&&&

După ce s-a depărtat ispita, a rămas omul lui Dumnezeu netulburat în gând. De acum înainte, încălzindu-se inima lui de darul Sfântului Duh, a dat rodul învăţăturii mai bogat; încât s-a făcut auzită tuturor viaţa lui cea vrednică de minune.

Şi era o mănăstire nu departe de peştera cuviosului, al cărei egumen se săvârşise. Deci toţi fraţii de acolo, venind la dânsul, îl rugau să le fie egumen. Iar cuviosul, nevrând să lase smerenia din copilărie crescută cu dânsul, n-a primit, socotindu-se

păcătos şi nevrednic, adăugând şi aceasta, că obiceiurile sale nu se unesc cu obiceiurile lor. Dar la sfârşit, biruindu-se de iubirea de fraţi, a împlinit rugăciunea lor şi s-a făcut egumen.

Fericitul Benedict, păzind rânduiala mănăstirii şi nelăsând pe fraţi să facă voile lor, aceştia cum au văzut sfinţenia cuviosului şi pustnicia cea cu dinadinsul nepotrivindu-se cu răutatea lor, au început a se sfădi între ei şi a se căi că au cerut egumen pe un bărbat atât de pustnic şi luător aminte.

Deci, răzvrătirea acelora se lupta cu legea fericitului, căci obiceiurilor rele le este urâtă petrecerea drepţilor şi cei răi urăsc pe cei buni, iar de către cei îmbunătăţiţi se întorc urâtorii de fapte bune. Deci, sfadindu-se ei şi văzând că socoteala lor cea iubitoare de tulburare n-a sporit, căci părintele nu s-a dus pentru nestatornicia şi tulburarea lor, după cum gândeau ei, au pus într-un pahar de sticlă otrava amestecată cu vin şi în vremea mâncării, şezând părintele la masă, au îndrăznit, vai de îndrăzneala lor! şi i-au dat-o. Atunci purtătorul de semne şi marele părinte, Benedict, a făcut semnul de viaţă făcătoarei Cruci peste pahar, iar paharul îndată s-a zdrobit şi a căzut la pământ.

Astfel a cunoscut omul lui Dumnezeu că băutura era de moarte, pentru aceasta n-a răbdat semnul Crucii. Apoi, îndată s-a sculat de la masă cu faţa veselă şi cu gând bun. După aceea, chemând pe fraţi, a zis către dânşii: ***"Multmilostivul Domnul Dumnezeu să vă miluiască, fiii mei, pentru ceea ce aţi voit să-mi faceţi! Nu v-am spus eu că judecata mea nu se potriveşte cu a voastră? Duceţi-vă şi, după judecata voastră, căutaţi-vă părinte. Eu de aici înainte nu pot să vă mai fiu povăţuitor!"***

Acestea zicând, s-a dus îndată la locuinţa sa cea dintâi, iubind liniştea de la început şi pe Dumnezeu, Cel ce locuieşte întru cele prea înalte şi la cele smerite caută. Deci, fiind părintele Benedict mai dinainte hotărât de Dumnezeu iarăşi în peştera cea amintită şi, cu dumnezeieşti fapte bune strălucind, cu puteri şi cu semne, pe care le făcea Dumnezeu printr-însul şi în slavă îngerească înălţându-se, mulţi s-au dus la locul acela să se păstorească de darul lui cel de Dumnezeu dat. Deci, iubitorul de Dumnezeu şi de suflete, cuviosul Benedict, a alcătuit acolo, cu puterea lui Hristos, douăsprezece mănăstiri, rânduind în fiecare să se afle câte douăzeci de monahi. Apoi a oprit şi el puţini, câţi a socotit că ajung sub a lui dăscălească povăţuire.

Atunci au început a veni la dânsul din Roma oameni de bun neam şi învăţaţi, împreună cu fiii lor, să-i călugărească. Atunci şi fiii bunei nădejdi, Evitie şi Mavru,

s-au dus la dânsul şi s-au făcut monahi. Chiar şi Tertil, patriciul, a dat pe Plachida. Dintre aceştia Mavru, fiind mai tinerel, după ce a crescut cu obiceiurile cele bune, a început a fi lucrător al învăţătorului. Iar Plachida, fiind încă tânăr, cu osteneli pustniceşti îşi înfrână tinereţea.

***

Într-una din mănăstirile cele mai sus-zise era un monah leneş, care, în vremea rugăciunii, nu răbda să stea cu fraţii până în sfârşit; ci, când toţi fraţii îngenunchiau, acela ieşea afară şi vorbea deşertăciuni. Iar egumenul acestuia, de multe ori sfătuindu-l şi nimic folosind, l-a adus la omul lui Dumnezeu, cuviosul Benedict, care, după cum se cuvine mustrându-l şi sfătuindu-l, l-a eliberat. Iar el, întorcându-se la mănăstire şi de abia două zile ţinându-se de sfătuire, iarăşi în vremea rugăciunii făcea ca şi întâia dată obiceiul lui cel diavolesc; că lăsa slujba şi ieşea afară din biserică fără frica lui Dumnezeu. Egumenul acestuia, venind la cuviosul, i-a povestit cele despre dânsul.

Atunci cuviosul a zis: ***"Vin eu şi-l voi îndrepta".***

Venind la mănăstire în ceasul în care s-a sfârşit lauda cântării de psalmi şi fraţii au îngenunchiat la rugăciune, Sfântul Benedict a văzut că un diavol a apucat marginea hainei monahului leneş şi-l trăgea afară din biserică.

Atunci sfântul a zis în taină egumenului, cu numele Pompian, şi robului lui Dumnezeu, Mavru: ***"Vedeţi cine este cel ce-l trage pe monahul acesta afară din biserică?"***

Iar ei, răspunzând, au zis: "Ba nu, părinte".

Sfântul a zis: ***"Să rugăm pe Dumnezeu ca să-l vedeţi şi voi".***

Şi rugându-se două zile, Mavru monahul l-a văzut, iar părintele mănăstirii nu l-a văzut.

În ziua următoare, după ce s-a sfârşit rugăciunea, ieşind afară omul lui Dumnezeu şi găsind pe leneşul acela stând afară din biserică, l-a lovit cu toiagul şi, din acea zi, s-a izbăvit monahul de diavolească lenevire şi necucernicie; şi de aici înainte stătea râvnitor cu fraţii, până ce se făcea sfârşitul, neîndrăznind diavolul să-l mai apuce, căci fusese izgonit de Sfântul Benedict.

***

Trei din cele douăsprezece mănăstiri erau pe vârfuri şi pe răspântii de munţi şi monahilor le era greu a se pogorî jos la pârâu să ia apa, căci trecerea prin prăpastii era primejdioasă şi ei cu multă frică se suiau şi se pogorau. De aceea, adunându-se monahii celor trei mănăstiri, au venit la robul lui Dumnezeu, Benedict, zicând: "Cinstite părinte, cu greu ne este şi primejdios a ne coborî jos la pârâu, să luăm apă. Deci, este nevoie să mutăm mănăstirea ca nu cumva să alunece cineva în prăpastie şi să moară".

Cuviosul, cu cuvinte dojenitoare şi mângâietoare întărindu-i, i-a eliberat. Însă, după ce a înnoptat, luând pe Plachida, despre care am zis mai sus, s-a suit în vârful muntelui greu de umblat şi a ales un loc unde s-a rugat. Sculându-se de la rugăciune, a luat trei pietre şi le-a pus una peste alta în acel loc de rugăciune şi s-a îndreptat spre chilie.

Dimineaţă au venit iarăşi fraţii şi-i ziceau aceleaşi pentru apă. Dar el a zis către dânşii: "***Suiţi-vă, fiii mei, în munte şi veţi găsi trei pietre una peste alta; acolo să săpaţi, în acel loc, că puternic este Dumnezeu şi la acea înălţime a muntelui vă va da apă destulă şi greutatea ostenelii drumului vă va uşura-o".***

Plecând ei, au găsit precum le-a zis cuviosul. Deci au săpat, şi îndată mulţime de apă a început a izvorî, cum şi până astăzi curge, arătând minunea sfântului.

***

Altă dată, un oarecare bărbat din neamul goţilor, sărac cu duhul, a venit la sfinţitul Benedict să se pocăiască de păcatele sale şi el l-a primit. Într-una din zile a poruncit cuviosul către unul din fraţi să-i dea o unealtă, ca să cureţe locul de mărăcinii şi de gătejele ce erau acolo, ca să facă grădina. Dar locul era deasupra pârâului şi, tăind şi curăţând gotul, a ieşit unealta din coadă şi a căzut în pârâu şi nu era nădejde să se găsească, pentru că era apă multă.

El a alergat şi a spus lui Mavru şi i-a făcut metanie pentru greşeala sa. Iar Mavru a spus cuviosului şi acesta s-a dus la pârâu, unde, luând coada din mâna gotului şi punând-o în pârâu cu partea în care fusese unealta înfiptă, îndată a ieşit unealta din fundul apei şi a intrat la locul ei. Deci cuviosul a dat gotului unealta aceea tăietoare de mărăcini, zicându-i: ***"Iată unealta. Ia-o şi lucrează şi nu te întrista".***

***

Într-una din zile, purtătorul de semne, Benedict, odihnindu-se în chilia sa, s-a dus monahul Plachida la pârâu să ia apa; dar alunecând vasul din mâna lui, a căzut în pârâu şi, vrând el să apuce vasul, a alunecat şi a căzut în apă; iar apa, fiind prea

repede, l-a dus în mijlocul pârâului, depărtându-l ca la o aruncătură de săgeată, încât se primejduia.

Iar adevărata sluga a lui Dumnezeu, Benedict, văzând întâmplarea şi chemând pe ucenicul său Mavru, i-a zis: ***"Frate Mavru, aleargă, că Plachida a căzut în pârâu şi apa foarte departe l-a tras".***

Minunat şi foarte slăvit este lucrul acesta, care se povesteşte. Deci, alergând Mavru şi umblând pe apă, cu porunca părintelui şi ajungând la locul unde Plachida era târât de apă, încât era gata a se îneca, l-a apucat îndată de păr şi l-a scos. Iar după ce Mavru a ieşit cu Plachida afară la pământ şi şi-a venit în sine, gândind cum a umblat pe apă, s-a minunat şi s-a înspăimântat de ceea ce făcuse.

Apoi, întorcându-se la părintele, i-a vestit dumnezeiasca minune ce s-a făcut. Dar omul lui Dumnezeu, Benedict, a socotit că s-a făcut această mare minune nu pentru sfinţenia sa, ci pentru ascultarea lui Mavru. Iar Mavru spunea că a făcut porunca sfântului; căci, zicea că nu se afla acum în aceeaşi putere în care era când s-a dus pe apă.

Văzând Plachida smerita cuvântare cea de Dumnezeu următoare a acestora, a zis: "În timpul cât eram purtat de apă, vedeam deasupra capului meu cojocul părintelui meu şi socoteam că el m-a scos din apă".

&&&

Strălucind fericitul cu nişte fapte bune ca acestea, în locurile acelea mulţi, pentru dragostea Domnului nostru Iisus Hristos, veneau de departe la dânsul şi adeseori, părăsind deşertăciunea vieţii, îşi puneau grumazul sub jugul cel bun al lui Hristos şi se făceau pustnici. Însă diavolul, tatăl zavistiei şi vechiul vrăjmaş al drept-credincioşilor, neputând vedea strălucirea minunilor sfântului şi pe sine biruit de puterea lui cea dată de Dumnezeu, intra în minţile celor fără rânduială şi-i îndemna să-l zavistuiască şi să-l supere, după cum obişnuiesc cei fără rânduială şi nevrednici a zavistui isprăvile celor vrednici. Pentru că lauda ce se face celor curaţi şi vrednici este ocară şi întristare celor întinaţi de zavistie.

***

De aceea Florentie, preotul bisericii din apropiere, moşul lui Florentie ipodiaconul nostru, îmbrăţişând urâciunea şi zavistia diavolului celui rău în toate, a început a zavistui şi a ocărî faptele bune ale sfântului, socotind că prin aceasta va smulge pe mulţi de la învăţătură Sfântului Benedict cea de suflet folositoare. Iar după ce n-a

dobândit această nădejde vătămătoare de minte, nu numai că n-a putut să atragă pe cineva, dar şi mulţi alţii veneau la sfântul şi se înmulţeau.

Florentie, rănindu-se de zavistie ca de o săgeată, defăima nevoinţa dumnezeiescului bărbat şi nu se îngrijea de fel să-i caute viaţa lăudată şi pustnicească. Apoi, întunecându-se de diavol, a ajuns într-atât, încât să otrăvească pe sfântul. Deci a plămădit pâine, a pus otrava într-însa, a copt-o şi a trimis-o ca de binecuvântare. Iar acel văzător bărbat a primit pâinea şi i-a mulţumit, dar vicleşugul nu s-a tăinuit de el. Căci în ceasul în care avea obicei sfântul a mânca, a venit corbul din pădurea de aproape unde locuia şi, după obiceiul ce-l avea, luând pâine din mâinile sfântului, mânca. Deci luând Sfântul Benedict pâinea cea purtătoare de moarte, a pus-o înaintea corbului şi i-a poruncit, zicând: ***"În numele lui Iisus Hristos, Fiul lui Dumnezeu Celui viu, ia pâinea aceasta şi du-te de o aruncă într-un loc unde să n-o găsească vreun om".***

Atunci corbul, cu gura căscată şi cu aripile întinse, a început a zbura împrejurul pâinii, a striga şi a arăta, prin mişcările lui, viclenia diavolească din pâine. Dar omul lui Dumnezeu a zis iarăşi către corb: ***"Nu întârzia, nici te teme, ci ridic-o cum ţi-am zis şi du-o în loc neumblat, ca să nu se găsească niciodată".***

Atunci corbul, după porunca sfântului, a luat-o cu multă frică şi s-a dus. Apoi, după trei ceasuri s-a întors şi a luat iarăşi obişnuita hrană din mâinile sfântului, care, văzând vicleşugul de ucidere al lui Florentie, şi neputând îndrepta viclenia lui, se ruga lui Dumnezeu pentru acela mai mult decât pentru sine, ca unul fără răutate şi în toate blând.

Florentie însă, neputând să-l omoare pe sfântul, lucra cu răutate şi vicleşug satanicesc împotriva ucenicilor sfântului. Căci ei lucrând în grădină, Florentie, sluga diavolului, a trimis şapte fete frumoase şi cu totul goale şi le-a poruncit să se preumble şi să se joace înaintea monahilor, vrând cu aceasta să necinstească fecioria acestora. Dar şi la aceasta n-a nimerit cugetul lui cel prea înrăutăţit, pentru că Benedict, următorul lui Hristos, văzând scornirea lui cea diavolească şi temându-se de sufletească vătămare a ucenicilor, judeca mai bine să se depărteze şi să dobândească mântuirea ucenicilor, ca nu cumva, din zavistia lui Florentie către dânsul, cu timpul să se vatăme ucenicii.

Chemând pe fraţii mănăstirilor, rânduindu-le iconom şi dându-i lui Dumnezeu, a luat puţini cu sine şi s-a depărtat de la chilia sa, fugind cu smerită cugetare de urâciunea şi vrăjmăşia lui Florentie. Dar Florentie greşea, păcătuind în deşert, fără a putea să vatăme pe altcineva. Iar Dumnezeu, izbăvind pe sluga sa, l-a păzit spre

mântuirea multora, ucigând pe viclean. Căci urâtul de Dumnezeu, Florentie, bucurându-se de ducerea fericitului părinte, stând în foişorul casei sale, deodată a căzut din înălţime împreună cu foişorul şi cel rău cu rău a murit şi a luat moarte vrednică vicleniei sale, pentru că moartea păcătoşilor este cumplită.

Văzând aceasta Mavru, ucenicul sfântului, a trimis degrabă la dânsul, fiind departe de chilia sa ca de zece semne, şi i-a zis: "Întoarce-te, părinte, întoarce-te, căci preotul care în zadar te izgonea, a murit". Auzind aceasta, omul lui Dumnezeu a plâns mult de ticăloasa moarte a lui Florentie şi s-a mâhnit şi de ucenicul său, căci s-a bucurat de o moarte ca aceea a lui. Deci l-a canonisit să se pocăiască pentru această greşeală. Astfel, fericitul s-a asemănat prin cele patru minuni mai înainte zise cu trei mari prooroci: cu Moise, la apă, care prin rugăciune s-a pornit şi a izvorât din munte ca un râu; cu Elisei s-a asemănat tăietorului de rugi, care a ieşit din adâncul pârâului; cu Ilie, la ascultarea corbului; cu apostolul Petru, la umblarea pe apă. Din acestea se vede arătat ca acest om era plin de darurile duhului, date tuturor sfinţilor.

Mutându-se acest prea cuvios bărbat în alte locuri, şi-a schimbat locuinţa, dar vrăjmaşul nu l-a slăbit. Căci după aceea, cel de diamant a suferit mai mari şi mai grele războaie de la diavolul.

Căci ieşind cuviosul Benedict de la locul său dintâi, s-a dus în ţara Campaniei, în hotarele cetăţii care se zicea Casin, unde, într-un munte oarecare înalt, a găsit o capişte elinească foarte veche în care se cinstea zeul Apolon. Împrejurul acelei necurate capişti erau o mulţime de jertfelnice şi de copaci. Până atunci se suia mulţime de necredincioşi şi aduceau jertfe lui Apolon; iar luminatul cu mintea, Benedict, şi râvnitorul dreptei credinţe, ducându-se la locul acela şi intrând în capişti, l-a zdrobit pe idolul lui Apolon, iar jertfelnicele le-a surpat. Apoi a ars copacii care erau acolo şi, în mijlocul acelei capişte, a zidit o biserică a Sfântului Martin, iar unde era altarul lui Apolon, a făcut o cinstită biserică a Sfântului Ioan Botezătorul.

De aici înainte mulţimea poporului care locuia acolo în preajmă, povăţuindu-se de învăţătura lui, se întorcea către Dumnezeu şi toţi se făceau creştini. Acestea nesuferindu-le diavolul, nu în chip nevăzut ori în somn, ci pe faţă se arăta cuviosului, apoi striga tare şi zicea că suferă mare nevoie de la sfântul, încât şi fraţii auzeau graiurile lui, deşi nu-l vedeau.

Către aceştia iubitorul adevărului zicea: ***"Credeţi-mă, fraţilor, căci cu ochii văd pe vrăjmaşul înfricoşat şi purtător de foc, arătându-se cu nălucire; apoi şi din ochi***

şi din gură scoate pară de foc!" Deci auzeau toţi, orice zicea vicleanul. Şi întâi îl chema pe sfântul pe nume; iar când a văzut că sfântul nu-i răspunde, a încetat a-l defăima. Apoi iarăşi îl chema pe nume, zicând: "Benedicte!", care se tălmăceşte binecuvântatule. Iar sfântul nerăspunzând îndată, diavolul zicea: "Maledicte! Maledicte! - adică blestematule -, ce ai cu mine? De ce mă izgoneşti?"

Într-una din zile fraţii, zidind chilia în care era să şadă sfântul, ciopleau piatră la mijloc şi voiau s-o pună la zidire. Deci au venit trei şi n-au putut s-o ridice. Apoi au venit şi alţii şi nimic n-au folosit şi a rămas piatra neclintită. De aceea, s-a socotit că este înrădăcinată în pământ. Mai pe urmă s-a arătat că deasupra pietrei şedea diavolul şi pentru aceea atâţia bărbaţi n-au putut s-o clintească. Deci au trimis la cuviosul, care, venind îndată şi făcând rugăciune, a zis să ridice piatra şi cu atâta lesnire au ridicat-o, încât socoteau că nu are greutate deloc, aceea care mai întâi era grea şi nemişcată.

***

Deci s-a părut cuviosului şi a zis ucenicilor să sape acolo unde era piatră. Săpând, au găsit un idol de aramă şi l-au aruncat în bucătărie şi îndată a ieşit foc dintr-însa. Deci, socotind monahii că bucătăria arde, au alergat şi au început a aduce apa s-o stingă. Atunci, întrebând despre pricină, a înţeles cuviosul tulburarea fraţilor şi apoi, intrând în bucătărie, zicea că nu este focul despre care spun ei. Deci, îndată plecându-şi capul său lui Dumnezeu la rugăciune, după obicei, se ruga să izgonească de la fraţi amăgirea aceea nălucitoare a vrăjmaşului, care se arăta ochilor lor. Apoi, sculându-se de la rugăciune, ochii fraţilor celor înşelaţi i-a adus la firească vedere prin rugămintea cea către Dumnezeu şi nu mai vedeau bucătăria arzând.

***

Altă dată, când zideau fraţii zidul, vrând să-l facă înalt, şi sluga lui Dumnezeu, Benedict, era în chilia sa, rugându-se, i s-a arătat diavolul bucurându-se, şi i-a spus că merge la fraţii cei ce lucrează. Atunci a trimis cuviosul la fraţi cât mai degrabă şi le-a vestit, zicând: "Fraţilor, luaţi aminte, că vine către voi diavolul în ceasul acesta, să vă ispitească". Dar, mai înainte de a merge vestitorul, a ajuns diavolul şi a surpat zidul ce se zidea şi pe un tânăr monah, fiu al unui oarecare Coraliu, l-a zdrobit. Ucenicii sfântului, văzând aceasta, se întristară nu atâta pentru zid, cât pentru frate şi i-au vestit cinstitului părinte cu lacrimi în ochi. Iar prea milostivul părinte a poruncit să-l aducă. Dar nefiind cu putinţă a-l ridica pe mâini, că pietrele zdrobiseră nu numai trupul, ci şi oasele lui, l-au pus în sac şi i l-au adus. Iar el le-a spus să-l lase pe rogojina pe care se obişnuise a se ruga.

Scoţând afară pe fraţi şi închizând uşa, şi-a plecat genunchii şi rugă pe Dumnezeu pentru sănătatea lui. Şi s-a văzut în ceasul acela o minune cu adevărat vrednică de spaimă şi de înfricoşare. Pentru că, după terminarea rugăciunii, tânărul s-a sculat sănătos cu tot trupul. Apoi l-a trimis sfântul iarăşi la fraţi, să lucreze cu dânşii, ca să zidească din nou zidul. Iar diavolul, care socotise să omoare pe monah, mai mult s-a ruşinat de luarea în râs pe care o gătise pentru fericitul şi care s-a întors asupra sa prin defăimarea ce se făcea de ucenicii sfântului.

Deci, de aici înainte, omul lui Dumnezeu a luat de la Hristos darul proorociei, ca mai înainte să spună cele ce vor fi.

Apoi s-a legiuit de sfântul în mănăstire ca atunci când se trimit fraţi la vreo slujbă, nici să mănânce, nici să bea, până se vor întoarce. Acest canon cu dinadinsul se păzea.

***

Într-una din zile, nişte fraţi au fost trimişi de cinstitul părinte la slujbă şi s-a întâmplat ca cei trimişi, umblând mult şi neputând a se întoarce, au înserat şi au găzduit la o sfinţită şi cinstită fecioară unde au mâncat; apoi au trimis pe cineva din ei la cuviosul să le ceară binecuvântare, după obicei, ca să mănânce.

Dar, mai înainte, cunoscătorul părinte l-a întrebat, zicând: ***"Unde aţi mâncat?"***

Iar el a răspuns: "Nicăieri, părinte".

Atunci i-a zis sfântul: ***"Pentru ce minţi? N-aţi poposit la chilia cutărei fecioare şi aţi mâncat cutare şi cutare bucate şi aţi băut atâtea pahare?"***

Dimineaţa venind fraţii, cu înţelepciune şi părinteşte fiind mustraţi, ei, umilindu-se, au căzut la cinstitele lui picioare şi mărturiseau că au greşit.

Iar acest prea blând părinte, îndată le-a iertat greşeala lor, făgăduind fraţii că nu vor mai călca porunca lui, căci l-au cunoscut că, prin Duhul Sfânt, este de faţă peste tot.

***

Era un oarecare mirean cu chipul, dar iubitor de fapte bune şi iubitor de monahi, frate al lui Valentin monahul, pe care la început nu l-am pomenit. În tot anul se ducea la purtătorul de semne, cuviosul Benedict, ca să audă învăţătura lui cea folositoare de suflet şi să vadă pe fratele său Valentin. Acest om şi-a pus însuşi lege ca, ieşind din casa sa, să nu mănânce nimic până va veni la sfântul să ia binecuvântare. Însă într-o zi, venind spre mănăstire, fără de veste a venit la drum

un necunoscut, cu care s-a întovărăşit umblând împreună, şi care purta multe feluri de mâncări. Iar după ce au trecut câteva ceasuri, a zis către dânsul împreună mergătorul necunoscut: "Frate, vino să mâncăm, să nu slăbim la drum". Acela a răspuns şi a zis: "Ba nu, să lipsească mâncarea, frate, nu mănânc; că am obicei de merg flămând la cinstitul părinte Benedict".

Aceasta auzind-o celălalt, s-a liniştit. Şi umblând iarăşi puţin, împreună călătorul îl îndemna să mănânce, dar acela nu l-a ascultat. Şi mergând iarăşi puţin, au ajuns la un loc frumos şi veselitor, unde era un izvor şi o pajişte înflorită şi verde. Atunci călătorul iarăşi îl îndemna, zicându-i: "Iată apa, iată pajişte, iată loc îndemânatec, ia să şedem să mâncăm, frate, şi să ne odihnim puţin, ca să putem, iarăşi, umbla fără osteneală". Deci i-a plăcut locul acela şi, înşelându-se de a treia sfătuire a călătorului, a şezut şi a mâncat împreună cu dânsul, apoi s-a sculat şi şi-a luat iarăşi drumul său.

Seara a venit la chilia sfântului, care l-a primit şi, căzând la pământ, cerea binecuvântare. Iar mai înaintevazatorul Benedict i-a ocărât greşeala pe care a făcut-o, zicând: ***"Ce este, frate, aceea pe care a făcut-o vrăjmaşul, prin împreună călătorul tău? Întâi, n-a putut a te înşela; al doilea, a te amăgi iarăşi n-a putut; a treia oară a biruit şi în ceea ce a voit te-a aruncat".***

Atunci acela, cunoscându-şi păcatul neputinţei gândului, zăcând la picioarele Sfântului, a plâns atât de mult, încât a cunoscut şi mai mult greşeală.

***

În vremea goţilor, Totila, craiul lor, auzind de isprăvile sfântului şi că este bogat de darul proorociei, a purces să vină la mănăstire. Şi, stând departe de mănăstire, a vestit sfântului venirea lui.

"Să vină", a zis sfântul.

Iar Totila, socotind lucru cu neputinţă ca un om stricăcios să fie părtaş de darul proorocesc, a îndrăznit a-l cerca. Deci, a îmbrăcat cu hainele lui şi cu încălţămintele pe unul din spătari, cu numele Rigon, poruncindu-i să meargă la cuviosul. Dându-i şi ostaşi mulţi, precum este rânduiala crailor, a trimis cu dânsul şi comiţi, pe Vulruderic şi pe Vlid, iar în dreapta şi în stânga lor mulţime de boieri şi ostaşi, gândind el ca, prin această plăsmuită vedere, să amăgească pe robul lui Dumnezeu.

Ajungând Rigon la mănăstire, înconjurat de rânduiala ostaşilor şi a celor cu vrednicii, sfântul, fiind la un loc înalt, privea la dânsul. Şi, mai înainte încă de a veni

Rigon, fiind departe cât să se audă glasul, sfântul a strigat: ***"Leapădă, fiule, leapădă acelea pe care le porţi, căci nu sunt ale tale".***

Auzind acestea Rigon şi căzând la pământ, s-a minunat şi s-a înspăimântat, căindu-se de ceea ce a făcut; căci pe un sfânt ca acesta şi bărbat înainte văzător a îndrăznit a-l lua în râs. Deci toţi câţi erau împrejur au văzut şi s-au închinat omului lui Dumnezeu. Şi cum s-a sculat Rigon n-a îndrăznit a se duce la sfântul, ci s-a întors la craiul lui, tremurând şi căindu-se pentru necunoştinţă.

Atunci şi Totila s-a sculat şi a venit la sfântul, pe care l-a văzut şezând de departe, dar n-a îndrăznit a se apropia; ci aruncându-se la pământ, cerea iertare. Iar sluga lui Dumnezeu de două şi de trei ori l-a strigat, dar, văzând că de frică nu se scoală, s-a sculat şi s-a dus însuşi de l-a ridicat, ocărându-l pentru urmările lui.

Şi în scurtă cuvântare i-a vestit toate cele ce aveau să i se întâmple, zicându-i: ***"Multe rele ai făcut şi faci! Depărtează-te de dânsele şi pocăieşte-te, căci, să ştii, vei intra în Roma şi ai să treci marea; nouă ani vei împărăţi şi în al zecelea te vei sfârşi".*** Auzindu-le acestea Totila şi înspăimântându-se de proorocia fericitului, s-a aruncat iarăşi la pământ şi, cerând binecuvântare, s-a dus.

De atunci şi-a schimbat neomenia şi asprimea sa prin învăţătura cuviosului şi folositoarea dojenire. N-a trecut însă multă vreme şi a intrat în Roma, în care caută să intre, şi a stăpânit-o. Apoi s-a dus în Sicilia, iar în al zecelea an al împărăţiei lui dumnezeiasca dreptate l-a tăiat, după proorocia sfântului, şi şi-a pierdut şi împărăţia şi viaţa.

După acestea, episcopul Bisericii Canusiei, venind la marele Benedict după obicei, căci pentru sfinţenia petrecerii lui, foarte îl iubea sfântul, şi şezând de vorbă şi cuvânt pornindu-se pentru intrarea în Roma a craiului Totila şi pentru pieirea Romei, zise fericitul episcop: "De craiul acesta se va pustii Roma, ca să nu se mai locuiască de oameni de acum înainte". Către acela a răspuns omul lui Dumnezeu: ***"Roma nu se strică de neamuri, ci de nevoi, adică de fulgere, gâlcevi şi de cutremure va pieri".***

Şi iată, tainele proorociei cinstitului părinte se văd mai luminoase decât soarele şi cu ochii noştri le vedem toţi. Că acum în Roma cea mare şi prea frumoasă nu vedem altceva decât case prăbuşite, biserici căzute şi zidurile ei risipite. Că din căderi şi din desele cutremure a căzut frumuseţea zidurilor şi împodobirea. Tâlcuirea acestei proorocii a cuviosului, dată de Dumnezeu, mi-a făcut-o mie prea

cucernicul Onorat, ucenicul sfântului. Dar ne încredinţa că le-a auzit nu de la sfântul, ci de la fraţi adevăraţi, care mărturiseau aceasta.

***

Într-acea vreme un cleric din biserica Acvinilor se supăra de necuraţii diavoli. Iar cuviosul episcop Constantie de multe ori îl trimitea la multe gropniţe cu moaştele sfinţilor, ca să se vindece. Dar sfinţii mucenici ai lui Dumnezeu nu l-au vindecat ca să se arate darul vindecărilor prin Sfântul Benedict. Deci s-a dus la dânsul, şi el prin rugăciuni, a izgonit pe diavol, iar pe cleric l-a făcut sănătos şi l-a eliberat, zicându-i: ***"Du-te. Iată, te-ai făcut sănătos; carne să nu mai mănânci şi la treapta preoţească să nu te sui; căci, în oricare zi vei îndrăzni a te sui, îndată te vei îmbolnăvi şi mai rău".*** Dar el, cum s-a dus la ale sale, a uitat porunca. După câţiva ani, văzând pe cei dintâi ai preoţescului cin că au murit şi pe cei mai mici ai săi că se făceau preoţi, s-a ales şi el în rânduiala preoţească. Dar îndată, intrând diavolul într-însul, ca o fiară sălbatică fără milă l-a zdrobit până la moarte.

***

Era un oarecare om de neam bun de un nume cu Sfântul Benedict care, fiind condus de învăţătura cea de Dumnezeu înţelepţită, a lăsat lumea şi a venit către Dumnezeu, câştigând îndrăzneala la sfântul. Acesta, venind odată după obicei către cuviosul şi intrând în chilie, a aflat pe dumnezeiescul părinte că plângea cu amar şi se tânguia. Stând mult şi văzându-i lacrimile curgând, nu se dumerea, fiindcă nu-l văzuse altă dată măcar să lăcrimeze în vremea rugăciunii, ci numai să ofteze de la inimă. Deci înspăimântându-se, a întrebat pe sfântul pricina.

Iar purtătorul de Dumnezeu părinte a răspuns: ***"Toată mănăstirea aceasta pe care, cu ajutorul lui Dumnezeu, am zidit-o şi toate câte am gătit fraţilor acestora, cu judecată Atotputernicului Dumnezeu s-au dat neamurilor. Şi de-abia am îmblânzit pe Dumnezeu cu rugăciunea, să-mi dăruiască sufletele fraţilor mei celor întru Domnul, care sunt în mănăstire".*** Iar Benedict, auzind proorocia sfântului, s-a dus de la mănăstire, minunându-se.

Într-adevăr vedem acum că s-a stricat mănăstirea de neamul longobarzilor, împlinindu-se proorocia sfântului după moartea lui. Căci odihnindu-se fraţii, iar la miezul nopţii fără veste intrând în mănăstire longobarzii şi răpind toate ale mănăstirii, n-au prins pe nici un monah. Pentru că rugăciunea omului lui Dumnezeu i-a păzit, ca să se arate tuturor darul dumnezeieştii puteri ce era într-însul. Dumnezeu Cel credincios în făgăduinţele Sale a împlinit ceea ce a făgăduit adevăratului Său rob Benedict; căci, deşi averile locaşului, după voia lui Dumnezeu, le-a răpit, însă viaţa fraţilor s-a dăruit de Domnul.

La fel am cunoscut că şi marele apostol Pavel, rugând pe Dumnezeu pentru viaţa celor ce pluteau, a fost auzit; căci deşi lucrurile din corabie şi însăşi corabia s-a pierdut, dar s-a dăruit de către Domnul mântuire oamenilor.

***

Într-altă vreme, Exilarat al nostru a fost trimis la omul lui Dumnezeu cu două ploşti cu vin. Acesta pe una a ascuns-o, iar pe cealaltă a adus-o la sfântul.

Iar înaintevăzătorul părinte, de care nu s-a ascuns ceea ce se făcuse, plosca pe care i-o adusese a primit-o şi a mulţumit, iar pentru cealaltă i-a poruncit, zicând: ***"Vezi, fiule, din plosca ce ai ascuns-o pe drum, când veneai, să nu se întâmple să bei ci, cu luare aminte, să verşi vinul şi vei vedea ce are înăuntru".***

Iar Exilarat, ruşinându-se, a făcut metanie şi s-a întors; apoi, venind la locul unde ascunsese plosca, a întors-o ca s-o deşerte, să încerce cuvântul şi îndată a ieşit un şarpe din ploscă.

***

Era un sat unde se făcea bâlci de neguţători, nu departe de locaşul sfântului. În el erau mulţi închinători de idoli care, din multă învăţătura a sfântului cea de suflet folositoare luminându-se, s-au întors la credinţa cea mântuitoare a lui Dumnezeu.

În acel sat era o pustnicie de cucernice şi cinstite fecioare şi trimitea, pentru multa lor sfinţenie, pe ucenici ca să le sfătuiască şi să le înveţe. Într-una din zile, după obicei, a trimis pe unul din monahi spre sufletescul folos al fecioarelor.

Acesta, după ce le-a învăţat, a luat de la călugăriţe nişte basmale şi le-a pus în sânul său.

Venind apoi la sfântul, acesta l-a mustrat aspru, zicându-i: ***"Frate, cum a intrat nelegiuirea în sânul tău?"***

Iar acela, înspaimântându-se şi de frică uitând greşeala sa, nu înţelegea ce-i zicea părintele.

I-a zis deci, sfântul: ***"Au doar eu nu eram acolo de faţă când ai primit basmalele de la sfintele fecioare şi le-ai ascuns în sân?"***

Iar el, auzind acestea, căzu la picioarele sfântului şi, zăcând jos, zicea: "Am greşit, am greşit!" Apoi sculându-se şi scoţând din sin basmalele, le-a aruncat înaintea sfântului.

***

Într-una din zile, în ceasul când sfântul obişnuia a mânca puţină mâncare seara, un monah, fiul unui dregător, ţinea sfeşnicul ca să lumineze. Iar sfântul mâncând, a început diavolul mândriei a supăra pe cel ce ţinea sfeşnicul şi a-i aduce gânduri de înălţare şi de trufie şi zicea în sine: "Cine este acesta căruia eu îi stau înainte, de-l slujesc ca o slugă şi ţin sfeşnicul?"

Acestea gândind el, Sfântul Benedict, fiind împodobit cu darul vederii mai înainte, l-a mustrat cu milostivire părintească şi i-a zis: ***"Închide şi pecetluieşte inima ta, frate, căci intră gânduri de mândrie şi se răsădesc în tine, şi ia aminte la tine!"***

Deci, chemând pe fraţi, a poruncit de i-a luat sfeşnicul din mâinile lui. Iar el, ieşind afară, şedea şi plângea.

Şi întrebat fiind de fraţi ce a făcut de s-a mâniat sfântul asupra lui, le-a spus gândul cel diavolesc ce a intrat în inima lui; cum s-a umflat de vântul mândriei şi ce cuvinte zicea în inima sa asupra sfântului. Şi a arătat otrava ce era ascunsă în inima lui.

Deci s-au minunat fraţii de prevăzătoarea curăţenie a Sfântului Benedict, căci cele semănate în minte de diavol, nu puteau a se ascunde de sfântul.

***

În părţile Campaniei s-a făcut foamete şi strâmtorare de toate lucrurile cele de nevoie. Era lipsă şi în mănăstirea sfântului şi nu aveau fraţii mai mult de cinci pâini.

Văzându-i pe dânşii cinstitul părinte posomorâţi, le-a zis: ***"De ce vă întristaţi pentru pâine, fraţilor? Astăzi aveţi lipsă, iar mâine vă veţi bucura".*** Şi a doua zi s-au aflat înaintea porţii mănăstirii nişte saci cu făină de două sute de dimirlii, pentru care Dumnezeu, Stăpânul tuturor, a zis unor oameni, pe care fraţii nu-i cunoşteau deloc, de au venit şi i-au pus la poarta mănăstirii.

Deci, minunându-se de prea slăvita minune a sfântului, au slăvit pe Dumnezeu şi s-au învăţat a nu se mai întrista de aici înainte când se va întâmpla lipsă, având amanet îndrăzneala sfântului către Dumnezeu.

Iar pentru duhul proorocesc se cade a şti că nu obişnuieşte totdeauna a lumina mintea proorocilor, ci numai în unele vremi. Căci pentru Sfântul Duh s-a scris în Evanghelie că, unde voieşte El suflă; astfel arătat este că şi când voieşte suflă.

De aceea şi proorocul Natan, fiind rugat de împăratul David să-i spună de voieşte Dumnezeu să zidească el biserica Domnului, întâi l-a sfătuit, apoi l-a oprit. Şi Elisei proorocul a văzut pe femeie plângând, dar pricina n-a ştiut-o, şi către Gheezi, sluga sa, care o oprea să nu se apropie, zicea: "Las-o, căci sufletul ei este întristat, iar Domnul a ascuns de mine şi nu mi-a arătat".

Iar aceasta o face Dumnezeu cu iconomie, căci uneori dând duhul proorociei, iar alteori ridicându-l, cu acest chip uneori înalţă mintea proorocilor, iar alteori o smereşte. Ca şi proorocii primind duhul, să cunoască insuflarea de la Dumnezeu, dar neprimind darul, să se înveţe şi să se cunoască ce sunt, căci sunt pământ şi cenuşă. Drept aceea şi David zice: Eu sunt vierme, iar nu om. Dar să ne întoarcem la ceea ce ne stă înainte, adică despre Sfântul Benedict.

Într-altă vreme l-a rugat un om credincios şi foarte cucernic să trimită în satul lui, care este aproape de cetatea Terachinilor, să zidească acolo mănăstire. Chemând sfântul pe ucenici, rânduindu-le şi egumen şi iconom, i-a trimis în pace. Dar le-a făgăduit şi le-a zis: ***"Mergeţi, fraţilor, că în cutare zi vin şi eu la voi şi vă voi arăta în care loc se cade a se zidi biserica, în care loc trapeza, în care loc arhondaricul şi celelalte câte trebuiesc".*** Şi luând fraţii binecuvântarea sfântului, s-au dus şi au adunat toate cele trebuincioase pentru zidire, au curăţat locul şi au gătit toate, ca venind sfântul să le găsească gata şi să rânduiască numai zidirile. Dar după noaptea aceea, luminându-se ziua în care a făgăduit sfântul să meargă, s-a arătat egumenului şi iconomului şi le-a spus toate cu dinadinsul câte trebuiau a se face. După ce s-au deşteptat, cu bucurie povesteau unul altuia vedenia.

Deci, încredinţându-se că vine, îl aşteptau; dar, după ce a trecut ziua şi n-a venit, s-au întristat. Apoi mergând la dânsul, îl întrebau pentru care pricină n-a venit şi-l învinuiau că n-a venit după cuvântul său.

Atunci Benedict, prietenul lui Dumnezeu, a zis: ***"De ce ziceţi, fraţilor, că n-am venit precum am făgăduit?"***

"N-ai venit", au zis aceia.

Dar sfântul a zis: ***"Dar nu m-am arătat vouă, la amândoi, noaptea, pe când dormeaţi, şi v-am arătat unde şi cum să se zidească mănăstirea? Duceţi-vă şi,***

după cum aţi văzut şi cum v-am arătat, aşa s-o zidiţi". Iar ei, auzind acestea, s-au minunat şi după aceea au plecat; apoi toate ale mănăstirii după cum au văzut în vedenie, aşa le-au zidit.

Astfel era purtătorul de Dumnezeu, Părintele Benedict, în facerile de minuni şi proorocii. Dar şi cuvântul lui era rar uitat de dumnezeiasca putere şi mai întotdeauna era lucrător. Că niciodată nu iese din gura omului ce-şi are inima la cele înalte, cuvânt deşert. Iar de se întâmpla cândva să vorbească gura lui cuvânt înfricoşător, cuvântul lui era puternic şi nu cădea. Că nu certa cu temere ori cu socotire, ci cu hotărâre; dar ascultaţi, ca să înţelegeţi cele zise.

***

Departe de mănăstire două fecioare pustnice, de bun neam, şedeau în casa lor şi pustniceau, iar un om îmbunătăţit şi cucernic le slujea. Dar cinstea neamului nu pricinuieşte cunoştinţa la toţi cei de bun neam, ca să se cunoască şi să se smerească în lumea aceasta şi să nu se socotească că sunt mai buni decât alţii. Căci, de ar fi avut cunoştinţă de aceasta, aceste sfinţite fecioare n-ar fi defăimat şi n-ar fi ocărât pe cel pomenit, care cu osârdie le slujea.

Acela, nesuferind, a venit la omul lui Dumnezeu şi i-a arătat nemulţumitoarea socoteală a fecioarelor şi necinstea ce primea de la dânsele.

Iar purtătorul de semne, Sfântul Benedict, auzind acestea, le-a vestit, zicând: ***"Îndreptaţi-vă şi vă înţelepţiţi limba, fiindcă, de nu vă veţi îndrepta, apoi nu veţi fi împărtăşite".***

Iar hotărârea aceasta a neîmpărtăşirii nu le-a trimis-o lor ca o hotărâre şi despărţire cu adevărat, ci le-a zis cu iconomie şi părinteşte, vrând să înceteze cu nemulţumitoarea lor cugetare. Iar ele nu s-au îndreptat, nici au socotit cuvântul şi sfătuirea sfântului.

După câteva zile, au murit întru feciorie curată şi au fost îngropate în biserică. Iar când se făcea dumnezeiasca Liturghie, după obicei, şi diaconul zicea: "Dacă cineva nu se împărtăşeşte, să iasă din biserică", femeia care crescuse pe fecioarele acelea şi aducea, după rânduială, prescuri pentru sufletele lor, le vedea pe dânsele - înfricoşat cuvânt - ca ieşind din mormânt, ieşeau şi din biserică.

Văzând aceasta de multe ori, şi-a adus aminte că omul lui Dumnezeu le-a oprit de la împărtăşirea dumnezeieştilor Taine, pentru că nu se îndreptau. Deci, cu sârguinţă

a venit la dânsul şi, cu multă tânguire căzând la picioarele lui, i-a vestit vederea aceea de spaimă.

Sfântul, milostivindu-se ca un milostiv ce era, a luat o prescură şi, dându-i-o, a zis către dânsa: ***"Du-te şi dă această prescură s-o slujească pentru dânsele şi de acum nu vor fi neîmpărtăşite".*** Deci, s-a adus prescura aceea şi a fost slujită pentru dânsele. Şi strigând diaconul să iasă cei care nu se împărtăşesc, ele n-au ieşit, nici nu le-a văzut femeia aceea ieşind. De aceea, credem fără îndoială că atunci când s-a luat prescura aceea slujită de Sfântul Benedict, atunci îndată ele s-au învrednicit de iertare.

***

Un monah oarecare din locaşul sfântului, fiind stăpânit de duhul lenevirii, nu făcea canonul mănăstirii; iar omul lui Dumnezeu nu înceta a-l sfătui şi nu se lenevea a-l învăţa adeseori. Dar acela nu asculta, ci fără ruşine se purta cu cuviosul, zicându-i să-l lase să se ducă la părinţii săi. Într-o zi, supărându-se cuviosul de rugăminţile lui, i-a poruncit cu mânie să plece din mănăstire. Îndată ce a ieşit din mănăstire, în drum l-a întâmpinat un balaur mare, cu gura căscată, care voia să-l înghită. Deci a început a tremura şi cu mare glas a chema pe sfinţi şi a zice: "Alergaţi, alergaţi, că balaurul acesta vrea să mă mănânce!"

Alergând fraţii, n-au mai văzut balaurul, iar pe dânsul l-au găsit tremurând; şi pipăind cu mâinile, l-au întors la mănăstire, de unde a făgăduit că nu va mai ieşi; de atunci şi-a ţinut cuvântul.

***

Socotesc că nu se cade a o tăcea nici pe aceasta, pe care am auzit-o de la Ilustrie Antonie, care zice: "Un copil s-a îmbolnăvit, încât i-a căzut părul şi trupul i s-a umflat, iar tatăl sau l-a trimis la cuviosul şi s-a însănătoşit".

Nici cele povestite mie de Peregrin, ucenicul fericitului, nu este cu dreptate a le tăcea.

***

El mi-a spus că, într-una din zile, un datornic fiind constrâns şi neavând să plătească, a alergat la cuviosul. Căzând la picioarele lui, zicea că este dator cu doisprezece galbeni şi are mare nevoie de bani. Iar cuviosul Benedict a zis cu glas blând către dânsul: ***"Iartă-mă frate, că nu am; dar du-te şi întoarce-te după două zile".*** Într-acel timp, cuviosul s-a îndeletnicit cu rugăciunea.

A treia zi a venit săracul. Şi era o ladă plină de legume, iar deasupra lăzii fără de veste s-au găsit treisprezece galbeni, pe care a poruncit cuviosul de i-a adus.

Deci, dându-i săracului, a zis către dânsul: ***"Du-te, fiule, şi pe cei doisprezece să-i dai împrumutătorului tău, iar unul opreşte-l pentru trebuinţele tale".***

Dar să ne întoarcem iarăşi la început şi să povestesc câte am auzit de la cei patru ucenici ai lui, despre care am pomenit la început.

***

Era un creştin care îl zavistuia şi-l vrăjmăşuia pe altul. Deci, urâtorul binelui l-a îndemnat de l-a şi otrăvit, bând paharul fără să ştie. Dar deşi n-a murit, după cum a voit acela, s-a îmbolnăvit de lepră, făcându-se vrednic de milă. Ducându-l la cuviosul, s-a făcut îndată sănătos. Căci, apucându-l cuviosul cu mâna dreaptă, toată boala de pe pielea lui a vindecat-o.

***

Într-acel timp, precum am spus mai sus, era foamete în Campania. Iar Benedict, credinciosul şi înţeleptul econom al lui Hristos, nu înceta a împărţi la cei lipsiţi cele de nevoie ale trupului, până ce au sfârşit toate ale mănăstirii şi nu rămăsese decât puţin untdelemn într-o sticlă. Atunci un ipodiacon, cu numele Agapit, l-a rugat să-i dea şi puţin untdelemn. Iar acest dumnezeiesc bărbat, după ce a pus gând să dea şi să risipească toate cele de pe pământ, ca să le găsească în cer, a poruncit să dea puţinul untdelemn ce a rămas. Chelarul a zis: "Bine", dar nu l-a dat. După puţin, a întrebat părintele pe chelar, de l-a dat. "Ba nu, a zis chelarul, că de aş fi dat şi acela, după poruncă, nu rămânea nici o mângâiere fraţilor".

Atunci, mâniindu-se acel prea blând părinte, a poruncit fraţilor să arunce sticla aceea cu untdelemn afară pe fereastră, ca să nu rămână înăuntru în mănăstire nici un lucru de neascultare, şi a aruncat-o. Afară era o grămadă de pietre mari şi, căzând sticla peste pietre, nu s-a spart, nici nu s-a vărsat untdelemnul. Deci a poruncit iubitorul de fii s-o aducă şi s-o dea ipodiaconului. Atunci, adunându-se fraţii, înaintea tuturor a ocărât pe monahul cel neascultător, pentru necredinţa şi neascultarea lui.

După ce a făcut aceasta, cinstitul părinte, împreună cu toţi fraţii, s-au rugat. În locul unde se ruga era un vas deşert, dar acoperit; şi rugându-se sfântul, s-a umplut de untdelemn, încât se vărsa şi tot locul l-a umplut. Aceasta văzând-o făcătorul de minuni, Părintele Benedict, a sfârşit cu rugăciunea. Iar pe necredinciosul şi neascultătorul l-a sfătuit părinteşte, zicând: ***"Fiule, agoniseşte credinţă neîndoită şi ascultare vrednică făgăduinţei monahiceşti".*** Iar fratele, după cuviinţă fiind învăţat de părinte, s-a cucernicit, s-a ruşinat şi s-a îndreptat.

De-a pururea acest sfânt părinte adeverea sfătuirea cu minuni. Şi nu era nimeni în sinodia lui care să se teamă sau să se îndoiască de făgăduinţele lui sau să nu creadă cuvintelor lui, mai ales după ce au văzut într-un minut cercetarea aceasta de la Dumnezeu. Căci pentru o sticlă ce avea puţin untdelemn, li s-a dat un vas plin ce se vărsa, pentru că Dumnezeu este bogat în milă. Deci, ne închinăm numelui Său.

Într-una din zile, ducându-se cuviosul la biserica Sfântului Ioan Botezătorul, care era zidită pe munte, a ieşit în întâmpinarea lui, în chip de doctor, cel întru tot viclean, ţinând cornul şi un trepied. Iar sluga lui Dumnezeu, Benedict, l-a întrebat, zicând: ***"Unde te duci?"*** Diavolul a zis: "Iată, mă duc aici la fraţi, să le dau curăţenie". Deci s-a dus purtătorul de semne părinte şi, după obicei, şi-a făcut rugăciunea, apoi, sfârşind, s-a întors repede. Duhul cel viclean, găsind un bătrân din monahii sfântului, care scotea apa, a intrat într-însul şi-l muncea. Văzându-l sfântul muncindu-se fără milă, i-a dat o palmă şi îndată diavolul a ieşit din bătrân.

Despre minuni se cuvine a şti, că sfinţii în două feluri săvârşesc minunile: uneori prin rugăciuni, iar alteori după stăpânire. După cum zice evanghelistul Ioan: Iar câţi L-au primit pe Dânsul, le-a dat stăpânire a se face fii ai lui Dumnezeu. Deci dacă prin stăpânire sfinţii sunt fii ai lui Dumnezeu, ce lucru minunat este dacă, după stăpânire, pot face şi minuni? Iar cum că în aceste două chipuri sfinţii lucrează minuni, mărturiseşte apostolul Petru, care a înviat pe Tavita cea moartă prin rugăciune şi care pe Anania şi pe Safira, care au minţit, mustrându-i numai, îndată au murit. Deci, în aceste două chipuri adevărata slugă a lui Dumnezeu, Benedict, a făcut minunile.

***

Ascultaţi şi alte minuni ale lui. Era un arian cu neamul got şi cu numele Talaa, căci goţii mai toţi erau arieni. Acesta, în vremea craiului Totila al goţilor, de care s-a vorbit mai sus, s-a aprins de groaznică mânie asupra celor îmbunătăţiţi ai Sfintei Biserici şi cu asprime, când vedea un creştin, ori cleric, ori monah, într-un minut îl tăia.

Deci într-una din zile, găsind pe un oarecare sătean, îl muncea şi-l bătea cu nemilostivire. Dar nesuferind săteanul şi căutând barbarul şi cumplitul got lucrurile lui, săteanul, ca să se izbăvească, a zis că le-a dat lui Benedict, robul lui Dumnezeu. Atunci Talaa a început a-l munci şi a poruncit de i-a legat mâinile cu curele şi l-a pus să alerge înaintea calului, ca să-l ducă să-i arate cine este Benedict acesta; şi l-a dus la mănăstire. Deci a aflat pe cuviosul înaintea uşii chiliei sale, şezând şi citind.

Şi a zis săteanul: ***"Acesta este Benedict".***

Iar gotul cel mândru, aprins de mânie, cu căutătura sălbatică căuta la cuvios, socotind să-l înfricoşeze. Apoi, cu glas mare şi barbar, îi zise cuviosului: "Scoală-te, repede şi dă-mi lucrurile acestuia, care le-ai luat".

Iar cuviosul îndată şi-a ridicat ochii din carte şi, văzând pe prea înrăitul Talas şi împreună cu dânsul şi pe sătean legat, îndată a făcut o minune mai presus de toate. Căci îndată ce şi-a aruncat ochiul cel de Dumnezeu luminat la cel legat, i s-au dezlegat curelele şi au căzut.

Aceasta văzând-o Talas, s-a cutremurat şi a căzut la pământ; apoi şi-a pus capul la cinstitele picioare ale omului lui Dumnezeu şi cerea binecuvântare.
Iar cuviosul, fără a se scula din locul său, chemând pe fraţi, a poruncit: ***"Luaţi-l pe acesta şi daţi-i să mănânce".***

Atunci Talas ticălosul, venindu-şi în sine şi cunoscându-şi greşeala şi mărturisindo, asculta cele ce sfinţitul părinte îi zicea ca să se lase de o asprime şi neomenie ca aceea. Şi astfel, Talas cu alt gând şi cu mare umilinţă s-a întors de la mănăstire, zdrobit şi smerit cu duhul; şi nimic n-a mai cerut de la săteanul pe care omul lui Dumnezeu, numai căutând spre el cu vederea, l-a dezlegat.

Deci adevărat este ce am zis, că, cei care-L slujesc cu îndrăzneală pe Atotputernicul Dumnezeu, uneori fac minuni prin stăpânire, iar alteori prin rugăciune. Iată că această minune era din stăpânire, ca şi cealaltă, despre care am zis mai sus. Iar câte minuni a făcut prin rugăciune, am spus multe şi încă voi mai spune şi aceasta.

***

Într-o zi cuviosul s-a dus la ţarină, împreună cu fraţii. Iar un lucrător de pământ, ţinând în braţele sale trupul fiului său, care atunci cu puţin mai înainte murise, a venit la mănăstire, plângând şi căutând pe luminatul părinte Benedict. Înştiinţându-se că este la ţarină şi lucrează cu fraţii şi că va zăbovi acolo, a lăsat trupul înaintea porţii mănăstirii şi a alergat la cuviosul, în ceasul în care el lăsase lucrul şi venea la mănăstire cu fraţii. Pe acesta văzându-l tatăl copilului celui mort, a început a striga cu lacrimi către cuviosul şi a zice: "Dă-mi pe fiul meu! Dă-mi pe fiul meu!"

Iar cuviosul, înspaimântându-se de cuvânt, a zis către dânsul: ***"Omule, dar eu am luat pe fiul tău?"***

Acela zise: "A murit fiul meu, cinstite părinte, deci vino de-l învia!"

Auzind acestea Sfântul Benedict, făcătorul de minuni, şi întristându-se tare, a zis: ***"Duceţi-vă, fraţilor, duceţi-vă. Aceste lucruri nu sunt ale noastre, ci ale Sfinţilor apostoli! Ce voiţi a ne încărca cu sarcini pe care nu le putem ridica?"***

Iar tatăl celui mort tot aştepta şi-l ruga, adeverind şi jurându-se că nu va pleca, până nu va învia pe fiul său.

Cuviosul l-a întrebat, zicând: ***"Unde este trupul copilului?"***

Tatăl a răspuns: "La poarta mănăstirii, cinstite părinte". Ducându-se sfântul acolo cu fraţii, şi-a plecat genunchii la rugăciune şi a lăsat cinstitul cap peste trupul copilului. Apoi s-a sculat, şi-a ridicat mâinile la cer şi a zis: ***"Doamne, Dumnezeule, nu căuta la păcatele mele, ci la credinţa omului acestuia, care se roagă şi cere să i se învie fiul. Deci, trimite în trupul acesta, sufletul pe care L-ai luat!"*** Dar nu se sfârşise rugăciunea şi sufletul a intrat în trup. Apoi tot trupul copilului s-a cutremurat şi acesta pipăia cu mâna, încât toţi cei de faţă, văzând o minune înfricoşată ca aceasta făcută de sfântul, s-au minunat. Deci, apucându-l de mână, l-a dat viu tatălui său. Această minune nu era în puterea lui, dar s-a rugat şi a cerut ca s-o poată face.

Dar sunt unele lucruri care câteodată le cer sfinţii de la Dumnezeu şi nu le capătă. Cine este, în această viaţă, mai sus decât Pavel? Dar şi acesta de trei ori a rugat pe Domnul pentru neputinţa trupului lui şi nu l-a auzit, neputând dobândi lucrul pe care îl dorise.

Să vă povestesc şi despre cinstitul Părinte Benedict care a voit un lucru şi nu l-a putut săvârşi.

***

Fericitul avea o soră cu numele Scolastica, sfinţită din tinereţe, prin bunăvoinţa puternicului Dumnezeu. Ea avea obiceiul a veni odată pe an la fericitul său frate. Deci se pogora cuviosul cu ucenicii săi acolo aproape, lângă poarta mănăstirii, la o casă ce o făcuse pentru aceasta şi vorbeau. Mergând într-o zi în casa aceea, după obicei au petrecut toată ziua în sfinţite cuvinte şi în povestirile Scripturilor cele de Dumnezeu insuflate. Iar după ce s-a făcut seară, au şezut şi au mâncat. Apoi, mâncând şi vorbind din Sfintele Scripturi, au întârziat, trecând cea mai mare parte a nopţii; atunci sfinţita fecioară şi soră după trup a sfântului, a cerut: "Te rog,

fratele meu, să nu lăsăm noaptea aceasta, ci să se facă ziuă vorbind despre cereasca bucurie şi despre veşnica viaţă".

Fericitul a zis către dânsa: ***"Ce zici, soro? Eu nu pot să rămân afară de chilia mea".*** Şi era atât de bună vreme şi senin, încât nu se vedea nor.

Iar sfânta fecioară, văzând că nu s-a înduplecat fratele său la rugămintea ei, şi-a încleştat degetele mâinilor, le-a pus pe masă şi, plecându-şi capul peste mâini, ruga pe Atotputernicul Dumnezeu. Îndată ce şi-a ridicat capul de pe masă, s-au făcut atâtea fulgere şi tunete şi s-a pogorât atâta ploaie, încât nici fratele său, nici sinodia lui nu puteau să se ducă la mănăstire şi nu putea nici a ieşi peste pragul casei. Aceasta s-a făcut pentru rugăciunea surorii sfântului şi pentru lacrimile pe care le-a vărsat, rezemându-şi capul pe masă.

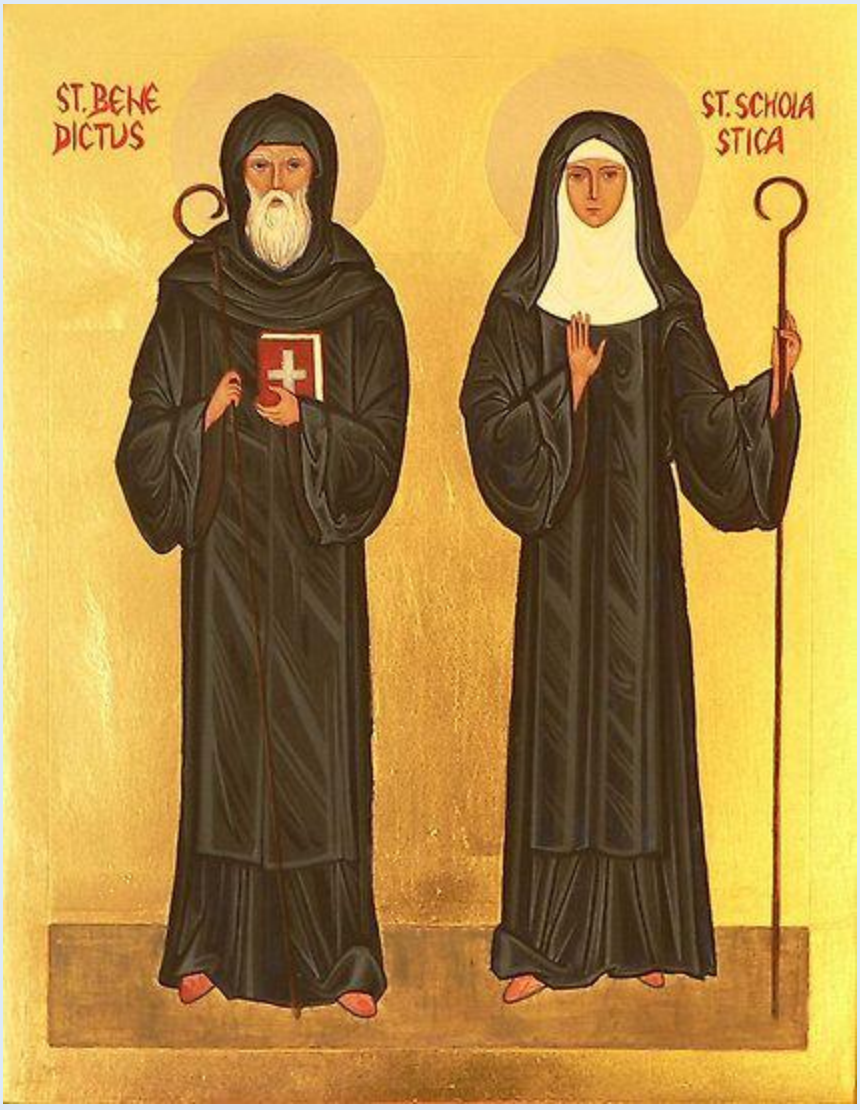

Sfântul Benedict, socotind şi văzând că era cu neputinţă a se duce la mănăstire, după cum voia şi zicea, pentru tulburarea cea mare a fulgerelor şi a tunetelor şi pentru potopul acelei ploi, s-a întristat şi a zis către sora sa: ***"Să te ierte Atotputernicul Dumnezeu, soro! Ce este aceasta ce ai făcut?"***

Ea a răspuns: "Eu te-am rugat şi nu m-ai ascultat; am rugat pe Domnul şi El m-a ascultat. Acum ieşi, dacă poţi, iar pe mine lasă-mă şi du-te la mănăstire".

Deci, rămânând sfântul fără voia lui, toată noaptea aceea a petrecut-o priveghind în cuvintele vieţii veşnice şi în povestirile Sfintelor Scripturi.

Aceasta am spus-o ca să arăt ca sfântul a voit să facă un lucru, dar n-a putut; căci, cum am zis, sunt lucruri pe care uneori le cer sfinţii de la Dumnezeu şi nu le capătă. Deci dimineaţa, cinstita fecioară s-a dus la chilia sa, iar omul lui Dumnezeu la mănăstire.

După trei zile, stând sfântul în chilia sa, şi-a ridicat ochii în văzduh şi a văzut sfântul suflet al cuvioasei sale surori că ieşise din trup în chip de porumbel şi se suia la cele cereşti. Bucurându-se de atâta slavă a surorii sale, a dat mulţumiri, laude şi cântări Atotputernicului Dumnezeu, iar sfârşitul ei l-a arătat fraţilor, pe care i-a trimis îndată să aducă în mănăstire încuviinţatul şi cinstitul ei trup şi să-l îngroape în mormântul pe care îl pregătise pentru sine. Căci mintea lor fiind unită una cu alta totdeauna în Sfântul Duh, întru tot sfintele lor trupuri nici îngroparea n-a putut a le despărţi.

***

Într-altă vreme, Servant, diaconul şi egumenul mănăstirii ce se afla în părţile Campaniei şi care era zidită de Liberiu, patriciul de atunci, a venit la fericitul Părinte Benedict pentru cercetare, după cum avea obicei, că şi el era plin de cerească învăţătură. Deci, adăpându-se cu cuvintele cele curgătoare de miere ale vieţii veşnice, se împărtăşea de prea dulcea mâncare; şi dorind de cerească patrie cu dor foarte mare, se desfăta cu acestea de-a pururea. Iar când trupul cerea hrana simţită, mânca oftând; iar când vremea cerea să se liniştească, Sfântul Părinte Benedict se suia în foişorul său, asemenea şi Servant se ducea în casele cele dedesubt. Lângă foişor era altă locuinţă, în care şedeau doi ucenici.

Dar Sfântul Benedict, sluga lui Dumnezeu, încă dormind fraţii, sculându-se la rugăciune, stând la fereastră şi rugând pe Atotputernicul Dumnezeu; atunci, fără de veste, noaptea a văzut că s-a arătat din cer o lumină mare, încât a fugit întunericul nopţii şi de lumina cea mare atât s-a luminat noaptea, încât covârşea şi lumina zilei.

În ceasul acelei vedenii a urmat o minune, precum însuşi părintele a povestit pe urmă. Căci zicea că a văzut toată lumea şi pe toţi oamenii pământului adunaţi, ca sub o rază a soarelui. Şi, căutând la acea strălucire a luminii, a văzut sfântul suflet al lui Gherman, episcopul de la Capua, într-un cerc de foc, fiind luat la cer de sfinţii îngeri.

Atunci, cinstitul Părinte Benedict, vrând să facă părtaş şi martor al acestei înfricoşate vederi pe Servant diaconul, l-a strigat cu glas tare, de două şi de trei ori.

Iar acela, tulburându-se de neobişnuitul glas al părintelui, s-a suit înspăimântat în foişor în fugă şi a văzut ceea ce era. Însă nu toată vederea, ci puţină parte a luminii aceleia. Înspăimântându-se de minunea aceasta, omul lui Dumnezeu, Benedict, i-a povestit pe larg toate câte a văzut. Şi îndată a trimis la cetatea Casin, la prea sârguitorul bărbat Teoprov, ca să se ducă la cetatea Capua să se înştiinţeze de cele despre episcopul Gherman şi să-i vestească. De acolo i-a vestit că a murit. Şi, cercetând cuviosul, s-a înştiinţat că în ceasul în care el a văzut suirea la cer, s-a făcut sfârşitul lui Gherman.

Cu bucurie încă aş fi povestit şi multe altele despre cinstitul acesta bărbat, Benedict, dar le trec, căci voiesc să povestesc şi faptele altor sfinţi. Dar aceasta voiesc a se şti că, pe lângă minunile cu care s-a slăvit în lumea aceasta, acest om al lui Dumnezeu s-a slăvit şi a strălucit nu puţin şi cu învăţătura cuvântului. Căci el a rânduit canoanele şi pravilele monahilor cu aleasă desluşire şi cu cuvânt luminos.

Ale lui obiceiuri şi viaţă, cine voieşte să le ştie cu dinadinsul, citind alcătuirea pravilei lui, adică a tipicului, va înţelege. Căci sfântul acesta după cum a trăit, aşa a şi învăţat şi după cum a trăit el, aşa şi pe ceilalţi i-a învăţat a petrece.

În anul în care avea să se ducă de-a pururea pomenitul dintru această vremelnică viaţă şi să meargă către Dumnezeu, a vestit ucenicilor celor împreună cu dânsul şi celor depărtaţi, despre ziua sfântului său sfârşit. Celor de faţă le-a zis să păzească în taină câte au auzit, iar celor ce lipseau le-a vestit ce fel de semn se va arăta, când va ieşi sufletul lui.

Mai înainte cu şase zile de lăudatul lui sfârşit a poruncit de i-au deschis mormântul şi îndată, i-a venit o fierbinţeală groaznică şi, din covârşitoarea aprindere, se împuţinau puterile sufletului. Şi văzându-se din zi în zi că slăbeşte şi se usucă, din aprinderea cea mare, în a şasea zi a zis de l-au ridicat şi l-au dus în biserică.

Acolo s-a împărtăşit cu stăpânescul Trup şi Sânge. Stând în mijlocul ucenicilor şi sprijinindu-se de dânşii, fiind cu totul slab, s-a întors spre răsărit şi, înălţând mâinile la cer şi rugându-se, sfinţitul şi prea curatul său suflet s-a suit, odată cu rugăciunea, în cer şi s-a dat Domnului.

Într-acea zi la doi din fraţi, din care unul se liniştea în chilia sa, iar altul locuia departe, li s-a arătat o descoperire asemenea. Au văzut amândoi că era un drum de la chilia sfântului ce ajungea până la cer, aşternut tot cu mătăsuri. Şi spre răsărit ardeau făclii nenumărate, zeci de mii, rânduri, rânduri, după rânduială, toate aprinse.

Şi iată un bărbat îmbrăcat în alb şi luminos la faţă, stând deasupra, îi întreba pe dânşii, zicând: "Ştiţi al cui este drumul acesta, pe care îl priviţi minunându-vă?"

"Nu ştim, au răspuns ei".

Cel îmbrăcat în alb a zis iarăşi: "Aceasta este calea pe care Benedict, iubitul lui Dumnezeu, se suie la cer".

Atunci au înţeles sfârşitul sfântului. Căci precum au văzut ucenicii care erau de faţă, tot asemenea au văzut şi cei depărtaţi semnul de care le-a spus sfântul.

Şi s-a îngropat sfântul lui trup în biserica Sfântului Ioan Botezătorul pe care sfântul o zidise în locul jertfelnicului lui Apolon, pe care l-a surpat, precum mai înainte am zis.
În peştera ce este la pârâu, în care a locuit mai înainte cuviosul, cei ce se apropie cu credinţă până astăzi, au mare dar de minuni. Căci minunea care voiesc a o povesti, s-a făcut acolo în peşteră.

O femeie a înnebunit şi umbla prin munţi, prin râpi şi pe câmpii ziua şi noaptea şi rătăcea; apoi dormea unde o ajungea somnul. Într-o zi, pe când rătăcea şi umbla ici şi colo în pustie, s-a dus fără a şti, fiind povăţuită de Dumnezeu, şi a intrat în peştera cuviosului, unde a înnoptat şi a rămas acolo înăuntru. Când s-a făcut ziua a ieşit atât de sănătoasă încât, toţi câţi o vedeau, ziceau că niciodată n-a fost nebună. Şi astfel a rămas sănătoasă până la sfârşitul vieţii, întru cinstea sfântului şi întru slava lui Dumnezeu, căruia se cuvine toată cinstea şi închinăciunea, totdeauna, acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin.

Sinaxar - Pomenirea prea cuviosului părintelui nostru Benedict de Nursia

În această lună (martie), în ziua a paisprezecea, pomenirea prea cuviosului părintelui nostru Benedict de Nursia.

Cuviosul părintele nostru Benedict, al cărui nume pe latineşte înseamnă "bine-cuvântatul", era de fel din ţinutul romanilor, din provincia Nursia şi se trăgea din părinţi credincioşi şi bogaţi. Părăsindu-şi casa, pe părinţii săi şi toată averea părintească, încă de pe când era tânăr şi bărbat nedesăvârşit, a plecat împreună cu aceea pe care o avusese dădacă într-un loc pustiu, unde, prin virtute şi înfrânare apropiindu-se de Dumnezeu, a primit de sus puterea de a face minuni şi tămăduiri.

Cele mai multe dintre faptele lui minunate s-au păstrat pe larg în istoria vieţii lui. De aici aflăm că el a săvârşit tot felul de minuni: a înviat morţi, a vestit de mai înainte cele viitoare şi a vorbit despre cei ce erau departe ca şi cum ar fi fost de faţă. Trebuie însă să nu uităm un lucru de mare însemnătate, şi anume că, mai înainte de a se muta la Domnul a grăit în chip profetic celor care se găseau împreună cu el şi a adus şi la cunoştinţa celor ce se găseau departe că se va întâmpla şi un semn oarecare, prin care vor cunoaşte cu toţii că s-a despărţit de trup.

Astfel, cu şase zile mai înainte de adormirea lui, a poruncit să i se sape groapa şi îndată după aceasta a fost cuprins de o fierbinţeală puternică, iar trupul lui timp de şase zile a fost scuturat de friguri. În ziua a şasea a poruncit ucenicilor săi să-l ia şi să-l ducă la casa de rugăciune, unde fiind dus, după ce s-a cuminecat cu Sfintele Taine, stând în mijlocul ucenicilor săi, care îl sprijineau, şi-a ridicat mâinile către cer şi în felul acesta, privind în sus şi rugându-se, şi-a dat sfinţitul său duh.

În aceeaşi clipă, doi fraţi, dintre care unul se găsea stând liniştit în chilia lui, iar altul locuia mult mai departe, au avut aceeaşi vedenie. Astfel şi unul şi celălalt au văzut un drum minunat care se întindea de la chilia cuviosului Benedict până la cer, către răsărit, şi care era aşternut tot cu veşminte preţioase şi strălucitoare de mătase, iar pe acest drum se găseau şi vreo câţiva oameni minunaţi, care ţineau făclii în mâini şi care în rânduială desăvârşită se suiau. Un alt bărbat, îmbrăcat în alb, şi el şi strălucitor de lumină, care se găsea alături, i-a întrebat dacă ştiu al cui este drumul acesta, pe care ei, privindu-l cu mintea lor, îl găsesc atât de minunat. Dar aceia răspunzându-i că nu ştiu, cel ce s-a arătat lor, le-a zis: Acesta este drumul pe care iubitul Benedict se urcă la ceruri". După ce aceştia şi-au revenit de pe urma vedeniei pe care au avut-o, au înţeles, fiecare în parte, că Sfântul Benedict se săvârşise din viaţă, ca şi cum ar fi fost de faţă şi l-ar fi văzut săvârşindu-se.

Tot în această zi, pomenirea Sfântului mucenic Alexandru, cel din Pidna (Macedonia)

Lumea în mijlocul căreia a trăit Sfântul Alexandru din Pidna, trăia în întunecimea înşelăciunii. Dar el, strălucind întocmai ca o stea prea luminoasă, a dat pe faţă nebunia răucredincioşilor, a rănit cu cuvintele sale, întocmai ca şi cu nişte săgeţi, pe vrăjmaşul cel trufaş şi a doborât la pământ toată înşelăciunea, propovăduind şi mărturisind cu îndrăznire pe Hristos în vremea persecuţiei împăratului Maximin (305-311). Pentru aceasta, cei ce se găseau în fruntea înşelăciunii, neputând suferi până în cele din urmă, îndrăzneala şi vitejia lui, s-au străduit, cu diferite meşteşugiri, să nimicească tăria lui. Dar nefiind în stare să izbutească aceasta, i-au tăiat capul cu sabia. Dumnezeu l-a răsplătit cu harul tămăduirilor; căci sfintele lui moaşte vindecă de toată boala pe cei ce cu credinţă se apropie de ele.

Tot în această zi, pomenirea prea cuviosului părintelui nostru şi mărturisitor Eushimon, episcopul Lampsacului

Sfântul Eushimon mărturisitorul, episcopul Lampsacului, a trăit în Asia Mică, pe coasta Peninsulei Dardanele, fiind recunoscut pentru viaţa virtuoasă şi sfântă pe care o ducea.

El a suferit pentru sfintele icoane sub împăratul iconoclast Teofil (829-842). După ce a fost întemniţat, a fost trimis în exil unde s-a stins din viaţă.

Cu ale lor sfinte rugăciuni, Doamne, miluieşte-ne şi ne mântuieşte pe noi. Amin.

Sinaxar - Sfântul cuvios Benedict de Nursia - 14 martie

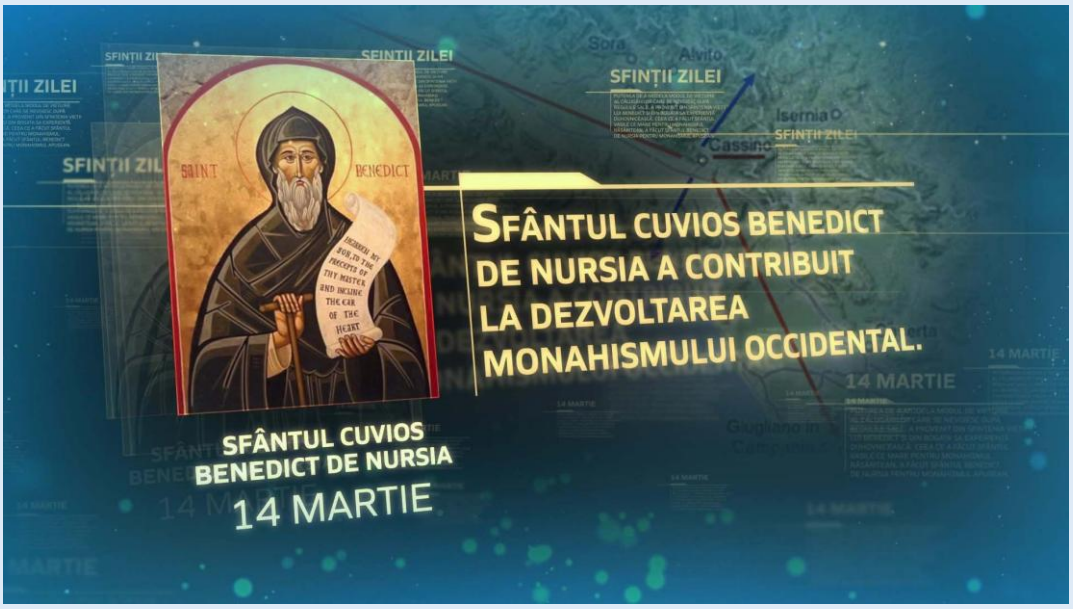

https://www.trinitas.tv/sfantul-cuvios-benedict-de-nursia-14-martie/

***

Supranumit patriarhul monahilor din Apus, Sfântul Benedict de Nursia a reușit prin viața sa cu totul sfântă și prin regulile de organizare a mânăstirilor să influențeze în mod extraordinar monahismul occidental.

Ceea ce a făcut Sfântul Vasile cel mare pentru monahismul răsăritean, a făcut Sfântul Benedict de Nursia pentru monahismul apusean.

Puterea de a modela pentru sute de ani modul de viețuire al călugărilor care se nevoiesc după regulile sale, a provenit din sfințenia vieții lui Benedict și din bogata sa experiență duhovnicească.

Detaliile pe care le cunoaștem despre viața acestui mare părinte al Bisericii le avem de la Sfântul Grigorie cel mare din lucrarea sa numită Dialoguri.

Benedict s-a născut într-o familie înstărită în orașul Nursia. A avut o soră geamănă numită Scolastica, vestită și ea pentru viața sa duhovnicească.

Părăsește casa părinților la o vârstă fragedă pentru a merge la studii în Roma. Lipsa de moralitate a mediului în care se afla îl determină pe Benedict să părăsească Roma și să aleagă viața singuratică a nevoințelor monahale.

S-a stabilit în locul numit Subiaco, o zonă pietroasă și destul de greu accesibilă, într-o peșteră cu acces foarte dificil. Timp de trei ani de zile singurul care a știut de pustnicul Benedict a fost un monah Romanus, care îi aducea mâncare din când în când și i-o cobora cu ajutorul unei frânghii.

Treptat lumea a aflat de Sfântul Benedict și a început să vină la el pentru sfat și binecuvântare. Părăsind solitudinea pustiei, Benedict acceptă să primească ucenici monahi pe care îi organizează în doisprezece mânăstiri.

Pleacă de la Subiaco și se stabilește la Monte Casino. Acolo Sfântul Benedict fondează una dintre cele mai celebre mânăstiri apusene. Aceasta a influențat viața duhovnicească și spiritualitatea europeană timp de sute de ani.

Pentru buna organizare a vieții de zi cu zi din mânăstire, Benedict a redactat o serie de reguli. Acestea prevedeau modurile în care monahii își împărțeau timpul între rugăciune, studiu și munca fizică.

„Lenea este dușmanul sufletului, spune Sfântul Benedict, și de aceea frații trebuie în anumite momente să muncească, iar în altele să studieze (...) Orice bine îl vezi în tine să îl atribui lui Dumnezeu și nu ție; dar să recunoști pururea că ceea ce este rău este făcut numai de tine, și să te învinovățești pentru asta.”

Deși avea grijă duhovnicească de monahi, Sfântul Benedict a propus un monahism întors spre nevoile credincioșilor. *„Înainte de toate și mai presus de toate, sfătuia el, trebuie acordată atenția îngrijirii celor bolnavi, ca să fie slujiți ca și cum ar fi Hristos Însuși.”*

Cunoscând apropierea sfârșitului său, și-a anunțat ucenicii să-i pregătească mormântul cu șase zile înainte. A primit Sfintele Taine și a murit stând în picioare cu mâinile ridicate la rugăciune. A fost înmormântat alături de iubita sa soră geamănă Scolastica.

Sinaxar - Sfinţii ortodocşi ai Apusului - Cuviosul Benedict de Nursia (†543)

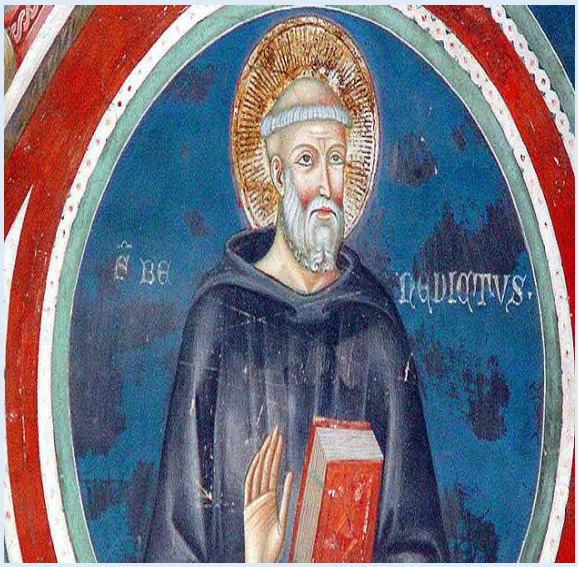

Cuviosul Benedict de Nursia a fost (în jurul anilor 480-547) întemeietorul rânduielii monahilor ce aveau să se numească apoi benedictini și, în general, a fost întemeietorul monahismului apusean.

Cuviosul Benedict este sărbătorit de apuseni pe 11 iulie (în vechime pe 21 martie), iar de răsăriteni pe 14 martie.

Cuviosul Benedict de Nursia – icoană contemporană de Maria Marciandi

Biografie

Singura biografie autentică a Sfântului Benedict este cuprinsă în cel de-a doilea volum al Dialogurilor scrise de [ortodoxul și sfântul] Papa Grigorie I, care descrie minunile lui, prezentând și o ordine cronologică a activității acestuia, carte ce a fost tradusă în limba greacă de Papa Zaharia, grec de origine [ortodox, din sec. VIII d. Hr., adică înainte de Schismă], din Calabria.

De asemenea, Iacoppo de Voragine îi dedică Sfântului Benedict un capitol din celebra sa lucrare „Legenda de aur” (sau „Sinaxarul sfinților”, în latină „Legenda Aurea, Legenda Sanctorum”).

Nașterea și studiile

Cuviosul Benedict de Nursia – icoană contemporană

Benedict s-a născut în Nursia (astăzi Norcia), în provincia Umbria din Italia, având o soră geamănă, Sfânta Scholastica, și provenea dintr-o familie de nobili romani.

Părinții săi, Evtrópios și Avoudánia, îngrijindu-se de buna sa educație, l-au trimis împreună cu doica sa la Roma. Studiile de acolo îi vor fi asigurat cunoștințe de retorică sau de drept, pentru că acesta era drumul pe care îl urmau tinerii de sorginte aristocratică, așa cum era și Benedict. Terminarea studiilor și poziția sa socială îi vor fi deschis porțile pentru cele mai înalte demnități din provincie și chiar din Roma.

Nivelul studiilor sale însă nu putea să-i satisfacă sensibilitatea sa religioasă și de aceea preferă să rămână „din punct de vedere științific, neînțelept și neînvățat”.

În ceea ce privește vârsta la care a ajuns la această înțelegere a lucrurilor, părerile istoricilor sunt împărțite, unii susțin că Benedict avea pe atunci vârsta de 14 ani, iar alții, având în vedere însuflețirea și decizia sa care indică un caracter mult mai matur și mai bine educat, presupun că ar fi avut în jur de 19-20 de ani, atunci când și-a părăsit familia și și-a terminat și studiile superioare.

În acest sens, Papa Grigorie cel mare mărturisea: „Era un om cu viață respectabilă, binecuvântat și prin har și prin numele ce-l purta (în limba latină, Benedictus înseamnă „binecuvântat”). Încă de la o vârstă fragedă avea mintea unui om în vârstă, iar vârsta era mai mică decât virtutea lui. Disprețuia plăcerile deșarte și, cu toate că ar fi putut în mod liber să se folosească de bogăția și de bunurile familiei sale, nu găsea nici o valoare în acestea, ci dimpotrivă, o inutilitate”.

Viața duhovnicească

Benedict s-a retras într-un loc ce se numește Efide și, apoi, într-o peșteră din munții Subiaco, unde a viețuit ca eremit vreme de trei ani. A fost îmbrăcat în rasa monahală de către Romano, monahul unei mănăstiri din apropiere, ce se afla sub îndrumarea egumenului Teodot.

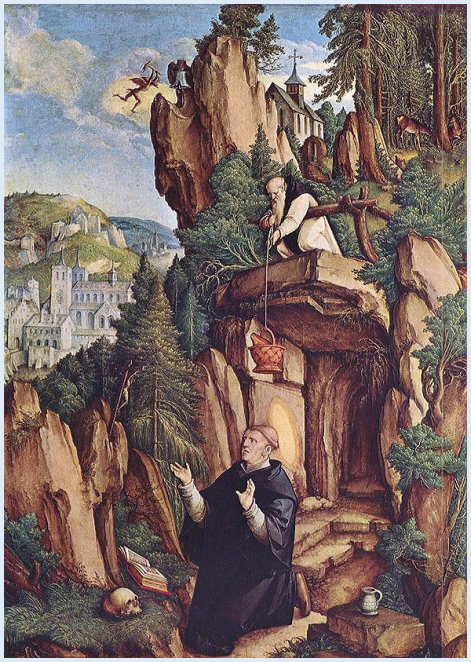

Cuviosul Benedict în peșteră, pictură de Meister von Meßkirch, 1540

Faima despre sfințenia vieții sale, se răspândise în toate ținuturile învecinate și, astfel, după moartea egumenului mănăstirii Vicovaro, a fost chemat de monahii acesteia spre a le fi îndrumător, însă datorită nevoinței aspre la care îi supunea, aceștia au reacționat rapid și au căutat să-l otrăvească.

Dezamăgit, Sfântul Benedict a părăsit mănăstirea, întorcându-se în peștera sa. Acolo a locuit o vreme destul de îndelungată și, începând să se adune în jurul său o mulțime de ucenici, s-a creat nevoia stringentă de construcție a unor mănăstiri. În acest scop a construit doisprezece mănăstiri, în fiecare din ele așezând doisprezece monahi, o parte dintre ucenici rămânând cu el. Nu este limpede dacă a căutat să pună bazele unui ordin creștin: probabil, cel mult un grup de comunități autonome. Din acest moment părăsește viața pustnicească, cea după modelul Sfântului Antonie, și trece la experiența chinovială, apropiindu-se de modelul pahomian.

Mănăstirea de la Monte Cassino

În anul 530, după un conflict cu preotul local, Sfântul Benedict s-a refugiat în Monte Cassino, unde a întemeiat o *avvaio* [= mănăstire] pe ruinele unui vechi templu închinat zeului Apollo.

Înțelegând dificultatea punerii în practică a modelului pahomian, îl adoptă pe cel al Sfântului Vasile. El era de părere că este mult mai potrivită înființarea unei mănăstiri autonome, mici sau mari, care să-și acopere singură nevoile economice,

religioase, sacramentale și disciplinare. Pe baza acestor idei a procedat la întemeierea și organizarea unei mănăstiri, precum și la redactarea celebrului său *Regulament*, în anul 540.

Odată cu înființarea mănăstirilor, a construit și școli pentru copii, unde numeroase familii nobile romane își trimiteau acolo fiii, dintre care cei mai cunoscuți sunt Sfântul Plachida și Sfântul Maurus.

Sfântul Benedict a murit în anul 547, probabil pe 21 martie. În 1964, Papa Paul al VI-lea l-a declarat „Protector al Europei”.

Cuviosul Benedict dăruind rânduiala monahală Sfântului Maurus și ucenicilor

Influența

Fostul Papă, Benedict al XVI-lea, și-a ales numele său oficial după cuviosul Benedict de Nursia, subliniind într-o discurs din anul 2008, că „Sfântul Benedict a exercitat o importantă influență în dezvoltarea civilizației europene și a ajutat Europa să iasă din întunericul care a urmat căderii Imperiului Roman”.

Cuviosul Benedict de Nursia – ilustraţie de minei rusesc, sec. XVI

Cea mai importantă realizare a Sfântului Benedict a fost *Regulamentul* său, redactat de el însuși în veacul al VI-lea și tipărit mult mai târziu în Paris, în anul 1734.

Regulamentul său cuprinde responsabilitățile administrative și duhovnicești pe care le are o comunitate monahală ce funcționează sub îndrumarea unui egumen, întreaga sa lucrare fiind pătrunsă de duhul echilibrului, cumpătării și al milosteniei, ceea ce a dus la acceptarea și adoptarea acesteia de cele mai multe comunități religioase din Evul Mediu. Din acest motiv, Sfântul Benedict este numit adesea fondatorul vieții monahale creștine occidentale. De asemenea, începuturile Evului Mediu sunt numite „perioada benedictină”.

Sfântul Benedict a exercitat, de asemenea, o influență deosebită și în răsărit, unde a fost cunoscut prin intermediul *Dialogurilor* scrise de Papa Grigorie cel mare și traduse în greacă de Papa Zaharia (741-742). Importanța *Dialogurilor* este evidențiată și de Fotie cel mare, în lucrarea sa „Mirovivlos” (Biblioteca) și, de asemenea, de Sfântul Athanasie Athonitul în secolul al X-lea.

Moaștele Sfântului Benedict sunt păstrate în cripta Mănăstirii Saint-Benoit-sur-Loire, de lângă Felury, Franța.

Tropar, glasul 1: Locuitor pustiului, înger în trup şi de minuni făcător te-ai arătat, purtătorule de Dumnezeu, Părintele nostru Benedict. Cu postul, cu privegherea şi prin rugăciune primind daruri cereşti, tămăduieşti pe cei bolnavi şi sufletele celor ce aleargă la tine cu credinţă. Slavă Celui ce ţi-a dat ţie putere; Slavă Celui ce te-a încununat pe tine; Slavă Celui ce lucrează prin tine tuturor tămăduiri.

Bibliografie:

- *Fotios Ioannidis, „Cuviosul Benedict şi Regula monachorum" Κληρονομία 20, (1990), p. 63-72.*
- *Fotios Ioannidis, „Prezența cuviosului Benedict în spațiul răsăritean", Analele științifice ale Facultății de Teologie din cadrul Universității Aristotelice din Tesalonic, Secția de Teologie, seria nouă 2 (1994), 227-268.*
- *Fotios Ioannidis, „Influențele monahismului răsăritean în Regulamentul Cuviosului Benedict", Kateríni 1995.*
- *Sfântul Benedict, Regulamentul vieții monahale ortodoxe, traducere după originalul latin, de Ieromonahul Pavel Aghioritul, Sfântul Munte, 1986.*

Sursa: **http://www.pemptousia.ro/2014/03/cuviosul-benedict-de-nursia-543-14-martiie/**

Arhid. Ştefan Sfarghie - Sinaxar - Sfântul cuvios Benedict de Nursia

Sfântul Benedict, al cărui nume înseamnă binecuvântat, era din cetatea Nursia, Italia, şi s-a născut în anul 480. Părăsind lumea, s-a retras într-o peşteră, la Subiaco, unde s-a călugărit la îndemnul unui monah Roman care vieţuia acolo.

Vreme de trei ani s-a nevoit sfântul într-o peşteră, neştiut fiind de oameni, până când, în chip minunat, a fost descoperit de un preot, în ziua Învierii Domnului.

Şi a început să vină la el mulţime de tineri, printre care şi Maur şi Placid, cu care sfântul a înfiinţat 12 mănăstiri.

S-a mutat apoi la Subiaco, în Campania italiană, şi s-a aşezat cu ucenicii săi la Monte Casino, în anul 529.

În acea singurătate, Sfântul Benedict a scris Rânduiala sa pentru viaţa de mănăstire. Pentru el, mănăstirea este o şcoală unde se învaţă a sluji pe Dumnezeu în tăcere, singurătate, smerenie şi ascultare. Pravila sa a ajuns rânduiala care, mai târziu, a fost adoptată, un timp, de toţi călugării din Apus.

Era în vârstă de 63 de ani şi vieţuise 14 ani la Monte Casino, când Sfântul Benedict s-a mutat în pace la Domnul.

Arhid. Ştefan Sfarghie - Sinaxar - Sfântul cuvios Benedict de Nursia

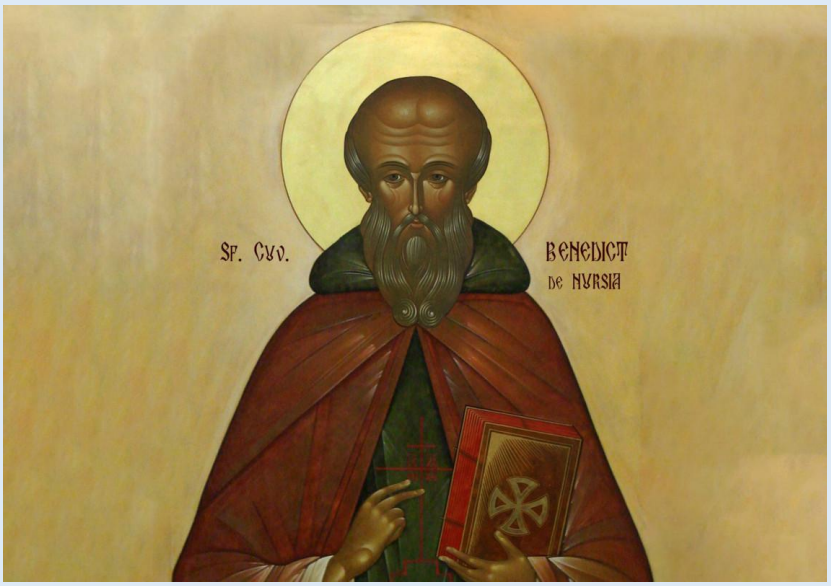

Sfântul Benedict, al cărui nume înseamnă binecuvântat, era din cetatea Nursia, Italia, nu departe de Roma. S-a născut în anul 480 din părinţi dreptcredincioşi, cu bună stare.

Fiind însetat de cunoaştere, Sfântul Benedict, după ce a primit o învăţătură temeinică în oraşul său, a fost trimis de părinţii lui la cele mai înalte şcoli din Roma. Supărat şi chiar înspăimântat de viaţa plină de patimi a tinerilor din vremea sa, părăsind lumea, s-a retras într-o peşteră, la Subiaco, unde s-a călugărit la îndemnul unui monah Roman, care vieţuia acolo. Vreme de trei ani s-a nevoit sfântul într-o peşteră, neştiut fiind de oameni, până când, în chip minunat, a fost descoperit de un preot, în ziua Învierii Domnului.

Deci, au început să vină la el mulţime de tineri, printre care şi Maur şi Placid, cu care sfântul a înfiinţat 12 mănăstiri cu câte 12 călugări în fiecare aşezământ monahal.

Odată, fiind cuprins de ispite trupeşti, fiind în apropierea sa urzici şi spini, sfântul s-a aruncat în ele şi tăvălindu-se multă vreme şi însângerându-şi tot trupul, răbda cu vitejie durerile. Astfel, s-a izbăvit pentru totdeauna de gândurile pătimaşe.

Altă dată, Sfântul Benedict a scăpat de moarte, căci, oferindu-i-se un pahar cu băutură otrăvită, sfântul l-a binecuvântat cu semnul Sfintei Cruci, iar paharul s-a sfărâmat.

Sfântul Benedict s-a mutat mai târziu la Subiaco, în Campania italiană, şi s-a aşezat cu ucenicii săi la Monte Casino în anul 529. În acea singurătate fiind, a scris Rânduiala sa pentru viaţa de mănăstire. Pentru el, mănăstirea este o şcoală unde se învaţă a sluji pe Dumnezeu în tăcere, singurătate, smerenie şi ascultare. Pravila sa a ajuns rânduiala care, mai târziu, a fost adoptată, un timp, de toţi călugării din Apus.

După ce a vieţuit 14 ani la Monte Casino, fiind în vârstă de 63 de ani, Sfântul Benedict de Nursia s-a mutat în pace la cereştile locaşuri.

Iulian Dumitraşcu - Calendar Ortodox - Sfântul cuvios Benedict de Nursia

1. Sfântul cuvios Benedict din Nursia - Sfântul Benedict, al cărui nume în limba latină înseamnă „binecuvântatul”, s-a născut în jurul anului 480 în provincia romană Nursia având părinţi bogaţi şi creştini. Părinţii lui l-au trimis la şcolile din Roma în vremea când o stăpâneau herulii regelui barbar Odoacru. Roma trecea atunci printr-o decădere din punct de vedere moral. Aceasta l-a mâhnit pe tânărul Benedict în aşa măsură încât a părăsit cetatea şi pe colegii vicioşi şi s-a retras în munţii Subiaco unde a rămas trei ani.

Acolo l-a găsit monahul Roman care l-a şi tuns în monahism. În acest timp a fost învrednicit de Bunul Dumnezeu puterea de a face minuni şi vindecări. Apoi, a devenit stareţ la Mănăstirea Vicovara la cererea călugărilor de acolo.

După un timp, a revenit în Subiaco. Împreună cu ucenicii săi, printre care şi fii de senatori ca Maur şi Placidiu, a zidit mai multe mănăstiri precum cea din Monte-Casino (Italia), întemeiată de Sfântul Benedict la anul 529.

Viaţa sfântului a fost scrisă de Sfântul Grigorie cel mare sau Dialogul după încredinţările celor patru ucenici ai acestuia: Constantin, Valentin, Simplicius şi Onorat.

Cu şase zile înainte de sfârşitul vieţii pe pământ sfântul şi-a săpat mormântul. În ziua a şasea a cerut să fie dus în Biserică. S-a împărtăşit cu Sfintele Taine şi după ce a dat îndemnuri ucenicilor a trecut la cele veşnice în aceeaşi zi de 14 martie 543.

Sfântul Benedict a trăit până la vârsta de 63 de ani. Scolastica, sora lui, trecuse la Domnul în luna februarie a aceluiaşi an.

O parte din moaştele Sfântului Benedict se află la Mănăstirea Casino. O altă parte au fost duse pe la sfârşitul veacului al VII-lea la Mănăstirea Fleury din Franţa.

Proloagele - Pomenirea prea cuviosului Părintelui nostru Benedict († 543)

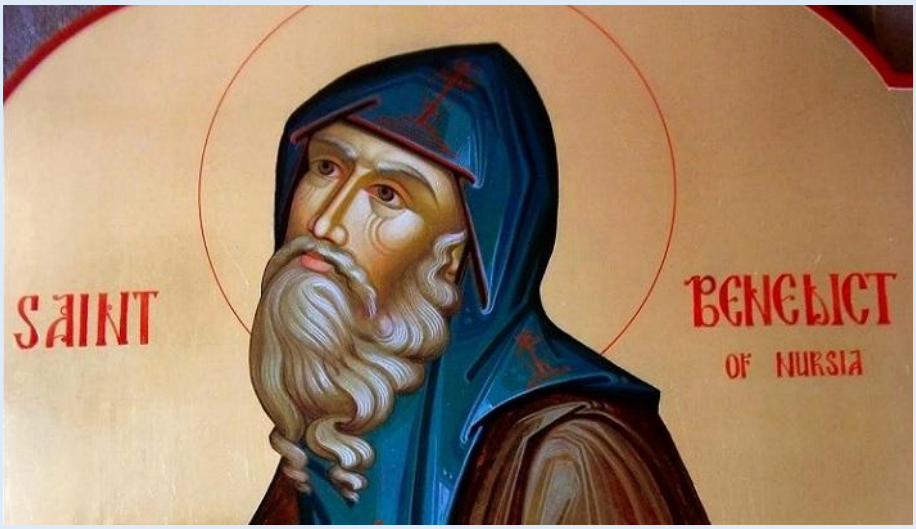

Luna martie în 14 zile: pomenirea prea cuviosului Părintelui nostru Benedict († 543).

Cuviosul Benedict, care în limba noastră se tălmăceşte "binecuvântat", era din pământul Italiei, din cetatea ce se chema Nursia, nu departe de Roma cea veche, unde se născuse, din părinţi dreptcredincioşi şi cu bună stare (480). Şi era pe vremea când la Roma murise cel din urmă împărat al romanilor (476), iar în Italia stăpânea o căpetenie din popoarele năvălitoare, Odoacru.

Şi avea Sfântul Benedict şi o soră ce se chema Scolastica, pomenită şi ea în Sinaxarul sfinţilor.

Setos de cunoştinţe, Sfântul Benedict, după învăţătura din cetatea sa, a fost trimis de părinţii săi la şcolile mai înalte de la Roma. Înspăimântat de viaţa plină de patimi a tinerilor din vremea lui, care învăţau carte, a părăsit lumea şi pe părinţii săi şi s-a retras într-o peşteră, la Subiaco, unindu-se pe sine cu Dumnezeu, prin fapta bună, rugăciune şi nevoinţă.

Şi, petrecând acolo, l-a văzut pe el un monah, anume Roman, de la o mânăstire apropiată, l-a îndrumat, făcându-l monah şi, la zile rânduite, îi pogora de sus, pâinea, cu o funie cu clopoţel, până în dreptul peşterii în care vieţuia viteazul pustnic. Deci aşa, petrecând vreme de trei ani, cuviosul Benedict n-a cunoscut pe nimeni, afară de fericitul Roman.

Dar Dumnezeu a purtat de grijă, ca lumina cea mare a slujitorului Său să nu stea la întuneric, ci să fie pusă în sfeșnic și să lumineze toată lumea. A fost descoperit, mai întâi, de un preot din apropiere, printr-un vis, în ziua Învierii Domnului.

L-au mai aflat apoi și niște păstori, care l-au făcut cunoscut, ca pe un om al lui Dumnezeu. Și au început să vină la dânsul mulțime de tineri, printre care, tinerii ucenici Maur și Placid. Ei îi aduceau cele de trebuință pentru trup, iar el le da cele duhovnicești. Împreună cu ei, Sfântul Benedict a înființat douăsprezece mânăstiri, cu câte doisprezece călugări, în fiecare mânăstire. Și s-a îmbogățit Sfântul cu puteri de la Dumnezeu, cu darurile facerii de minuni, de tămăduiri și de înainte vedere.

Dar și duhul cel rău a ridicat ură și vorbire de rău împotriva omului lui Dumnezeu, mai întâi, prin preotul Florentin. Cu darul lui Dumnezeu cel de mântuire, Sfântul a biruit însă pe duhul cel ispititor.

Altădată, cuprins fiind de cumplite ispite trupești și, fiind acolo, aproape, urzici și spini, Sfântul s-a dezbrăcat și s-a aruncat între ele și, tăvălindu-se multă vreme și sângerându-și tot trupul și răbdând cu vitejie durerile, s-a izbăvit, pentru totdeauna de acest gând; și, de aici înainte, învăluindu-se inima lui de darul Duhului Sfânt, a dat și mai bogat rod de învățătură.

Tot o ispită de la cel rău a fost și paharul cu băutură otrăvită, ce i s-a dat și care s-a sfărâmat prin semnul Sfintei Cruci, pe când Sfântul Benedict era egumen într-o mânăstire străină, la Vicovaro.

În urma acestor semne, el s-a mutat, de la Subiaco, în Campania italiana și s-a așezat la Monte Casino, cu ucenicii săi (529). Din ruinele templului lui Apolo, ce se găseau acolo, Sfântul a zidit o mânăstire și două paraclise.

Dar, în singurătatea de la Monte Casino, Sfântul a scris Rânduiala sa, pentru viața de mânăstire, care a fost ca un testament ce vădește trăirea lui duhovnicească și iscusința sa, în orânduirea vieții de obște.

Pentru Sfântul Benedict, mănăstirea este o școală, unde se învață a sluji pe Dumnezeu în tăcere, singurătate, smerenie și ascultare, în muncă și rugăciune, cu dreaptă socotire împărțite. Drept aceea, pravila lui a ajuns rânduiala care, mai târziu, a fost primită și urmată, un timp, de toți călugării din părțile Apusului.

Trăind după legile ei, nenumărați ucenici ai Sfântului Benedict au lucrat, de-a lungul istoriei, cu osârdire, la luminarea popoarelor din Apus, iar ucenicii săi, călugării benedictini, trăiesc după rânduiala lui și astăzi.

Despre alte ale lui prea slăvite faceri de bine ne grăiește, pe larg, istoria lui, din care aflăm că a făcut multe feluri de minuni: morți înviind, de cele viitoare proorocind, pe oameni luminând și ajutând.

Iar sfârșitul lui așa a fost: cu șase zile înainte de cinstita lui adormire, a poruncit să i se sape groapa și, îndată, s-a îmbolnăvit, cu fierbințeală mare, care îi ardea trupul. Iar când a fost a șasea zi, a cerut ucenicilor săi să-l ridice și să-l ducă în biserică. Apoi, ducându-l acolo, s-a împărtășit cu Sfintele Taine. Și, stând în mijlocul ucenicilor săi, ținut și rezemat, și-a ridicat mâinile la cer și, așa, căutând în sus și rugându-se, și-a dat sfântul său suflet. Era în vârstă de 63 de ani și petrecuse paisprezece ani la Monte Casino, când fericitul Benedict, care este socotit patriarhul călugărilor din tot Apusul s-a mutat la Domnul.

Dumnezeului nostru, slavă!

Întru această zi, povestire din viața prea cuviosului Părintelui nostru Benedict, de la Grigorie Dialogul.

Într-o zi, s-a dus cuviosul la țarină, împreună cu frații, iar, un lucrător de pământ, ținând în brațele sale trupul fiului său care, atunci, cu puțin mai înainte, murise, a venit la mânăstire, plângând și pe luminatul părinte Benedict căutându-l. Și, înștiințându-se că este la țarină, împreună cu frații și lucrează și are să zăbovească, a lăsat trupul înaintea porții mănăstirii și a alergat la cuviosul, care lăsase lucrul în ceasul acela și venea spre mânăstire cu frații.

Văzându-l pe el, tatăl copilului a strigat cu lacrimi către cuviosul și a zis: "Dă-mi pe fiul meu, dă-mi pe fiul meu".

Iar cuviosul, înspăimântându-se de aceste cuvinte, s-a oprit și a zis către dânsul: ***"Au doară, omule, am luat eu pe fiul tău ?"***

Zis-a acela: "A murit fiul meu, cinstite părinte: ci, vino de-l învie pe el".

Acestea auzindu-le, acel făcător de minuni părinte, tare întristându-se, a zis: ***"Asemenea lucruri nu sunt în puterile noastre, ci ale Sfinților apostoli. De ce voiți să ne îngreunați cu sarcini, pe care nu le putem ridica ?"***

Iar tatăl celui mort stăruia și-l ruga, adeverind și jurându-se: "Nu mă voi duce, dacă nu vei învia pe fiul meu".

A întrebat, deci cuviosul, zicând: ***"Unde este trupul copilului ?"***

"La poarta mănăstirii, cinstite părinte", a răspuns tatăl.

Atunci, venind acolo Sfântul, cu frații, și-au plecat genunchii la rugăciune, cuviosul plecându-și cinstitul cap peste trupul copilului. Apoi, s-a sculat și și-a ridicat mâinile către cer și a zis: ***"Doamne Dumnezeule, nu căuta la păcatele mele, ci la credința omului acestuia, care se roagă și cere să i se învieze fiul lui și întoarce în trupul acesta sufletul pe care L-ai luat".*** Încă nu se sfârșise rugăciunea și a intrat sufletul în trup și s-a cutremurat tot trupul copilului și, tremurând, pipăia cu mâna. Și toți cei de față acolo, văzând o lucrare ca aceasta, făcută de Sfântul, s-au minunat, iar Sfântul apucându-l de mână, l-a dat viu tatălui său. Această minune nu era în stăpânirea lui, ci s-a rugat și a cerut ca să o poată face.

Dar, sunt niște lucruri pe care câteodată le cer Sfinții de la Dumnezeu și nu le iau. Cine este întru această viață mai sus decât Pavel? Dar și acesta, pentru neputința trupului său, de trei ori l-a rugat pe Domnul și nu l-a auzit, iar ceea ce dorea, nu a putut dobândi.

Și despre Sfântul Benedict vreau să vă povestesc, că a voit un lucru și nu l-a putut săvârși.

Avea fericitul o soră, Scolastica numită, care, prin bunăvoirea Atotputernicului Dumnezeu, din tinerețe, ducea viață sfântă. Deci, aceasta, o dată pe an, obișnuia a veni la fericitul său frate. Iar cuviosul, cu ucenicii săi, se pogorau acolo, aproape, afară de poarta mănăstirii, la o casă, ce o făcuse anume pentru aceasta și vorbeau. Deci, mergând într-o zi, după obicei, în casa aceea, au petrecut toată ziua în sfinţitele cuvinte și în povestirile Scripturilor, celor de Dumnezeu insuflate. Iar, după ce s-a făcut seară și a înnoptat, au stat și au mâncat. Și, mâncând și vorbind din Sfintele Scripturi, au întârziat și a trecut cea mai mare parte a nopții.

Deci, acea prea sfințită și cinstită fecioară și soră după trup a Sfântului a cerut, zicând: "Te rog, pe tine, fratele meu, să nu lăsăm noaptea aceasta și să o petrecem ajungând la ziuă, vorbind despre cerească bucurie și despre viața veșnică".

Iar fericitul, i-a răspuns ei: ***"Ce zici, soră ? Afară din chilia mea nu pot să rămân".*** Și era o vreme așa de bună și senin, încât nu se vedea nici un nor.

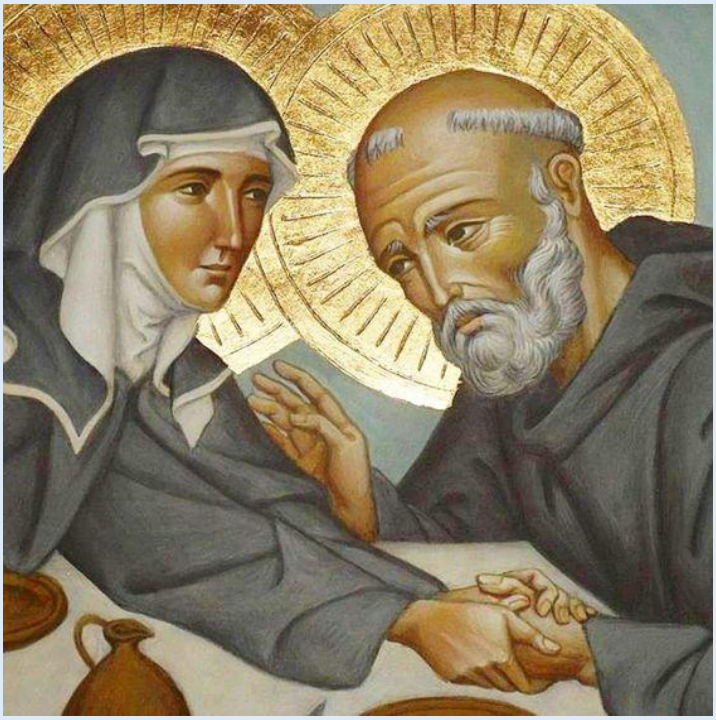

Iar acea prea sfântă fecioară, văzând că fratele său nu s-a plecat la rugămintea ei și-a împreunat degetele mâinilor și și-a pus mâinile sale pe masă și, plecându-și capul pe mâini, rugă pe Atotputernicul Dumnezeu. Și, îndată ce și-a ridicat capul de pe masă, s-au făcut atâtea fulgere și tunete și atâta ploaie s-a pogorât, încât nici fratele său, nici însoțitorii lui, nu se puteau duce la mânăstire și nici măcar să iasă în pragul ușii. Iar aceasta s-a făcut pentru rugăciunea surorii Sfântului și pentru lacrimile ce le-a vărsat, rezemându-și capul pe masă.

Iar Sfântul, văzând că a se duce la mânăstire, după cum voia și zicea, era cu neputință, pentru învolburarea cea mare a fulgerelor și a tunetelor și pentru potopul ploii aceleia, s-a întristat și a zis către sora sa: ***"Să te ierte pe tine, soră, Atotputernicul Dumnezeu, pentru ceea ce ai făcut".***

Iar ea, răspunzând, a zis: "Eu te-am rugat și nu m-ai ascultat. Am rugat pe Dumnezeu și m-a ascultat pe mine. Acum ieși, de poți, și, lăsându-mă, du-te la mânăstire".

Deci, rămânând Sfântul, fără voia sa, au petrecut toată noaptea aceea priveghind, întru cuvintele vieții veșnice și întru povestirile Sfintelor Scripturi.

Și aceasta am spus-o, ca să arăt că Sfântul a voit să facă un lucru și n-a putut: că, precum am spus, sunt lucruri pe care uneori Sfinții le cer de la Dumnezeu și nu le dobândesc. Iar dimineața, cinstita fecioară s-a dus la chilia sa, iar omul lui Dumnezeu, la mânăstire.

Și după trei zile, stând în chilia lui și-a ridicat ochii în văzduh și a văzut sfântul suflet al cuvioasei sale surori, că ieșise din trup, în chip de porumbel și se suia la cele cerești. Și, împreună bucurându-se de atâta slavă a surorii sale, Atot-puternicului Dumnezeu i-a mulțumit, în laude și în cântări și sfârșitul ei l-a arătat fraților.

Întru această zi, cuvânt al cuviosului Părintelui nostru Palladie, despre nevoinţi.

Zis-a cuviosul, Părintele nostru Palladie, către frații cei ce veneau la dânsul: "Fiilor, vremea Sfântului post să o păzim bine și cu răbdare. Să ne nevoim acum puțin, ca în veci de bunătățile cele mari să ne îndulcim. Vedeți pe mucenici, vedeți pe postitori, cum, cu neslăbire, au răbdat, cum, bărbătește, nevoindu-se, s-au încununat. Că ne minunăm de răbdarea lor întotdeauna, cum, mai presus de firea omenească, au fost; unii, adică, cu ochi scoși, iar alții tăierea mâinilor și a picioarelor au suferit, pe unii cu foc i-au ars, iar pe alții în mări și în râuri i-au afundat de vii și ca pe niște făcători de rele, i-au pierdut, iar pe alții, fiarelor sângeroase i-au dat. Și, aceștia toți, lăudând pe Dumnezeu, au răbdat. Și pe cât de multe alte munci aducea diavolul asupra Sfinților mucenici și postitori, pe atât ei, mai vârtos, nevoindu-se, au biruit neputința trupească, prin duhovnicească bărbăție, și bunătățile cele nădăjduite, asemenea, că și daruri, de la Dumnezeu au luat. Că nu fără de minte s-au ostenit, nici uitate sunt chinurile lor înaintea lui Dumnezeu, ci i-a lăudat în ceruri și i-a proslăvit pe pământ și le-a dăruit a săvârși faceri de minuni, a lumina orbii, a curăți leproșii, a izgoni dracii, a vindeca bolile. Și, deschizându-le ușile cerești, la veșnica viață i-a dus pe dânșii, în Ierusalimul cel de Sus, unde este veșnica veselie.

Drept aceea, rogu-vă pe voi, fraților, să nu ne lenevim de a noastră mântuire, nici să deznădăjduim pentru păcatele noastre, pentru că Hristos este Cel ce curățește păcatele noastre; măcar, de acum, să părăsim toate lucrurile cele rele: minciuna, clevetirea, mânia, iuțimea, îmbuibarea, beția, desfrânarea, pomenirea de rău, nemi-lostivirea, furtișagul, războaiele și de toate, întru care este pieirea sufletului. Și de faptele cele bune, să ne apucăm cu încetul, că Însuși Domnul ne va ajuta nouă. Postul curat să-l păzim, pace și dragoste între voi să aveți, de Dumnezeu să vă temeți, pe săraci să miluiți, de păcate să vă căiți. Ca aici, bine viețuind, să moșteniți

viața ce va să fie, împreună cu toți Sfinții, cei ce i-au plăcut Lui și părtași să fiți veșnicelor bunătăți. Amin.

Sfântul Nicolae Velimirovici - Proloagele de la Ohrida - Pomenirea Sfântului cuvios Benedict de Nursia

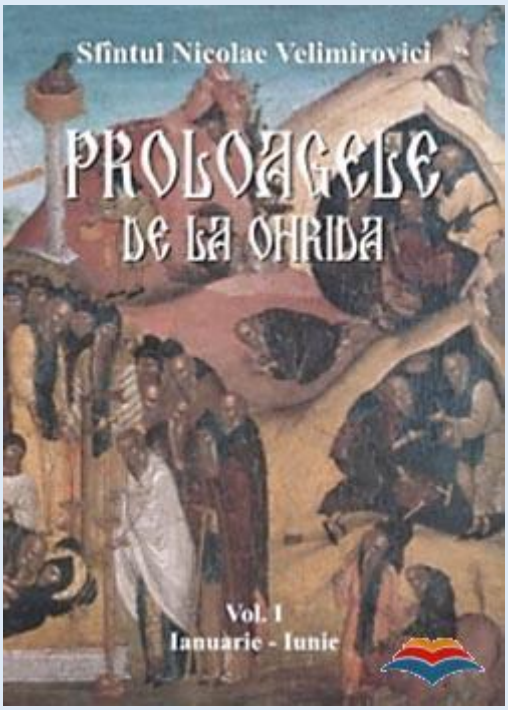

Sfântul Benedict s-a născut la Nursia, o provincie a Italiei, la anul 480 după Hristos, din părinţi slăviţi şi foarte bogaţi. În şcoala laică a timpului nu a petrecut mult, deoarece singur şi-a dat seama că lipsa ştiinţei duhovniceşti îl poate lipsi pe om de „înaltă cunoaştere a sufletului".

El a părăsit studiile laice fiind la nivelul „unui înţelept neînvăţat şi unui nebun plin de cunoştinţă". El s-a retras într-o mânăstire unde a primit tunderea în monahism din mâinile monahului Roman, după care s-a retras într-un munte stâncos unde a rămas într-o peşteră timp de peste trei ani, luptând cu sudoare pentru curăţirea sufletului.

Părintele său monahul Roman îi aducea pâine, pe care o cobora pe o sfoară la gura peşterii. Când Sfântul Benedict s-a făcut cunoscut oamenilor din vecinătate şi vrând el să fugă de slava lumii, s-a retras din peştera sa. El nu avea nici o milă cu sine.

Odată, pe când 1-au atacat fără veste necuratele pofte ale trupului, el şi-a dezbrăcat hainele şi s-a rostogolit gol printre spinii acelui loc stâncos, până când cu harul lui Dumnezeu a alungat cu desăvârşire de la el gândul la femeie.

Văzând lupta lui, Dumnezeu s-a milostivit şi l-a hărăzit cu multe daruri duhovniceşti: el avea duhul înainte vederii şi discernământului, al vindecărilor, al scoaterii demonilor, al învierii morţilor; el se înfăţişa unora, la mari distanţe, pe faţă; iar altora le apărea în vis.

Odată Sfântul Benedict a văzut cu duhul că paharul cu vin care i se pusese înainte este otrăvit. Când l-a însemnat deasupra cu semnul Sfintei Cruci, paharul s-a spart în bucăţi.

Încă de la început el a întemeiat douăsprezece mânăstiri, în care a aşezat câte doisprezece monahi în fiecare. Mai târziu, el a întemeiat rânduiala monahală a benedictinilor, ordin care există şi astăzi în Biserica Romano-Catolică.

În ziua a şasea înaintea morţii lui, el a poruncit să i se deschidă groapa pe care şi-o pregătise încă de mai înainte, văzând şi cunoscând că i se apropie sfârşitul. El şi-a chemat atunci obştea, a sfătuit-o din destul şi şi-a dat sufletul în mâinile lui Dumnezeu, pe care L-a slujit cu dragoste şi cu credinţă toată viaţa, în sărăcie şi curăţenie.

Scholastica, sora lui după trup, a vieţuit şi ea ca monahie într-o mânăstire şi după pilda fratelui ei şi-a omorât şi ea trupul cu patimile şi cu poftele ajungând la o mare înălţime duhovnicească.

Când Sfântul Benedict a adormit întru Domnul, doi monahi, unul care călătorea pe drum iar altul care stătea în alt loc la rugăciune, au avut amândoi aceeaşi vedenie. Ei au văzut o cărare care se înalţă de la pământ la cer, acoperită cu o ţesătură scumpă de lână şi luminată de ambele părţi de şiruri de bărbaţi. La capătul cărării stătea un bărbat de o frumuseţe nespusă, înconjurat de o lumină negrăită, care le spunea că pentru Benedict este pregătită cărarea, plăcutul lui Dumnezeu, în urma acestei vedenii, cei doi fraţi au aflat că iubitul lor stareţ a părăsit această lume.

Sfântul Benedict a adormit cu pace la anul 543 după Hristos, intrând în bucuria slavei celei cereşti din împărăţia Stăpânului Hristos.

Cântare de laudă la Sfântul Benedict de Nursia

Făcător de minuni a fost Benedict,
Plin de evlavie şi iubitor de fraţi.

El în Duhul cunoştea toate fără greşeală,
Iar obştea sa cu dragoste, putere şi smerenie
O păstorea.

Placidus în acea mânăstire era frate
începător.
Tocmai atunci Benedict lui Dumnezeu
Se ruga,

Şi deodată cu duhul a văzut până departe:
Cum râul s-a umflat,
Cum pietre se rostogolesc la vale,
Pe fratele cel mic Placidus
Prinzându-l şi ducându-l cu totul.

Sfântul a auzit un strigăt,
Pe nume s-a auzit chemat.
Credinţa cea mare a fost atunci de trebuinţă,
Dar şi ajutorul cel grabnic, omenesc:
Grabnic bătrânul Benedict pe monahul Maurus
L-a trimis,
Iar Maurus viteaz a alergat, sărind fără frică în apă.

Pe apă ca pe uscat, la Placidus îndată a ajuns.
Căci Maurus seama nu şi-a dat
Că merge cu picioarele pe apă.
Pe Maurus rugăciunile stareţului sfânt
La suprafaţa apei l-au ţinut.

Maurus cu Placidus împreună
În faţa stareţului s-au înfăţişat,
Şi i-au sărutat sfânta lui mână.

Placidus plângea suspinând:
Te-am văzut, Părinte, deasupra capului meu,
Când inima mea desăvârşit
De deznădejde era cuprinsă.
Te-am văzut cum de perii capului
M-ai apucat,
Scoţându-mă din apă.

Şi atunci pe Maurus l-am văzut
Cum vine în ajutorul meu.

Cu rugăciunile Sfântului Părinte Benedict,
Dumnezeu şi pe Maurus
Făcător de minuni l-a făcut.

Iulian Predescu - Sfântul Benedict de Nursia

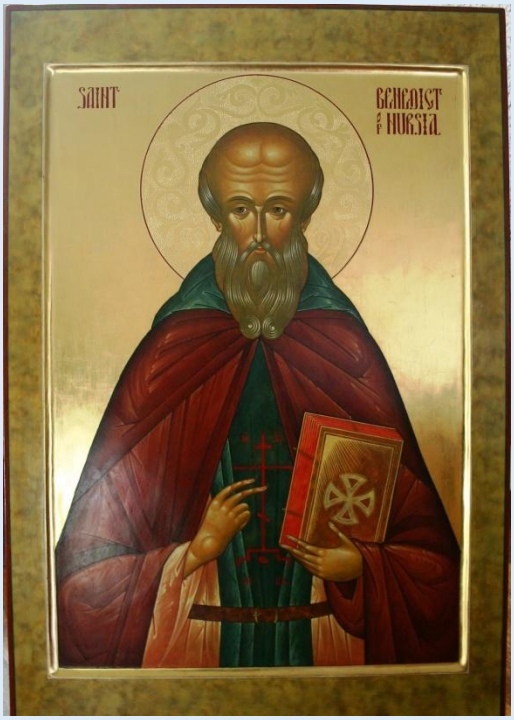

Sfântul Benedict s-a născut în anul 480, într-o provincie din Italia, şi a trecut la cele veşnice în ziua de 14 martie 543, în Mănăstirea Monte Casino, la vârsta de 63 de ani. Este socotit părintele vieţii de obşte din Apus şi "patriarhul călugărilor" din Occident. În anul 1964, papa Paul al VI-lea l-a numit "patron al Europei", iar în anul 1980, papa Ioan Paul al II-lea l-a declarat "co-patron al Europei", alături de Sfinţii Chiril şi Metodiu.

Sfântul cuvios Benedict de Nursia este considerat ocrotitorul şcolarilor, al învăţătorilor, al minerilor, al fierarilor şi al muribunzilor, fiind chemat ca ajutor în boli dureroase. El este prăznuit de Biserica Ortodoxă pe 14 martie.

Sfântul Benedict de Nursia

Sfântul Benedict s-a născut în anul 480, în oraşul Nursia, din provincia romana Umbria, aflată astăzi în Italia, din părinţi slăviţi şi foarte bogaţi. Părinţii săi l-au trimis la şcolile din Roma, unde a studiat o vreme. În acel timp, cetatea trecea printr-o mare decădere morală. Tânărul a părăsit cetatea şi pe colegii săi şi s-a retras în munţii Subiaco, unde a pustnicit vreme de trei ani.

În acest loc a fost găsit de monahul Roman, care l-a tuns în monahism, cu numele Benedict. La cererea obştii, el a fost numit stareţ în Mănăstirea Vicovara. Sfântul Benedict din Nursia avea duhul înainte vederii, al vindecărilor, al scoaterii demonilor, al învierii morţilor; el se înfăţişa unora la mari distanţe, pe faţă, iar altora le apărea în vis.

Odată, el a văzut cu duhul că paharul cu vin care i se pusese înainte este otrăvit. Când l-a însemnat deasupra cu semnul Sfintei Cruci, paharul s-a spart în bucăţi.

După o vreme, el a revenit în munţii Subiaco, împreună cu ucenicii săi, printre care se aflau şi fii de senatori (Maur şi Placidiu). El a întemeiat douăsprezece mănăstiri, în care a aşezat câte doisprezece monahi. În anul 529, Sfântul Benedict a înfiinţat Mănăstirea Monte Casino, aflată şi astăzi în Italia. În aceeaşi regiune, sora sa, cuvioasa Scolastică, conducea o mănăstire de maici.

Sfântul cuvios Benedict a întemeiat rânduiala monahală a benedictinilor, ordin care există şi astăzi în Biserica Romano-Catolică. El a reorganizat monahismul apusean cenobitic şi a compus reguli monahale, inspirat fiind de scrierile Sfântului Vasile cel mare, ale Fericitului Augustin şi ale Sfântului Ioan Casian. Regulile sale monahale, care sunt adevărate izvoare de spiritualitate, au transformat Europa, de-a lungul secolelor.

Cuviosul Benedict şi-a profeţit sfârşitul cu şase zile mai înainte de a muri. El şi-a săpat mormântul, iar în a şasea zi a cerut să fiu dus în biserică, unde s-a împărtăşit şi a dat binecuvântarea sa obştii. El a trecut la cele veşnice în ziua de 14 martie 543, în Mănăstirea Monte Casino, la vârsta de 63 de ani.

Viaţa Sfântului Benedict a fost scrisă de Sfântul Grigorie cel mare (Dialogul), după mărturiile celor patru ucenici ai acestuia: Constantin, Valentin, Simplicius şi Onorat.

Părţi din cinstitele sale moaşte se află în Mănăstirea Casino (Italia) şi în Mănăstirea Fleury (Franţa).

Ioan Buşagă - Cuviosul Benedict, reformatorul vieţii monahale din Apus

14 martie 2011

Astăzi este prăznuit cuviosul Benedict de Nursia, cel care a reorganizat monahismul apusean cenobitic şi a compus reguli monahale, inspirat de scrierile părinţilor eremiţi răsăriteni Sfântul Vasile cel mare, Fericitul Augustin şi Sfântul Ioan Casian. După moartea sa, ordinul benedictin a contribuit mult la dezvoltarea culturală şi economică a Europei din timpul Evului Mediu timpuriu.

Elanul ascetic i-a făcut ca, încă din primele veacuri, unii creştini să iasă din comunitate pentru a vieţui în singurătate şi în locuri deşertice. Aşa au fost anahoreţii, iar mai târziu eremiţii, dintre care cei mai importanţi au fost Sfântul Pavel Tebanul, Sfântul Antonie cel mare, Sfântul Pahomie. Această formă de trăire a creştinismului, numită monahism, s-a răspândit repede, mai ales în Siria şi în Palestina. Treptat, viaţa eremitică a evoluat spre o vieţuire alături de ucenici, adică spre viaţa cenobitică.

Un rol deosebit în consolidarea şi propagarea cenobitismului l-a avut Sfântul Vasile cel mare, arhiepiscopul Cezareei Capadociei.

Şi în Occident, în primele veacuri creştine au existat anahoreţi, dar cu timpul, datorită condiţiilor climatice şi a firii pragmatice a occidentalilor, a fost preferată forma cenobitică, cu preocupare culturală şi activităţi sociale, filantropice.
În Occident, cel care a reformat şi reorganizat viaţa monastică a fost Sfântul Benedict de Nursia, numit şi părintele cenobitismului occidental.

"Primele reguli monahale au început să apară în prima jumătate a secolului al IV-lea, când Sfântul Pahomie (292-346) a fondat primul nucleu de viaţă monahală în pustiul Egiptului.

Un pic mai târziu, i-au urmat exemplul Sfântul Vasile cel mare (329-379), Fericitul Augustin (354-430) şi Sfântul Benedict de Nursia (480-547).

Sfântul Pahomie, retras în pustiu mai întâi pentru a trăi singur viaţa monahală, s-a văzut repede înconjurat de discipoli care i-au cerut să trăiască în comunitate. Acesta a redactat pentru ei un fel de reguli practice, inspirate din învăţăturile biblice, menite să contribuie la buna convieţuire între monahi.

Sfântul Vasile şi Sfântul Benedict s-au inspirat în regulile lor din Evanghelii astfel încât, pentru monahi, regula devine o a doua Evanghelie.

Regula Sfântului Benedict constă în invitaţia pe care acesta o face monahilor de a traduce şi încarna în viaţa lor cotidiană spiritul care a animat existenţa terestră a Mântuitorului.

Fericitul Augustin dictează o regulă de viaţă monahală în care combină învăţături concrete şi consideraţii spirituale menite să stârnească în sufletele monahilor dorinţa după idealul evanghelic în urmarea lui Hristos sărac, ascultător şi feciorelnic", explică părintele Lucian Dîncă, superiorul Comunităţii augustinilor asumpţionişti "Sfinţii Petru şi Pavel" din Bucureşti.

Regulile monahale ale Sfântului Vasile cel mare şi Sfântului Benedict

Regula Sfântului Benedict nu este o operă originală, iar pentru redactarea regulilor monahale, Sfântul Benedict nu a ezitat să se inspire din bogăţia vieţii monahale. "Pentru Sfântul Benedict, principala sursă de inspiraţie este "Regula Magistri", însă se inspiră, aducând unele modificări, şi din regulile Fericitului Augustin, ale Sfinţilor Ioan Casian şi Vasile cel mare, pe care-l citează spre finalul Regulii, unde enumeră "instrucţiunile părinţilor, instituţiile lor, vieţile lor, precum şi Regula

fericitului nostru Părinte, Vasile" (nr. 73), pentru trăirea cum se cuvine a vieţii monahale.

Sfântul Benedict, ca şi Sfântul Vasile, a adoptat procedeul literar întrebare/răspuns: discipolul întreabă, iar învăţătorul răspunde, uneori foarte detaliat.

Un studiu atent al celor două feluri de reguli monahale ne conduce să observăm mai multe convergenţe între ele: mănăstirile trebuie stabilite în locuri retrase, iar monahii vor pune în fruntea lor pe cel mai experimentat în viaţa spirituală şi cu un discernământ spiritual recunoscut, căruia îi vor încredinţa destinele vieţii şi secretele inimii lor; admiterea în mănăstire nu se face decât prin consimţământul părinţilor sau tutorilor, iar candidaţii trebuie să aibă vârsta necesară înţelegerii unui asemenea angajament de viaţă; pentru cei intraţi în mănăstire dreptul la proprietate este proscris, monahii neavând dreptul să posede decât un veşmânt şi încălţările pe care le poartă şi care sunt necesare vieţii cotidiene, celelalte lucruri utile pentru viaţa de zi cu zi trebuie păstrate într-un depozit comun şi distribuite de abate în funcţie de necesităţile fiecăruia; iubirea reciprocă trebuie să fie caracteristica fundamentală a monahilor, evitând prieteniile particulare; întreaga viaţă este consacrată rugăciunii comunitare la ore fixe, dar şi particulare pentru întărirea legăturii spirituale cu Dumnezeu; de asemenea, fiecare monah trebuie să muncească pentru a-şi câştiga existenţa, ceea ce benedictinii rezumă într-o singură frază: "ora et labora, rugăciune şi muncă"; alimentaţia trebuie să fie sobră, echilibrată şi să răspundă necesităţilor fizice ale trupului, vinul poate fi băut doar dacă este necesar, tăcerea este regula de aur a monahilor, fiindcă Dumnezeu vorbeşte sufletului doar când omul ştie să facă tăcere în interiorul lui; celor care manifestă aptitudini nonconforme statutului de viaţă monahală, după ce au fost avertizaţi, li se va cere să părăsească mănăstirea.

Sfântul Vasile şi Sfântul Benedict prevăd măsuri disciplinare pentru monahii care încalcă regulile la care s-au angajat prin voturi: cel orgolios va fi supus exerciţiilor umilinţei, tăcerea va fi impusă gălăgioşilor, privegheri şi rugăciuni somnoroşilor; postul, gurmanzilor; lucrul, leneşilor; chiar şi abatele poate fi pedepsit de către cel mai în vârstă monah dacă acesta a încălcat atribuţiile ce-i revin prin funcţia ocupată.

Modelul vieţii monahale, după cei doi mari învăţători spirituali, este familia, al cărui "tată ocrotitor" este abatele, iar monahii sunt fraţi", a precizat părintele Lucian Dîncă.

Specificul regulii monahale benedictine ora et labora

Regula, arată părintele Lucian Dîncă, este făcută şi propusă monahilor pentru viaţă, după cum indică însăşi titlul, regulă de viaţă. Ea este un mijloc pentru a regla şi a orândui viaţa, care este primordială. "O regulă monahală este valabilă doar în măsura în care permite promovarea vieţii. Viaţa este cea care modifică regula, fără a-i altera spiritul care face referinţă la experienţa spirituală fondatoare.

În cazul Sfântului Benedict, regulile monahale încep prin invitaţia la a asculta: "Ascultă, fiule, poveţele învăţătorului, deschide-ţi urechea inimii", şi se termină prin convingerea că fiecare monah este capabil să trăiască idealul evanghelic tradus în regulă: "Cu ajutorul lui Dumnezeu, vei ajunge pe culmile cele mai înalte ale învăţăturilor şi virtuţilor".

De la ascultarea învăţăturilor până la împlinirea lor în viaţa cotidiană, monahii de inspiraţie benedictină insistă asupra frazei care rezumă regulile Sfântului Benedict şi care devenise mottoul vieţii benedictine: "ora et labora". Această formulă nu se găseşte explicit în aceşti termeni ai Regulii Sfântului Benedict, în schimb ea este ecoul tuturor prescripţiilor de viaţă monahală propuse spiritualităţii benedictine prin alternanţa armonioasă între rugăciune şi lucru: "Lenea este duşmanul sufletului, de aceea la anumite ore din zi, monahii trebuie să se dedice lucrului manual şi în alte ore la lectio divina".

Lucrul manual mai are şi scopul de a permite comunităţii monahale subzistenţa: "Sunt cu adevărat monahi cei care trăiesc din lucrul mâinilor lor, precum părinţii noştri şi apostolii" (cap. 48).

Monahismul, încă de la începuturi, a descoperit valoarea spirituală a lucrului, de aceea, monahii trăiesc din propria lor muncă şi, de asemenea, pot practica şi faptele de caritate. Totuşi, rugăciunea se păstrează pe primul loc: "La primul semnal pentru oficiul liturgic, fiecare să părăsească lucrul".

Sfântul Benedict în regulile monahale (nr. 48) a stabilit programul zilei monahului într-o măsură echilibrată: opt ore de rugăciune, opt ore de lucru, opt ore de odihnă. În regula benedictină accentul este pus pe echilibrul psihologic, fiziologic şi spiritual al monahului, în scopul trăirii unei vieţi armonioase şi echilibrate în urmarea lui Hristos, unicul Învăţător al sufletelor monahilor", mai arată părintele Lucian.

Influenţa regulilor Sfântului Benedict în Apus

Eremit la Subiaco, Sfântul Benedict a atras numeroşi călugări cărora le-a devenit părinte duhovnicesc. Devenind abate al mănăstirii, din cauza autorităţii pe care o manifesta, a provocat furia monahilor care l-au otrăvit. Printr-o minune, a reuşit să scape nevătămat şi s-a refugiat în pustiul de la Subiaco, unde a fondat mai multe mănăstiri, printre care şi celebra mănăstire de pe Muntele Cassin. Aici a trecut la Domnul la 21 martie, 547.

"Regula pe care a redactat-o pentru mănăstirea lui s-a impus progresiv în întreaga Biserică occidentală datorită înţelegerii psihologiei umane, dar şi datorită Sfântului Grigore cel mare care, spre anul 600, a scris celebra lucrare: "Viaţa Sfântului Benedict de Nursia", una dintre cele mai citite cărţi în lumea monahală occidentală, aşa cum pentru călugării răsăriteni a fost "Viaţa Sfântului Anton cel mare" scrisă de Sfântul Atanasie al Alexandriei. Devenit papă, Sfântul Grigore s-a dovedit un excelent promotor al vieţii monahale benedictine.

La sfârşitul secolului al VII-lea, Regula Sfântului Benedict s-a extins pe aproape întreg teritoriul francilor, depăşind în lumea celtică regula Sfântului Colomban. Monahismul benedictin s-a răspândit cu rapiditate, atingând apogeul în secolul X cu mănăstirea de la Cluny, Franţa, fondată în anul 910. În 1098, la Citeaux, Franţa, din dorinţa de a reveni la idealul de viaţă monahală inspirat de Sfântul Benedict, a luat naştere familia monahală a cistercienilor. De asemenea, timpul şi istoria au contribuit la apariţia numeroaselor familii de inspiraţie benedictină animate de suflul inspirat de Sfântul Benedict primilor săi discipoli. Cele mai renumite familii monahale occidentale de inspiraţie benedictină sunt olivetanii, trapiştii, cistercienii reformaţi şi cistercienii strictei observanţe", a adăugat superiorul Comunităţii asumpţioniste "Sfinţii Petru şi Pavel" din Bucureşti.

Contribuţia benedictinilor la dezvoltarea economică şi culturală a Europei

Călugării benedictini au transformat întinse regiuni deşertice în terenuri cultivabile, au contribuit la construcţia străzilor, deoarece mănăstirile benedictine erau ridicate în locuri retrase, au contribuit la dezvoltarea economiei locului prin exploatarea resurselor naturale, au salvat numeroase comori literare ale antichităţii clasice sau ale Sfinţilor Părinţi, dar au avut un rol însemnat în educaţia copiilor şi în dezvoltarea economică şi culturală a Europei. "Până în secolul al XII-lea, idealul de viaţă benedictină se bucura de un succes enorm în întreaga Europă. Totuşi, începând cu secolul al XIII-lea, a avut loc o scădere galopantă a influenţei vieţii benedictine din cauza stabilităţii pe care regula o impunea monahilor. Noile necesităţi doctrinale, lupta împotriva ereziilor şi dorinţa Bisericii occidentale de a fi mai prezentă în inima societăţii au contribuit la revalorizarea Regulii monahale a

Fericitului Augustin. Din ea se vor inspira fondatorii marilor ordine cerşetoare: franciscanii şi dominicanii, precum şi carmelitanii.

Este evidentă existenţa unei evoluţii între regulile monahale din antichitatea creştină şi cele ce iau naştere în Evul Mediu, odată cu apariţia ordinelor cerşetorilor, iar, mai târziu, ale iezuiţilor, cu Ignaţiu de Loyola, lazariştilor, cu Vincenţiu de Paul, şi sulpicienilor, cu monsieur Oiler. Totuşi, fondul rămâne comun tuturor regulilor monahale: propunerea unei orientări spirituale oferite unui grup de persoane decis să trăiască unitatea intimă cu Dumnezeu departe de zgomotul lumii.

Dacă situaţiile particulare sunt deseori evocate, dacă uneori găsim probleme concrete enumerate, este dovada că regulile monahale au fost redactate după mai multe încercări pentru a ajunge să fie fixate în scopul reglementării vieţii celor care aleg să trăiască conform intuiţiei spirituale fondatoare. Finalitatea oricărei reguli monahale este Noul Testament. Nu trebuie uitat faptul că viaţa monahală ia naştere în contextual secolului al IV-lea, după epoca persecuţiilor şi a martirilor, ca o posibilitate de a continua mărturia credinţei prin renunţarea la însăşi propria viaţă. Monahismul şi-a dat, încă de la început, reguli pentru trăirea idealului evanghelic pe urmele lui Hristos", a subliniat părintele Lucian Dîncă.

"Contemplându-l pe Dumnezeu, Sfântul Benedict a înţeles realitatea omului"

Sfântul Benedict a exercitat o influenţă fundamentală asupra culturii şi civilizaţiei europene. El a fost adeseori numit "patriarhul călugărilor din Occident", iar papa Paul al VI-lea l-a numit "patron al Europei". "Instrumentele politice, economice şi juridice sunt într-adevăr importante pentru crearea unei unităţi noi şi durabile, însă trebuie suscitată reînnoirea etică şi spirituală, care se extrage din rădăcinile creştine ale continentului. Europa nu se poate construi altfel. Operele Sfântului Benedict, în particular regulile monahale, sunt adevărate izvoare de spiritualitate care au transformat Europa de-a lungul secolelor. Fără rugăciune nu există o experienţă autentică de Dumnezeu.

Spiritualitatea propusă de Sfântul Benedict nu este în afara realităţii vieţii cotidiene. În mijlocul dificultăţilor specifice timpului său, el trăia necontenit sub privirile lui Dumnezeu fără a pierde niciodată din vedere datoriile vieţii cotidiene şi omul cu necesităţile lui concrete. Contemplându-l pe Dumnezeu, Sfântul Benedict a înţeles realitatea omului şi misiunea lui. Regulile monahale sunt un fel de "laborator al vieţii" în care omul este invitat, înainte de toate, să-şi însuşească actul de a asculta. Cu acest îndemn încep Regulile Sfântului Benedict, iar apoi ascultarea

se traduce în viaţa cotidiană prin fapte concrete: "Dumnezeu aşteaptă ca noi să-I răspundem în fiecare zi prin fapte concrete sfintelor sale învăţături" (nr. 35).

Căutând adevăratul progres în viaţa umană şi spirituală, Europa are tot interesul de a redescoperi intuiţiile spirituale ale Sfântului Benedict pentru a învăţa să trăiască umanismul adevărat", a încheiat părintele Lucian Dîncă, superiorul Comunităţii augustinilor asumpţionişti din Bucureşti.

Augustin Păunoiu - Sfântul Benedict: „Roagă-te şi munceşte!“

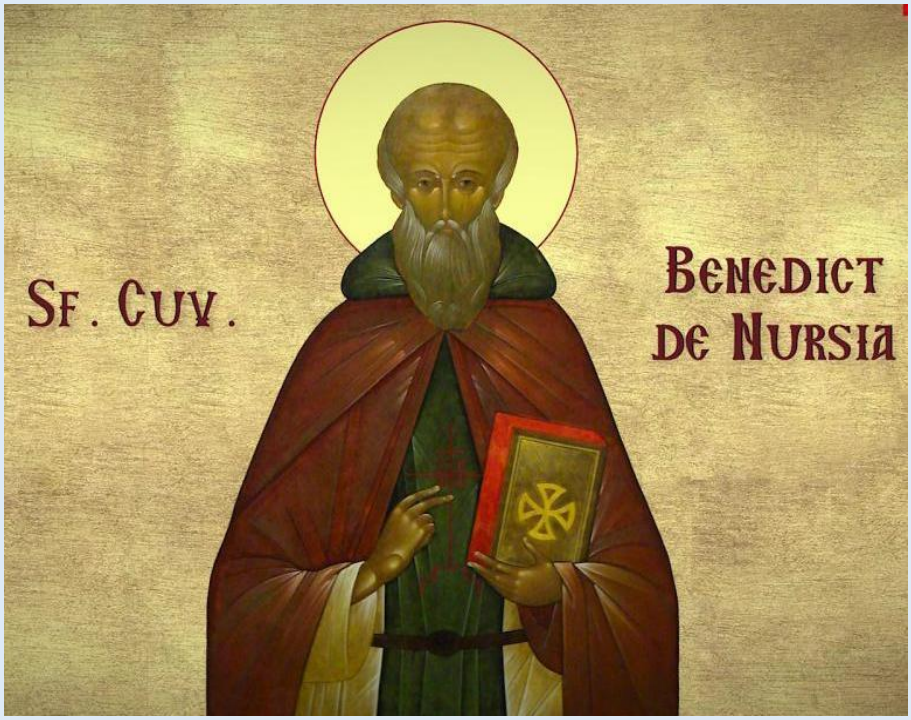

13 martie 2008

Alături de părinţii răsăriteni Pahomie, Vasile cel mare şi Casian, care au dat o sistematizare a modului de vieţuire monahală, prin Regula sa, Sfântul Benedict rămâne cel care stabileşte un cadru adecvat monahismului occidental, influenţând decisiv cursul acestuia în istoria Bisericii din Apus.

Sfântul Benedict al Nursiei (480-547) este unul dintre întemeietorii monahismului în Europa Apuseană. A scris o rânduială (regulă) monahală care este respectată până astăzi de ordinul călugărilor benedictini din Apus. Este prăznuit la 14 martie, atât de Biserica din Răsărit, cât şi de cea din Apus.

Portretul pe care i-l face Sfântul Grigorie cel mare magistrului său spiritual, Sfântul Benedict, în cea de-a doua carte a „Dialogurilor“ sale începe astfel: „A fost odată un om binecuvântat cu un har deosebit; îl chema Benedict. Încă din copilărie, sufletul lui a fost acela al unui vârstnic înţelept. Dispreţuind plăcerile simţurilor şi frumuseţea acestei lumi, renunţă la bunurile agonisite de părinţii săi şi pleacă din Roma, ajungând la Subiaco, unde, alături de un monah, pe nume Romano, trăieşte o viaţă de pustnicie“.

Benedict nu şi-a dorit niciodată să devină îndrumător celorlalţi în viaţa duhovnicească. Dar comunitatea rămasă fără conducător l-a implorat pe Benedict să le fie stareţ.

Viaţa Sfântului se desfăşura între slujbele zilnice, lucrul de mână obişnuit al monahilor, la care se adăuga îndrumarea duhovnicească a ucenicilor săi. Spre sfârşitul zilelor, venerabilul stareţ s-a retras pe muntele Cassino, unde a întemeiat o nouă comunitate şi a conceput şi Regula sa.

Numele de „monah“ nu este o etichetă

În secolul al VI-lea, viaţa monastică nu mai trebuia inventată. O experienţă de trei secole exista înaintea lui Benedict, care a ştiut să ţină seamă de aceasta, asimilând şi adaptând la condiţiile Occidentului învăţătura predecesorilor săi. Lucrarea sa se inspiră din regulile monahale ale Sfinţilor Pahomie, Vasile cel mare, Casian şi a Fericitului Augustin. Sursa principală a Regulii rămâne Sfânta Scriptură, a cărei utilizare dovedeşte o mare familiaritate cu Vechiul şi Noul Testament, lucru ce l-a făcut pe Pascal să mărturisească că a întâlnit aici măreţia şi simplitatea care descoperă împreună sfinţenia şi legătura profundă a lui Benedict cu Sfânta Scriptură.

A fi monah înseamnă a purta un nume care angajează, un titlu care este încărcat de exigenţe. Pentru autorul „Regulae Benedicti“, cuvântul monah nu este o simplă etichetă care delimitează o clasă socială de restul lumii, ci un nume care obligă, un program, fiindcă monahismul presupune un comportament asemenea părinţilor din vechime şi asemenea Sfinţilor Apostoli.

Punctele fundamentale ale Regulii Sfântului Benedict sunt cuprinse în păzirea prevederilor din Decalog, urmate de poruncile pe care Hristos le dă în Evanghelia după Matei în capitolul 25, la care se adaugă sfaturile proprii ale Sfântului Benedict.

Regula monastică se ocupă în întregime cu reglementarea vieţii unei comunităţi de oameni care trăiesc, se roagă, muncesc împreună, iar aceasta nu se întâmplă doar de-a lungul pregătirii duhovniceşti, ci este un element permanent al vieţii la cel mai înalt nivel. Cea mai mare parte a învăţăturii duhovniceşti a regulii monastice benedictine se ascunde în prevederi care par a sugera o organizare pur socială şi domestică a relaţiilor dintre membrii mănăstirii. Atât de intim legate de viaţa comunităţii este întregul cadru şi învăţătura transmise de Regulă, încât se poate spune pe drept cuvânt că un aspirant la călugărie într-o mănăstire benedictină intră mai degrabă într-o familie decât într-un ordin.

Caracterul apropiat şi cald pe care îl respiră Regula este asigurat de absoluta posesie în comun a lucrurilor şi de eradicarea riguroasă a tuturor diferenţierilor de rang lumesc. Nimeni de origine nobilă nu avea din acest motiv prioritate faţă de cel ce a fost mai înainte sclav. O altă caracteristică este şi prezenţa obligatorie a tuturor monahilor la slujbele religioase zilnice ale obştii.

Abatele şi ucenicii

De departe cea mai interesantă concepţie pe care o întâlnim la Benedict priveşte relaţia stareţului cu ucenicii săi. În Occident, conducătorul unei mănăstiri poartă numele de abate, termen care provine de la cuvântul aramaic abba, (folosit de copiii mici când îşi strigau părintele) titulatură pe care Iisus a folosit-o la adresa Tatălui Ceresc în rugăciunea din grădina Ghetsimani. Nu acest cuvânt era folosit în rugăciunile comune ale iudeilor, el dovedind o familiaritate nepermisă în relaţia cu Dumnezeu.

Stareţul mănăstirii era reprezentantul lui Hristos, care veghea asupra celor din jurul său, amintindu-şi numele care i s-a dat şi probând prin fapte titulatura sa. Respectat de membrii comunităţii, el trebuia să-şi iubească ucenicii şi să se facă iubit de aceştia. El are datoria să ştie că, atunci când îşi ia această sarcină, de a îndruma sufletele, trebuie să se pregătească să dea socoteală pentru ele. Va arăta tot ceea ce are mai bun şi sfânt prin faptele sale, mai degrabă decât prin cuvinte. Astfel, ucenicilor ascultători el le va expune poruncile Domnului prin cuvinte, în timp ce sufletelor dure, împietrite, le va vorbi mai mult prin exemplul vieţii sale.

Stareţul nu va lăsa nesancţionate faptele contrare învăţăturii evanghelice, tăind din rădăcină orice fărădelege, amintindu-şi de pedeapsa pe care a primit-o în Vechiul Testament preotul Eli pentru nepăsarea lui. Temându-se fără încetare de examenul pe care-l va avea de trecut într-o zi, cu privire la cei încredinţaţi lui, prin îndemnurile date altora, el însuşi îşi va îndrepta propria viaţă.

Ascultarea, condiţie a smereniei

Ascultarea reprezintă, în viziunea Sfântul Benedict prima treaptă spre dobândirea smereniei. Cei care pun în practică această virtute au un model în Cel care a zis: „Nu am venit să fac voia Mea, ci voia Celui ce M-a trimis“. Această ascultare nu este plăcută lui Dumnezeu dacă se face de frică, cu tărăgănare, fără vlagă sau cu murmur, căci ascultarea se referă de fapt la Dumnezeu, de vreme ce El Însuşi a zis: „Cine vă ascultă pe voi, pe Mine mă ascultă“. Ascultarea faţă de Dumnezeu este

învăţată de Hristos şi în rugăciunea „Tatăl nostru“, când îndeamnă ascultătorii să se roage: „facă-se voia Ta…“

Votul sărăciei

Deşi posesiunea privată este strict interzisă de Regulă, concepţia Sfântul Benedict cu privire la viaţa monastică nu stabileşte ca monahii să fie lipsiţi de orice mijloace de existenţă, trăind din mila celor darnici. Mai degrabă, Sfântul Benedict dorea să restrângă cererile fiecăruia la ceea ce este strict necesar şi simplu, asigurându-se că folosirea şi administrarea posesiunilor comune este în deplin acord cu învăţătura Evangheliei.

Idealul sărăciei propus de regula Sfântul Benedict este mult diferit de celelalte ordine monahale din Occident. Ucenicii Sfântul Benedict nu făceau explicit un vot al sărăciei, ei doar consimţeau deplin la ascultarea faţă de Regulă, iar aceasta permitea fiecăruia cele necesare, adică îmbrăcăminte, hrană (cu excepţia cărnii, a vinului) şi o restricţionare a orelor de somn. Posesiunile erau ţinute în comun, ele trebuind să fie administrate pentru continuarea existenţei comunităţii şi în beneficiul celorlalţi. În timp ce eremiţii erau foarte săraci, mănăstirea era în postura de a face ea însăşi milostenii, necăutând să le primească. Ea putea să-l ajute pe cel sărac, să-l îmbrace pe cel gol, să-l îngroape pe cel mort… Săracii veneau adeseori la Sfântul Benedict spre a fi ajutaţi să-şi plătească datoriile şi să obţină hrană.

Ora et labora

O altă trăsătură caracteristică Regulii Sfântul Benedict este legată de viziunea acestuia asupra muncii. Dictonul scurt „ora et labora“, „roagă-te şi munceşte!“, este preluat din Regula sa. În viziunea sfântului, lucrul pe care îl săvârşeau monahii era doar un mijloc de a-şi îmbunătăţi viaţa spirituală. Forţa cea mai eficace care poate disciplina pe om este munca; lenevia constituie ruina ei. Scopul Regulii era să-l aducă pe om înapoi la Dumnezeu prin truda ascultării, de la care el se depărtase prin lenevia neascultării. Munca reprezenta prima condiţie pentru creşterea în bunătate a sufletului.

Era necesar, comentează Sfântul Grigorie cel mare, ca alesul lui Dumnezeu, la început, când viaţa şi ispitele sunt puternice în el, să fie împovărat cu trudă, pentru a nu lăsa trupul să zburde.

În regenerarea naturii umane, Benedict dă un loc important muncii, el considerând că harul nu se poate sălăşlui în inima unui leneş. Munca nu poate fi socotită

condiţia specială a sclavilor, aşa cum se credea în timpul redactării Regulii, ci reprezintă o caracteristică universal umană, necesară pentru bunăstarea omului, în general, şi esenţială pentru un creştin.

Cu privire la rugăciune, Sfântul Benedict este laconic: „Nu prin şuvoiul de vorbe, ci prin curăţia sufletului şi smerenia lacrimilor suntem ascultaţi de Dumnezeu“.

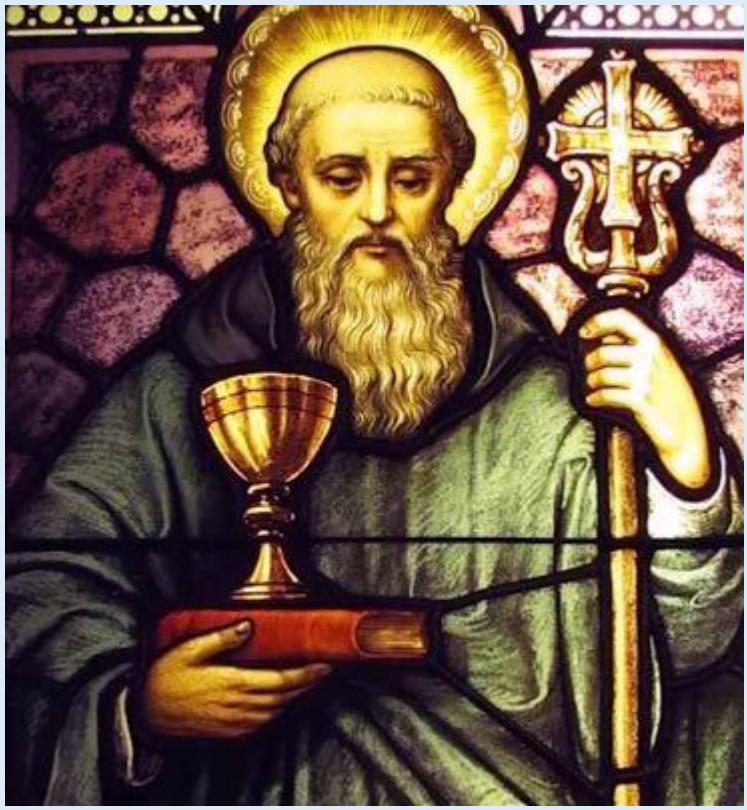

Minunile Sfântului Benedict

Sfântul Benedict s-a făcut cunoscut creştinilor nu doar prin Regula sa, ci şi prin numeroasele minuni pe care le-a săvârşit în viaţă, vindecând pe cei bolnavi, înviind din morţi un monah din comunitatea sa, care căzuse de pe zidurile unei construcţii, înmulţind uleiul mănăstirii atunci când acesta nu s-a mai ajuns. Văzător cu duhul, stareţul cunoştea faptele ucenicilor săi, fără să fi fost de faţă la săvârşirea lor.

Pr. Constantin Necula - Despre Sfântul Grigorie cel mare şi Sfântul Benedict de Nursia

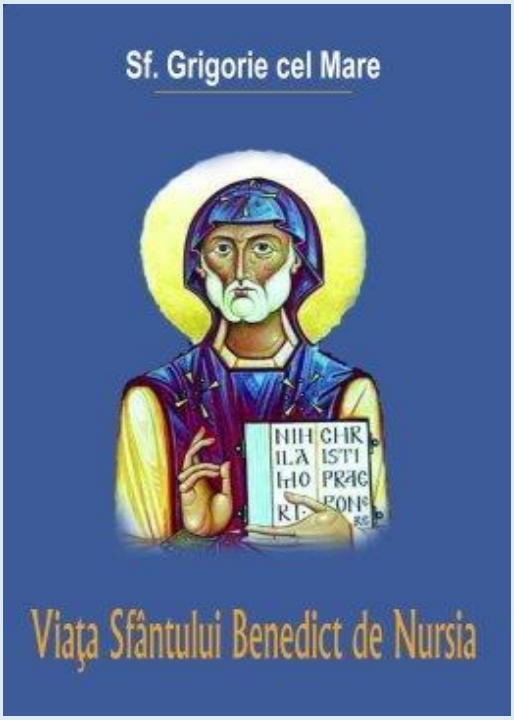

Sfântul Grigorie cel mare, servus servorum dei

Mi-am început lectura din lucrările Sfântului Grigorie cel mare, papă al Romei, cu minunata Regula Pastoralis (591), în traducerea distinsului latinist şi preot Alexandru Moisiu, în timpul studenţiei. Nu ştiam pe atunci că Omilia a II-a a acestui op şi cealaltă lucrare pastorală cu aceeaşi tematică, Despre preoţie, a Sfântului Ioan Hrisostom nu doar că influenţaseră decizia Sfântului Grigorie de Nazianz asupra acceptării slujirii arhiereşti, ci şi devenise una dintre cele mai importante punţi de legătură pastorală între Occident şi Orient, fiind tradusă, încă pe când Sfântul Grigorie trăia, de către patriarhul Antiohiei, Anastasius al-II-lea, pentru ca la sfârşitul sec. al IX-lea însuşi Regele Alfred să o traducă în saxonă .

Mă entuziasmase limpezimea textului şi curăţia soluţiilor pastorale. Ulterior aveam să descopăr aceeaşi limpezime de text în rugăciunile Liturghiei ce-i poartă numele, chiar dacă astăzi, asupra paternităţii unei mari părţi din Sacramentarium Gregorianum (liturghier) şi a Antiphonarius Missae (culegere de cântări bisericeşti), sunt destule glasuri contestatare. Şi astăzi cred că această limpezime ne este absolut necesară în expresia liturgică a mesajului nostru mărturisitor. M-am depărtat apoi de lucrările sale. Puţinătatea traducerilor româneşti din opera sa, apartenenţa mai

degrabă la arealul misionar Occidental, catolic, mi-au deturnat privirea dinspre el. Ceva mai târziu, entuziasmat de redescoperirea marilor cateheţi şi predicatori ai veacurilor primare, după ce am tradus în mică parte, ca nişte exerciţii de admiraţie, din Sfântul Ambrozie de Mediolanum şi minunatul său ucenic, Fericitul Augustin, prin lectura din limba italiană, m-am bucurat să desopăr iarăşi textele Marelui Grigorie. O dată cu cele din Leon cel mare ori Fortunatus, din Vicenţiu de Ruspe ori Cezar de Arles, multe dintre ele neexploatate deloc de şcoala de teologie românească. Structura simplă m-a frapat din nou.

Romanul, fiu de senator, nu s-a ruşinat să dezbrace roba cuvintelor întortocheate şi să îmbrace ţesătura limpede izvorâtă din contactul cu rugăciunea şi trăirea în Hristos a vieţii. Am redescoperit frumuseţea stilului său în Omiliile despre Evanghelii (Homiliae in Evangelia), care, rostite între 590-591, îşi păstrează o actualitate plină de sens. Poate de aceea, înainte de a oferi un prim volum din suma traducerilor lor, ne-am grăbit să le dăm tiparului în prestigioasa Revistă Teologică de la noi, de la Sibiu . M-a bucurat enorm reacţia pozitivă a studenţilor noştri când, în cadrul orelor de seminar, le-am citit din ele. Frumuseţea lor, aproape Hrisostomică, este un îndemn pentru definitivarea unei ediţii cât mai ample.

Între timp, ca să mă odihnesc, am reluat citirea vieţii Sfântului Benedict de Nursia. Când, în 2001, participând la un Congres teologic organizat de Fondacio International la Bruxelles, mi s-a oferit, ca dar de la organizatori, un drum la Chevtogne - abaţia benedictină care de la 1909 propune cea mai interesantă articulare liturgică a ecumenismului fără ifose, sediul distinsei reviste Irenikon -, simplitatea vieţii părinţilor de acolo m-a frapat şi bucurat deopotrivă.

Desigur că cititsem, ca orice student bun, despre Benedict de Nursia, dar trecusem informaţia la „aproape necesară”. Ascultându-i pe părinţii de acolo cât de bine ştiau cum stau lucrurile în Ortodoxie, m-am ruşinat. Mai ales că descoperisem că Regula bunului călugăr Benedict nu se tradusese în româneşte. Mânat de un soi de jenă, mi-am cumpărat cea mai ieftină ediţie din raft şi am plecat spre casă. Cu teama în sân că nu trebuie să vorbesc prea mult despre Sfântul Benedict, că ţine mai mult de catolicism.

Mare mi-a fost mirarea când l-am văzut pomenit de părintele Cleopa şi mai ales când i-am aflat Acatistul în Acatistierul la Sărbători şi Sfinţi deosebiţi . Apoi, descoperind date în plus, mi-am dat seama cât de tributar sunt şcolirii fără duh şi adevăr. Descoperind o ediţie populară a Dialogurilor Sfântului Grigorie, am citit viaţa acestui binecuvântat monah. Postul Paştelui din acest an, 2008, l-am dedicat acestei bucuroase munci, aducându-l la lumină dinaintea cititorului român.

Când am păşit, primăvara aceasta, în bisericuţa rusească de la Chevtogne, purtam în bagajul meu de pelerin această smerită traducere, ca să-mi spăl ruşinea de altă dată.

Cine este Sfântul Grigorie cel mare, dialogul

Sfântul Grigorie cel mare (cca. 540-604) s-a născut la Roma, cetatea eternă, din părinţi patricieni, fiind fiul unui distins senator din cercul Anicienilor (Gens Anicia), familie cu numeroase implicaţii în politica bisericească . Despre familie ştim că, alături de părinţi, cele trei surori duceau o viaţă aproape monahală. Spunem aproape monahală pentru că, la acea dată, Regula Sfântului Benedict nu fusese acceptată ca fundament al vieţii de obşte, monahismul fiind mai mult un mod de viaţă. Numele grecesc al copilului de senator îi duce cu gândul pe unii exegeţi la faptul că întreaga cultură elenistică se afla la mare preţuire în ambientul familiei. Grigorie a fost educat în climatul renaşterii culturale promovate şi în Occident, mai ales în Italia, de pragmatica sanctio a lui Justinian, fiind deosebit de bine pregătit în studiul gramaticii, al dialecticii şi retoricii, ştiinţe pe care le va preda şi concitadinilor săi. Poate şi de aceea avea să devină, către 573 d.Hr., praefectus urbi, iar mai apoi apocrisarius, ambasador la Constantinopol (nunţiu apostolic), de către papa Pelagius al II-lea (578-590), după ce papa Bendict I (574-578) îl scosese din viaţa monahală de la mănăstirea Sant' Andrea sul Cielo, unde era deja abate, şi îl hirotonise diacon. Era o perioadă de conflict deschis între scaunul patriarhal de la Constantinopol, ridicat de către Sfântul Ioan Postitorul (582-595) la rangul de Patriarhie Ecumenică, şi scaunul Romei, acolo unde acest act ridicase obiecţii ample din partea lui Pelagius II.

Întors la Roma, Grigorie şi-a reluat viaţa de mănăstire la care este obligat să renunţe o dată cu chemarea sa la scaunul roman, după moartea lui Pelagius de ciumă. 3 septembrie 590 este data de la care Dumnezeu i-a îngăduit să-şi lege pe veşnicie numele său de cel al Romei creştine. Sunt multe de scris despre admirabilul păstor, de la îngrijirea bolnavilor de ciumă şi intervenţia în contextul unei foamete cumplite, urmare a unei inundaţii fără precedent prin revărsarea Tibrului în Roma - semn al depărtării de Dumnezeu a poporului - până la organizarea patrimoniului bisericii şi a acţiunilor sale de plitică ecclesială, strălucind în reorientarea politicii pontificale către ţinuturile barbare, mai ales către regatul francilor .

Ceea ce trebuie reţinut din efortul papei Grigorie este că, în permanenţă, acesta a racordat pastoraţia sa la două valori perene: Dumnezeu cel Viu şi Evanghelia Sa. Poporul roman, parte integrantă a poporului creştin binecredincios, este văzut de

către păstorul său drept principalul subiect al pastoralei. Patrimoniul Bisericii nu este altceva decât patrimoniul săracilor, beneficiari ai unor proiecte pastorale de excepţie. Papa Grigorie s-a angajat cu toată fiinţa în îndeplinirea misiunii sale, până la moarte, survenită la 12 martie 604.

Istoricii Patrologiei consemnează: „Viaţa lui a fost un drum anevoios şi dureros, drumul unui mistic costrâns să facă faţă problemelor secolului, asaltat de chinuri morale şi suferinţe fizice. Deseori bolnav, el vorbeşte despre bolile lui cu simplitate în numeroase scrisori şi chiar în public, în predicile ţinute în faţa poporului. Faima sa, nu numai cea de scriitor, ci şi cea de om politic, şi mai ales faima de sfânt şi de organizator al acţiunilor de binefacere ale Bisericii în folosul celor loviţi de soartă e dovedită de faptul că imediat după moarte au circulat biografii şi că a fost considerat unul dintre cei patru mari învăţaţi ai Occidentului. De o crucială importanţă pentru istoria civilizaţiei occidentale a fost evanghelizarea Angliei, iniţiată de el ”. Poate părea puţin, dar asemănarea lui cu Sfântul Ioan Gură de Aur ori Sfântul Vasile cel mare de către exegeţii ortodocşi ai vieţii sale nu este mai puţin importantă. Dialogurile, care i-au dat supranumele, merită a fi oricând comparate cu scrierile Sfinţilor amintiţi.

Opera Sfântului Grigorie, cu specială privire asupra Dialogurilor

Unul dintre cei mai mari exegeţi ai scrierilor gregoriene, Vicenzo Recchia - cel care a şi dat cele patru tomuri ale Epistolelor Sfântului, Registrum Epistularum, un număr de 848 de epistole, mare parte pastorale - oferă una dintre cele mai exaustive bibliografii asupra subiectului în vol. V al ediţiei sale, cu adevărat complete , insistând asupra imposibilităţii epuizării cercetării textelor sfântului. De altfel, trebuie ştiut de către cititorul român că există o Bibliografie a operei sfântului, numită după autorul ei Bibliografia Godding , care consemnează 2608 titluri, contorizate pe perioada anilor 1890-1989. Şi deja au trecut încă aproape 20 de ani. Relatăm aceste date pentru a sublinia marele continent euhologic şi exegetic pe care-l descoperă scrisul părintelui roman teologului de astăzi. Nu vrem să intrăm în amănunte care ar diminua din caracterul voit popular al lucrării noastre de traducător.

Trebuie amintit că A. von Harnack, duşmanul realismului dumnezeiesc, făuritorul şcolii mitologice germane, a inventat şi un termen prin care să exprime subaprecierea operei gregoriene: Vulgarkatholizismus, catolicism vulgar, în sensul de catolicism pentru vulg, pentru oamenii simpli . Dar este bine de subliniat că opera sfântului părinte consemnează un stil inconfundabil, simplu, direct, dialogic inclusiv în omilii. Că a fost apreciat ne dovedeşte cercetarea unui francez, R. Etaix,

care, căutând să realizeze un corpus unitar al Omiliilor sale, consemnează că a avut de cercetat mai mult de 400 de codici ori fragmente de manuscrise , mare parte fiind socotite de către biserică modele omiletice, cuprinse de aceea în Ghiduri Omiletice (Omeliare).

Care sunt principalele scrieri, afară de Epistolele sale deja amintite? Tratate morale despre Iov- Moralia in Job, scrisă la Constantinopol (35 de cărţi), Omiliile despre Evanghelii - Homiliae in Evangelia (40 de omilii), Omiliile despre Iezechiel - Homiliae in Ezechielem (20 de omilii), precum şi fragmente din Comentariul la prima carte a Regilor - In librum primum Regum expositiones (redactat de monahul Claudiu) şi din Comentariul la Cântarea Cântărilor - Expositio in Cantica Canticorum (fragmente reduse). Lor se adaugă Regula Pastorală - Regula Pastoralis şi corpus-urile liturgice, amintite deja de noi, Sacramentarium Gregorianum şi Antiphonarius Missae.

Dar poate că cea mai minunată lucrare a sa este cea numită Dialogi de vita at miraculis patrum italicorum sau, pe scurt, Dialogurile. Construite pe principul pedagogic al lecţiei dialogice, de unde şi numele, Dialogurile gregoriene prezintă, într-un stil precis şi limpede, accesibil şi încurajator pentru credinciosul de rând, viaţa unora dintre personajele cele mai remarcabile dintre cele pe care evlavia populară le propunea deja venerării. Poate că pornind de la modelul pedagogic augustinian, care scrisese tratatul Despre catehizarea celor simpli - De catechizandis rudibus , sfântul păstor de suflete a dăruit aceste dialoguri cunoaşterii celor simpli, după ce oferise clerului lucrarea Regulilor Pastorale. O făcea în stilul consacrat al istoricilor vremii, după unii mai ales Historia Philothea (Istoria religioasă) a lui Teodoret al Cyrului, mai ales pornindu-se de la analogia prin care Teodoret scria vieţile Părinţilor Siriei, iar Grigorie vieţile Părinţilor italici.

Cert este că o epistolă din 593, adresată lui Maximian de Siracusa de către Grigorie, consemna cererea acestuia ca acela să-i procure povestiri hagiografe, fără îndoială izvor primar al operei sale. De prin acea perioadă durează nu doar preocupările ci, credem noi, şi redactarea operei sale. Sfântul dialoghează cu un ucenic, Petru, un soi de avocat al celor simpli, care pune uneori întrebări de-a dreptul stânjenitoare pentru ceea ce am aştepta astăzi de la un convorbitor. Cert este că mare parte din întrebările deschizătoare de teme de dialog - dispreţuite mai ales de cercetătorii francezi ai Dialogurilor, care au socotit mereu ca pe un mare semn de întrebare capacităţile de credinţă ale lui Petru - au fost reluate inclusiv de societatea românească post-comunistă. Cred că ele sunt reverberaţii ale oricărui suflet curat care caută lămurire, care nu întreabă doar de dragul interogării, ci mai

ales de dragul lămuririi unora dintre aspectele vieţii în Hristos a minunatelor personaje ale dialogurilor.

Dacă, în genere, în această lucrare avem de a face cu o operă neunitară, structurată mai mult după nevoile pastoralei catehumenale decât după normele de editare specifice vremii, remarcăm că a II-a parte a Dialogurilor gregoriene se subscrie, unitar şi limpede, prezentării vieţii Sfântului Benedict de Nursia. Veţi vedea că, în mare parte, textul este limpezit pedagogic de către Grigorie cel mare şi orientat spre temele mari legate de mărturia creştină, teologică şi morală a sfântului monah, parte dintre cele consemnate de el provenind din surse contemporane părintelui Benedict. Că ele au prins la publicul popular ne-o dovedeşte grabnica lor traducere în limba greacă (sub pontificatul lui Zaharia, 741-752), precum şi traducerea lor în arabă şi saxonă, limbile unor noi culturi, topite deja în creuzetul Europei de astăzi. Impresionant pentru cititorul de astăzi, grăbit în exegeze superficiale, este stilul spontan şi graţios - cu mult peste Dialogurile lui Suplicius Severus, pe care alţi exegeţi le cred a fi sursă scrierii gregoriene - stil în care sfântul a eludat voit acurateţea lingvistică, ritmul fiind cel al unei povestiri populare.

Insistăm asupra acestui aspect astăzi, când, chemaţi să dăm creştinilor lecturi de bucurie, ne pierdem deseori în stiluri alambicate, silind teologia să se rupă de limba poporului, construind idiomuri teologice cu vehemenţa în care juriştii ori medicii produc o limbă pe care nici ei n-o mai pot stăpâni.

Despre stilul său este vrednic de reţinut un cuvânt dintr-o sentinţă a sa celebră, din prefaţa Tratatelor despre Iov, dedicată lui Leandru de Sevilla: „consider că nu este deloc un lucru de laudă să sileşti cuvintele oracolului lui Dumnezeu să se supună regulilor lui Donatus” , Donatus fiind un faimos gramatic de secolul al IV-lea. Prin aceasta însă, nu înseamnă că Grigorie acceptă barbarisme în limbă ori alte reguli de confuzionare a limbii sale latine. Curată şi uşor traductibilă astăzi, latina sa poartă efigiile patriciene ale genezei sale culturale, dar şi pecetea tainelor lui Dumnezeu, în care-şi caută mântuirea. Mistic şi ascet, Grigorie este încântat de personajul său, îl creşte şi-l face aliat în creşterea altor creştini. Respingând regulile impuse de Cassiodor, sfântul caută să menţină limba credinţei la îndemâna credincioşilor. Nu-i greu de închipuit cu cât drag primeau aceştia cuvintele sale, efortul traducerii fiindu-ne mult diminuat de uimirea ce străbate din reacţiile lui Petru, omul-eseu care însoţeşte opera gregoriană a Dialogurilor.

O ultimă consemnare înainte de a trece la lectura traducerii noastre. Ea s-a realizat după ediţiile Dialogurilor realizate în colecţia Sources Chretienne, 260, în 1979, Ed. A. de Vogue; 265, 1980, A. de Vogue şi P. Antin. Pentru limba italiană am

utilizat ediţia realizată de Părinţii bendictini de la Abaţia din Subiaco (coll. Spiritualita nei secoli, Citta Nuova Editrice). Pentru informaţii mai ample asupra textelor şi ediţiilor privind pe Sfântul Benedict de Nursia, a se vedea www.ora-et-labora.net.

Se poate spune aşadar că prin munca sa asiduă şi prin exegeza propusă, Sfântul Grigorie a făcut posibilă trecerea misiunii bisericii în avanpostul cultural al Evului Mediu. Ca o răsplată din cer, prima istorisire a vieţii sale a fost realizată, la finele sec. IX, de către istoricul longobard Paul Diaconul , monah în abaţia ctitorită de Sfântul Cuvios Benedict de Nursia, pe culmile de la Monte Cassino. La 1606, moaştele sale au fost strămutate în Capela Clementină a Catedralei San Pietro din Vatican , unde se bucură deopotrivă de venerarea adusă şi de credincioşii catolici şi de pelerinii creştin ortodocşi.

Pr. Constantin Necula
31 mai / 1 iunie 2008

Sfântul cuvios Benedict de Nursia, Italia (14 martie)

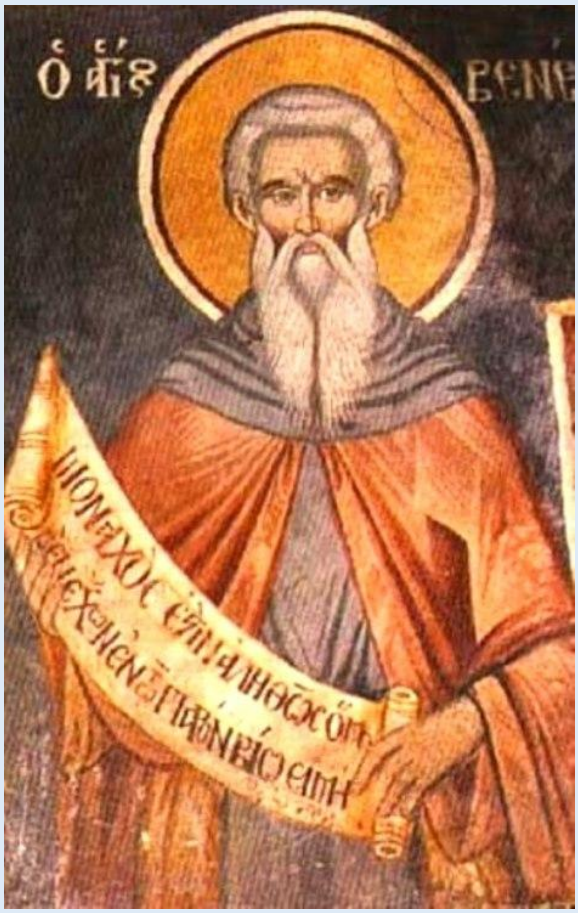

Acest cuvios părinte s-a născut din părinţi credincioşi şi bogaţi, în provincia Nursia. Pe când era tânăr, mânat de dor fierbinte pentru cele dumnezeieşti, părăsi casa, părinţii şi toată averea părintească, şi plecă într-un loc pustiu pentru a se apropia de Dumnezeu prin nevoinţă şi rugăciune necurmată. Acolo se sălăşlui într-o peşteră săpată în stâncă deasupra unui lac format din izvoarele ce ieşeau din munţi, iar monahul Roman, cel care îi arătase acel loc şi îl îmbrăcase în haine monahiceşti, îi aducea din vreme în vreme pâine.

Cu timpul, Dumnezeu a binevoit să îl descopere unui preot, iar mai apoi unor ciobani şi astfel vestea despre el se răspândi în toată împrejurimea, mulţi venind la dânsul pentru cuvânt de mântuire. Înduplecat de rugăminţile ucenicilor, primi să fie îndrumătorul unei mănăstirii în locul stareţului plecat la cele veşnice.

Însă pentru asprimea rânduielii puse de dânsul monahilor deprinşi până atunci să trăiască liber, aceştia încercară să îl otrăvească, însă cuviosul Benedict mai înainte ştiind uneltirea însemnă cu semnul sfintei cruci vasul din care urma să bea, iar

acesta se sparse. Atunci cuviosul părinte părăsi mănăstirea şi se sălăşlui iară în locul liniştit mult iubit de dânsul.

După o vreme, începu să se adune la dânsul ucenici dornici să-şi închine viaţa lui Dumnezeu, al căror număr crescu într-atât încât cuviosul ridică pentru ei 12 mănăstiri, aşezând în fiecare 12 monahi şi punându-i sub stăreţia celor mai iscusiţi dintre ei.

Vestea despre sfinţenia vieţii şi roadele ostenelilor sale se răspândi într-atât încât din uneltirea ispititorului, preotul Florenţiu dintr-o cetate apropiată începu a urzi felurite uneltiri. Văzând acestea, cuviosul părinte de depărtă de locurile acelea împreună cu o parte din ucenici şi merse pe muntele Casino unde zidi o mănăstire care ajunse cel mai vestit locaş ctitorit de dânsul.

Aici a strălucit cu slava facerii de minuni, cu vindecările celor bolnavi, cu tămăduirea celor îndrăciţi, cu învierea morţilor, cu pătrunderea în cele ascunse ale inimilor omeneşti şi cu proorociile.

Spre sfârşitul vieţii sale, a scris „Rânduilelile vieţii monahale”, carte insuflată de Dumnezeu, cu înrâurire din rânduielile Sfinţilor Pahomie cel mare, Vasile cel mare şi Ioan Casian, ***despre care Sfântul ierarh Grigorie Dialogul (pomenit la 12 martie), care i-a aşternut viaţa după cum s-a păstrat până la noi, scria: „dacă cineva doreşte să cunoască mai cu de-amănuntul obiceiurile şi viaţa lui, în această înşirare a pravilelor, acela va putea găsi toate felurile învăţăturilor lui, căci un bărbat sfânt ca el nu putea să înveţe altfel, decât aşa cum el însuşi vieţuia”.***

Fiindu-i descoperit ceasul sfârşitului său, cuviosul părinte îl vesti ucenicilor. Cu şase zile înainte de adomirea sa, ceru să i se pregătească mormântul, apoi începu să fie scuturat de friguri, peste câteva zile slăbind de tot. În a şasea zi, ceru să fie dus în biserică pentru a se împărtăşi cu Trupul şi Sângele Domnului. Apoi sprijindu-se cu slabele sale mădulare de mâinile ucenicilor, se sculă în picioare cu mâinile ridicate spre cer şi îşi dădu cea de pe urmă suflare, în anul 550.

\+ * + * +

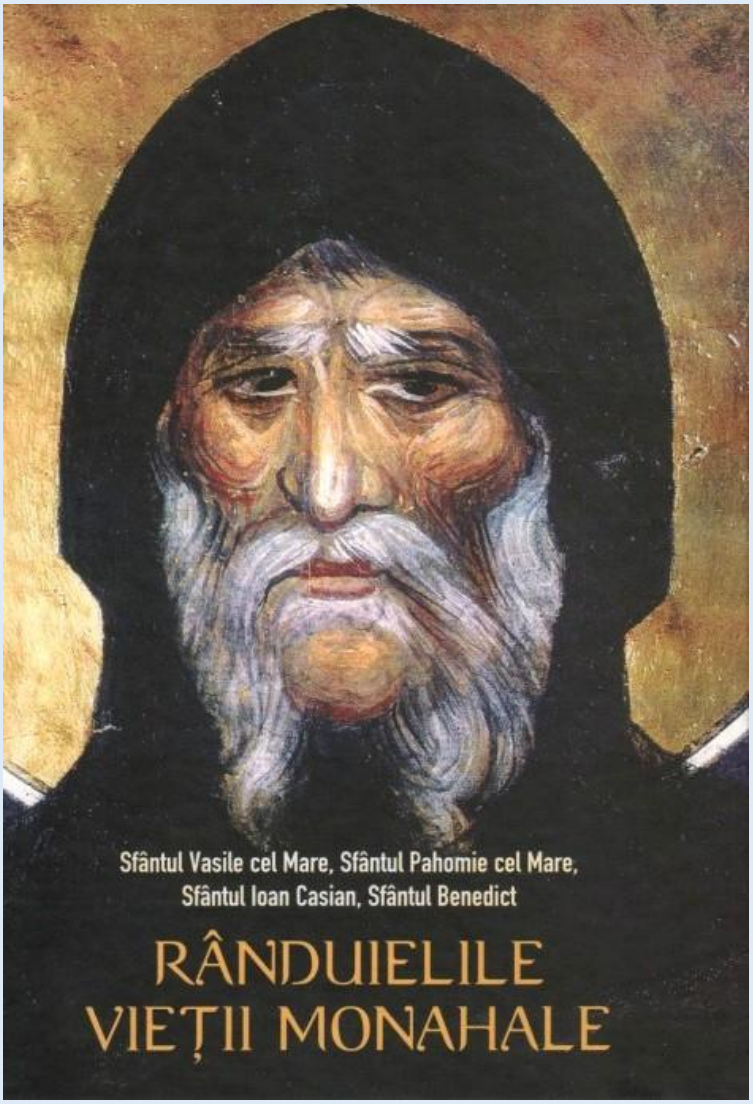

Îmbogăţitu-te-ai cu dumnezeiescul har, iar cu faptele tale ai descoperit chemarea şi te-ai arătat plin de harul Duhului Sfânt, în rugăciuni şi în înfrânări, Benedict, plăcutule al lui Dumnezeu, şi neputincioşilor tămăduitor te-ai făcut şi izgonitor demonilor şi grabnic apărător sufletelor noastre. *(Condacul Sfântului)*

Umplându-se sufletul tău de apele cele vii ale Sfântului Duh, Benedict, a izvorât râuri de tămăduiri, care au uscat răutatea patimilor. *(din Canonul Sfântului ce se citeşte la Utrenie)*

Arătatu-te-ai ca un soare mare, de Dumnezeu purtătorule, luminând zidirea cu semne înfricoşătoare şi cu străluciri de fapte bune. Pentru aceasta săvârşim pomenirea ta, cea cu adevărat luminoasă, luminându-ne, părinte, simţirile inimii. *(din Canonul Sfântului ce se citeşte la Utrenie)*

+ * + * +

Muntele Casino, Italia. Chiar dacă mănăstirea care se află astăzi aici nu este ortodoxă, înfăţişăm imaginea numai spre apropiere duhovnicească de viaţa sfântului nostru părinte

Medalia Sfântului Benedict

Medalia Sfântului Benedict este un sacramental foarte puternic al Bisericii Catolice, un semn sacru cu proprietăţi exorcizante, formula rugăciunii de eliberare fiind inscripţionată pe aceasta. Numeroase sunt efectele care i se atribuie: vindecări, protecţie contra demonului, harul unei morţi bune (în sfinţenie)…

Atenţie însă: Medalia Sfântului Benedict nu este un talisman, un obiect magic, ci un mijloc care ne ajută pe calea sfinţirii noastre, graţie rugăciunii Bisericii, efectele fiind în legătură directă cu credinţa, speranţa şi iubirea mărturisită.

În primul rând, puţină istorie: Sfântul Benedict de Nursia (Italia, 480-543), fratele geamăn al Sfintei Scholastica, este considerat Patriarhul monahismului apusean, iar a sa „Sfântă Regulă”, considerată, pe drept, unul din cei mai puternici factori care au contribuit la construirea civilizaţiei creştine europene, a devenit baza organizării a mai tuturor comunităţilor monahale apusene de până în sec. al XIII-lea.

În viziunea lui esenţa vieţii creştine, şi în mod special, a celei monahale, se rezumă prin motto-ul: „Ora et labora!” - „Roagă-te şi munceşte!”, contemplaţia unită cu acţiunea. Iar ca emblemă elocventă au ales: Crucea, Cartea şi Plugul. (Ce bine ar fi să redescoperim cu toţii spiritul învăţăturii acestui sfânt, declarat de Biserică sfânt patron al Europei!)

Oricum, pentru a înţelege simbolistica Medaliei, trebuie cunoscute următoarele evenimente din viaţa Sfântului Benedict: pe când trăia ca eremit, într-o peşteră de

lângă Subiaco, sfinţenia sa fiind repede descoperită, o comunitate religioasă din apropiere, căreia-i murise de curând abatele (stareţul), l-a rugat să preia conducerea. Unora nu le-a convenit viaţa de asceză şi penitenţă cerută de Benedict şi au încercat să-l omoare oferindu-i pâine şi vin otrăvit. Dar, în mod miraculos, el a fost salvat: când Sfântul Benedict a făcut Semnul Crucii asupra celor oferite, cupa cu vin s-a răsturnat, iar un corb a zburat cu pâinea. Părăsindu-i, a revenit la peştera lui, de unde, adunându-se în jurul lui mulţi tineri dornici de a-l urma, a pornit la fondarea ordinului ce avea să-i poarte pe urmă numele, cea mai importantă întemeiere fiind Mănăstirea Monte Cassino, Italia.

Despre medalie

Originea medaliei Sfântului Benedict este foarte veche. În mod cert în jurul anului 1000 ea era deja foarte populară, căci însuşi Papa Sfântul Leon al IX-lea fusese vindecat, pe când era tânăr, prin intermediul Medaliei.

Ea a fost în mod solemn aprobată pentru prima dată de Papa Benedict al XIV-lea prin „Breve” din 23 decembrie 1741 şi martie 1742, conform căreia cel care poartă Medalia cu credinţă beneficiază de indulgenţă, dacă este în starea harului sfinţitor (pentru care se cere: mărturisire şi împărtăşire sacramentală, lepădarea de orice păcat) şi se roagă la intenţia Sfântului Părinte - Crezul, Tatăl nostru, Bucură-te, Marie, Preamărirea Sfintei Treimi.

Pentru a comemora al XIV-lea centenar al naşterii Sfântului Benedict, la 1880 a fost bătută Medalia jubilară a Sfântului Benedict, actualmente, probabil, varianta cea mai răspândită în lume a acesteia.

Faţa medaliei

Vedem efigia Sfântului, care ţine Crucea în mâna dreaptă, şi o carte deschisă, Regula inspirată de Sfânta Scriptură, în mâna stângă; la dreapta lui, pe un piedestal, se observă o cupă din care iese o viperă, după ce a făcut Semnul Crucii asupra sa. Pe celălalt piedestal (la stânga) se află un corb care tocmai îşi ia zborul cu pâinea otrăvită.

Sub imaginea sfântului se citesc cuvintele: „Ex S.M. CASINO MDCCCLXXX ” - „De la sfântul munte Cassino 1880 ”.

Pe cele două laturi, deasupra piedestalelor, cu litere foarte mici se află scris: „CRUX SANCTI PATRIS BENEDICTI ” - „Crucea Sfântului Părinte Benedict ”.

De jur-împrejurul imaginii: „EJUS IN OBITU NOSTRO PRESENTIA MUNIAMUR” - „La moartea noastră să ne apere cu prezenţa sa ”.

Reversul medaliei - Este reprezentată o Cruce care are pe spaţiul braţelor, respectiv alături şi de jur-împrejur, o serie de iniţiale a cărei descifrare reprezintă, de fapt, rugăciunea de eliberare:

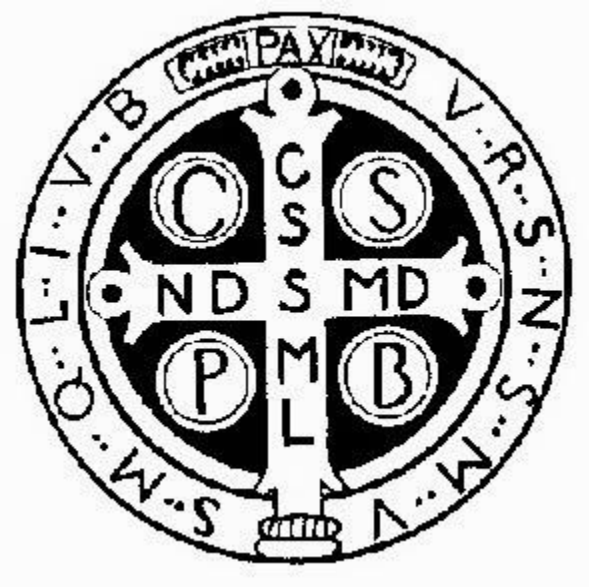

PAX - Pace (Formula de salut şi motto-ul benedictinilor)
C.S.P.B. - Crux Sancti Patris Benedicti - Crucea Sfântului Părinte Benedict
C.S.S.M.L. - Crux Sacra Sit Mihi Lux - Sfânta Cruce să fie lumina mea
N.D.S.M.D. - Non Drago Sit Mihi Dux - Demonul să nu fie stăpânul meu
V.R.S. - Vade Retro, Satana! - Piei satano!
N.S.M.V. - Numquam Suade Mihi Vana - Nu mă vei convinge cu deşertăciuni
S.M.Q.L. - Sunt Mala Quae Libas - Ceea ce îmi arăţi este rău
I.V.B. - Ipse Venena Bibas - Tu însuţi să-ţi bei veninul

Purtarea medaliei

Sunt şi alte Medalii ale Sfântului Benedict care sunt aproape identice în cele de mai sus, dar le lipseşte expresia „EIUS ÎN OBITU NOSTRO PRAESENTIA MUNIAMUR” („La moartea noastră să ne apere cu prezenţa sa”). Şi câteva alte detalii. Totuşi, de oricare variantă ar fi, purtarea lor beneficiază de indulgenţă.

Medalia este câteodată încorporată într-un Crucifix - o cruce regulară cu Corpus - cu medalia Sfântului Benedict în dreptul Capului lui Christos. Acest crucifix este

cunoscut sub numele de „Crucea bunei morţi” nu numai din cauza proprietăţilor de exorcizare ale Medaliei şi a reprezentării Trupului lui Christos, dar şi din cauza patronării sale particulare întemeiată pe moartea sa.

Papa Sfântul Grigore cel mare (540-604) descrie trecerea sa în cartea a doua a Dialogurilor sale: „A poruncit călugărilor să-l ducă la oratoriu, unde s-a întărit primind Trupul şi Sângele Mântuitorului nostru Christos. Apoi trupul său slăbit, susţinut de mâinile discipolilor, a stat în picioare, iar el şi-a ridicat mâinile către cer. Şi cum se ruga el în acest fel, îşi dădu duhul.”

O indulgenţă plenară (deplină) este acordată, în condiţiile uzuale, de cel care, în ora morţii sale, sărută, atinge sau cinsteşte Crucea în vreun fel, şi îşi oferă sufletul Domnului-Dumnezeu.

Când vă luaţi Medalia (cu Crucifix sau nu), duceţi-o la un preot pentru a fi binecuvântată conform Ritualului Roman. Oricare preot are puterea de a face acest lucru, deşi tradiţia recomandă să fie unul benedictin.

Sursa: **http://izvorul-tamaduirii.blogspot.ro/2014/11/medalia-sfantului-benedict.html**

Cosmin Ungureanu - Muzica extazului mistic: «Sfinții Francisc și Benedict în extaz»

În secolul al XVII-lea, realizarea unui tablou în mai multe exemplare cvasi-identice nu era o practică ieșită din comun. Într-o atare situație, survenită în cele mai felurite circumstanțe, era (re)utilizat de regulă același carton de pe care fusese transpus desenul pe suportul operei prime. Galeria de Artă Europeană din MNAR furnizează numeroase asemenea exemple, dintre care cel mai spectaculos este cazul tabloului lui Giovanni Francesco Barbieri, supranumit Guercino (1591-1667), reprezentându-i pe sfinții Francisc și Benedict în extaz.

Prima versiune a fost pictată, în 1620, pentru biserica San Pietro din Cento [1], târgul dintre Ferrara și Bologna în care Guercino s-a născut și a lucrat o bună parte din viață. În 1796, în timpul campaniei napoleoniene, biserica San Pietro a fost spoliată, iar tabloul translocat, doi ani mai târziu, la muzeul Luvru, în a cărui galerie italiană poate fi contemplat și astăzi.

A doua versiune, cu diferențe nesemnificative de colorit, pensulație și dimensiuni, este expusă în Galeria de Artă Europeană și provine din colecția regelui Carol I. Mai sunt cunoscute alte trei versiuni autografe, pictate în intervalul 1620-23, de dimensiuni mai mici dar variabile, din care însă lipsește, din jumătatea stângă a imaginii, Sfântul Benedict [2].

Pictura italiană din veacul al XVII-lea abundă în reprezentarea Sfântului Francisc în extaz mistic, primind stigmatele sau însoțit de un înger. Sfântul Benedict, în schimb, este arareori figurat într-o ipostază extatică. Prin urmare, chiar dacă cele trei variante simplificate sunt justificate iconografic, asamblajul vizual al tablourilor cvasi-identice de la Paris și București - cei doi sfinți și îngerul - demonstrează nu doar o exersată măiestrie compozițională, dar mai cu seamă subtilitatea doctrinală transpusă într-o relaționare contrastantă cu miză transformativă.

---

[1] *Carlo Cesare Malvasia, Felsina pittrice. Vite de pittori bolognesi, In Bologna, 1678, tomo secondo, p. 364.*

[2] *Cele trei tablouri se află la Gemäldegalerie, Dresda (162x127cm), la Muzeum Narodowe, Varșovia (113,5x79,5 cm), precum și într-o și colecție privată din Cento (121,5x102,5 cm). Vezi Denis Mahon, Il Guercino. Catalogo critico dei dipinti, Bologna, 1968, cat. 45, respectiv Guercino. Poesia e sentimento della pittura del'600 (cat. exp.), De Agostino, 2003, cat. 85.*

Giovanni Francesco Barbieri, Sfinții Francisc și Benedict în extaz, 1620, ulei pe pânză, 263x184 cm, MNAR, București.

Doi muritori şi un înger. Tabloul de la Bucureşti (ulei pe pânză, 263x184 cm) ilustrează elocvent retorica barocă, deopotrivă în configurarea spațiului, a postùrilor corporale, a gesturilor și a expresiilor. Locul, debordat de o lumină dramatică emanată dintr-un „dincolo” necuprins în imagine, este în fapt receptacolul privilegiat al unei viziuni menite contemplării (de către spectator). Timpul istoric al receptării imaginii - de la 1620 încoace - este integrat într-o temporalitate anistorică, sacră, în care este posibilă coprezența dintre doi muritori din veacul al VI-lea (Benedict de Norcia), respectiv al XIII-lea (Francisc de Assisi) și un înger.

Câteva elemente arhitectonice delimitează și semnifică totodată: pilastrul ionic din dreapta poate fi interpretat ca sinecdocă pentru Biserică, în vreme ce fragmentele de coloană și cornișă risipite în prim-plan pot fi descifrate ca metaforă pentru templul antic (păgân). Discernem așadar, în filigran, o dialectică a ruinării-edificării, amplificată prin tema contemplării: „fereastra” de cer în care se ivește

îngerul este decupată vizual - asemenea unui templum (delimitarea și consacrarea unui teritoriu, în antichitatea latină) - de pilastrul ionic și de piedestalul-barieră ce desparte cele două registre ale imaginii: zona inferioară circumscrie prezența (terestră a) celor doi sfinți, în vreme ce jumătatea superioară face vizibilă apariția unui înger, redat spectaculos într-o perspectivă vag ascendentă.

Personajele, înfățișate în mărime ușor supranaturală, într-o configurație piramidală, schițează în același timp o subtilă mișcare circulară, dinspre stânga spre dreapta, de înălțare și coborâre. Gesturile celor doi călugări, codificate într-o lungă tradiție a elocinței corporale [3], transpun în imagine o complexitate contrastantă.

Sfântul Benedict, aproape suspendat, este în mod evident surprins într-o ipostază de elevație, accentuată de altfel de linia cârjei abațiale, în vreme ce Sfântul Francisc pare chircit într-o înfiorată postură a suferinței, împrumutată de altfel din iconografia primirii stigmatelor. În același timp, în joc este pusă relația dintre simțuri, în contextul mai amplu, fundamental baroc, al teatralizării afectelor: Sfântul Benedict, cu privirea ațintită în depărtări, „ascultă" muzica angelică, în vreme ce Sfântul Francisc „vede" lumina divină emanată de înger.

De o mare subtilitate este însăși reprezentarea văzului: Sfântul Benedict privește către un „dincolo" invizibil, pe când Sfântul Francisc, ferindu-și privirea, pare a se uita către privitorul de „dincoace", redirecționând astfel, în afara tabloului, lumina sonoră. Nici o privire, în fapt, nu este clar definită, pentru că miza reprezentării este „văzul interior", o temă recurentă în spiritualitatea contrareformistă, spre exemplu în „exercițiile spirituale" ale lui Ignacio da Loyola sau în introspecția „nocturnă" a lui Juan de la Cruz [4]. Mult mai subtilă este însă redarea muzicii divine, care se extinde de la la figurarea „realistă" a îngerului muzicant - inclusiv poziția corectă și gesturile impuse de lira da braccio - și până la armonia sonoră de ansamblu, în relație cu amplasamentul inițial al unui asemenea tablou.

***

„Atmosfera sonoră". Este cunoscută competența lui Guercino în privința muzicii, probată nu doar de includerea frecventă, în tablourile sale, a instrumentelor muzicale și a partiturilor, dar mai cu seamă de abilitatea de a reprezenta un complex armonic-vizual - elocință mută, dialog între sunet și privire, efectul „în

---

[3] *Victor I. Stoichita, „Le corps voyant", in Guy Bedouelle et alii (eds.), L'art de la tradition, Fribourg, 2005, p. 147.*

[4] *Maria Rzepińska, „Tenebrism in Baroque Painting and its Ideological Background", in Artibus et Historiæ, Vol. 7, Nr. 13, 1986, pp. 100-102.*

ecou" dintre sonoritate și gestualitate - de tipul celor încercate de muzicieni contemporani precum Giovanni Gabrieli sau Giulio Cesare Monteverdi. Acesta din urmă, de altfel, publică în 1620 un florilegiu intitulat „Affetti Musici", în care se regăște o „atmosferă sonoră" similară cu cea din pictura lui Guercino [5].

Mai există un temei - încă și mai subtil - al muzicalității extazului celor doi sfinți. Înfățișarea îngerului instrumentist într-un tablou de altar se explică prin intenția de a se reda comuniunea dintre muzica liturgică și cea divină. Prezența îngerului, pe de altă parte, are conotația „trecerii" sufletului în Paradis și a întâmpinării lui într-un cor angelic, consacrată de cunoscutul antifonului funerar „In paradisum": „In paradisum deducant te Angeli. Chorus Angelorum te suscipiat […]" [6]. Altarul, receptacolul consacrat vizual (contemplat) prin tablou, este în mod esențial locul transubstanțierii, al transformării sacramentale. Cei doi sfinți sunt ei înșiși „transformați" de muzica angelică iar odată cu ei, contemplându-i, privitorul are posibilitatea propriei „transformări" lăuntrice.

---

[5] *Giancarlo Mandrioli, „L'influenza della musica in Guercino. Paesaggio sonoro e memoria affettiva", in Guercino. Poesia e sentiment della pittura del'600 (cat. exp.), De Agostino, 2003, pp. 95-100.*

[6] *Steven E. Plank, „[Uno] miracolo da far stupire. Transformation and Il Guercino's St. Francis in Ecstasy with St. Benedict", in Franciscan Studies, Vol. 71, 2013, pp. 457-458.*

Orthodoxwiki - Benedict al Nursiei

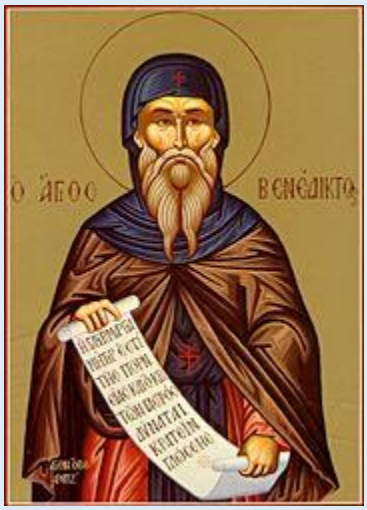

Prea cuviosul părintele nostru Benedict al Nursiei (n. 480 d.Hr. - d. 543) este unul dintre întemeietorii monahismului în Europa Apuseană. A scris o rânduială monahală care este respectată până astăzi de ordinul călugărilor benedictini din Apus și a fost sursă de inspirație pentru alte rânduieli monahale apusene. Este prăznuit la 14 martie.

Viața

Cuviosul părintele nostru Benedict s-a născut la Nursia, lângă Spoleto, în Italia, în jurul anului 480 d.Hr. Despre viața sa povestesc mai ales ucenicii săi Constanțiu și Honorat. Viața sa a fost pentru prima dată scrisă de Sfântul Grigorie Dialogul, papă al Romei, în faimoasa sa scriere, ce i-a dat și supranumele, „Dialoguri”.

Sinaxar

În această lună, în ziua a paisprezecea (14 martie), pomenirea prea cuviosului părintelui nostru Benedict al Nursiei.

Cuviosul părintele nostru Benedict, al cărui nume pe latinește înseamnă „binecuvântatul”, era de fel din ținutul romanilor, din provincia Nursia și se trăgea din părinți credincioși și bogați. Părăsindu-și casa, pe părinții săi și toată averea părintească, încă de pe când era tânăr și bărbat nedesăvârșit, a plecat împreună cu aceea pe care o avusese dădacă într-un loc pustiu, unde, prin virtute și înfrânare apropiindu-se de Dumnezeu, a primit de sus puterea de a face minuni și tămăduiri.

Cele mai multe dintre faptele lui minunate s-au păstrat pe larg în istoria vieții lui. De aici aflăm că el a săvârșit tot felul de minuni: a înviat morți, a vestit de mai înainte cele viitoare și a vorbit despre cei ce erau departe ca și cum ar fi fost de față.

Trebuie însă să nu uităm un lucru de mare însemnătate, și anume că, mai înainte de a se muta la Domnul, a grăit în chip profetic celor care se găseau împreună cu el și a adus și la cunoștința celor ce se găseau departe, că se va întâmpla și un semn oarecare, prin care vor cunoaște cu toții că s-a despărțit de trup.

Astfel, cu șase zile mai înainte de adormirea lui, a poruncit să i se sape groapa și îndată după aceasta a fost cuprins de o fierbințeală puternică, iar trupul lui, timp de șase zile a fost scuturat de friguri. În ziua a șasea a poruncit ucenicilor săi să-l ia și să-l ducă la casa de rugăciune, unde fiind dus, după ce s-a cuminecat cu Sfintele Taine, stând în mijlocul ucenicilor săi, care îl sprijineau, și-a ridicat mâinile către cer și în felul acesta, privind în sus și rugându-se, și-a dat sfințitul său duh.

În aceeași clipă, doi frați, dintre care unul se găsea stând liniștit în chilia lui, iar altul locuia mult mai departe, au avut aceeași vedenie. Astfel și unul și celălalt au văzut un drum minunat care se întindea de la chilia cuviosului Benedict până la cer, către răsărit, și care era așternut tot cu veșminte prețioase și strălucitoare de mătase, iar pe acest drum se găseau și vreo câțiva oameni minunați, care țineau făclii în mâini și care în rânduială desăvârșită se suiau. Un alt bărbat, îmbrăcat în alb, și el, și strălucitor de lumină, care se găsea alături, i-a întrebat dacă stiu al cui este drumul acesta, pe care ei, privindu-l cu mintea lor, îl găsesc atât de minunat. Dar aceia răspunzându-i că nu știu, cel ce s-a arătat lor, le-a zis: Acesta este drumul pe care iubitul Benedict se urcă la ceruri ”. După ce aceștia și-au revenit de pe urma vedeniei pe care au avut-o, au înțeles, fiecare în parte, că Sfântul Benedict se săvârșise din viață, ca și cum ar fi fost de față și l-ar fi văzut săvârșindu-se.

Cu ale lui sfinte rugăciuni, Doamne, miluiește-ne și ne mântuiește pe noi! Amin.

Scrieri

Nu sunt păstrate, nici cunoscute, scrieri ale cuviosului Benedict al Nursiei, în afară de Rânduiala sa monahală, inspirată după cele ale Sfinților Pahomie cel mare și Vasile cel mare, pe baza căreia a fost întemeiat ordinul monahal apusean cunoscut astăzi ca Ordinul benedictin. Majoritatea autorilor acceptă atribuirea acestui text Sfântului Benedict al Nursiei, deși acest lucru nu poate fi pe deplin verificat, întrucât nu s-au păstrat decât manuscrise mult mai târzii ale acestuia.

Despre Sfântul Benedict al Nursiei

Grigorie Dialogul (Grigorie cel mare), în a doua carte a Dialogurilor sale.

Imnografie

Tropar (glasul al 8-lea): Întru tine, Părinte, cu osârdie s-a mântuit cel după chip; căci luând Crucea, ai urmat lui Hristos; și luptând, ai învățat să nu se uite la trup, căci este trecător; ci să poarte grijă de suflet, de lucrul cel nemuritor. Pentru aceasta și cu îngerii se bucură, cuvioase Părinte Benedict, duhul tău.

Condac (glasul al 6-lea): Îmbogățitu-te-ai cu dumnezeiescul har, iar cu faptele tale ai descoperit chemarea și te-ai arătat plin de harul Duhului Sfânt, în rugăciuni și în înfrânări, Benedict, plăcutule al lui Dumnezeu, și neputincioșilor tămăduitor te-ai făcut și izgonitor demonilor și grabnic apărător sufletelor noastre.

Iconografie

În Erminia lui Dionisie din Furna (ed. Sofia, București, 2000), acesta dă următoarele indicații pentru reprezentarea sfinților din 14 martie (p. 161, 199): Sfântul Benedict trebuie reprezentat ca un cuvios pustnic, bătrân, cu puțină barbă, care zice: "Cela ce voiește să fie cu totul călugăr, nu-i folosește a-și avea voia sa în orice lucru".

Bibliografie

„Proloagele“, volumul II, diortosite și îmbogățite de Arhim. Dr. Benedict Ghiuș, Editura Bunavestire, Bacău, 1999, ISSN 973-97243-3-7, pp. 580-582.
The Dialogues of Saint Gregory the Great, Pope of Rome, Divided into Four Books, wherein he treats of the Lives and Miracles of the Saints in Italy, and of the Eternity of the Human Soul. Translated into our English Tongue by "P. W." and printed at Paris in 1608. Re-edited by Edmund G. Gardner in 1911 and again by the Saint Pachomius Library in 1995.

Wikipedia - Benedict de Nursia

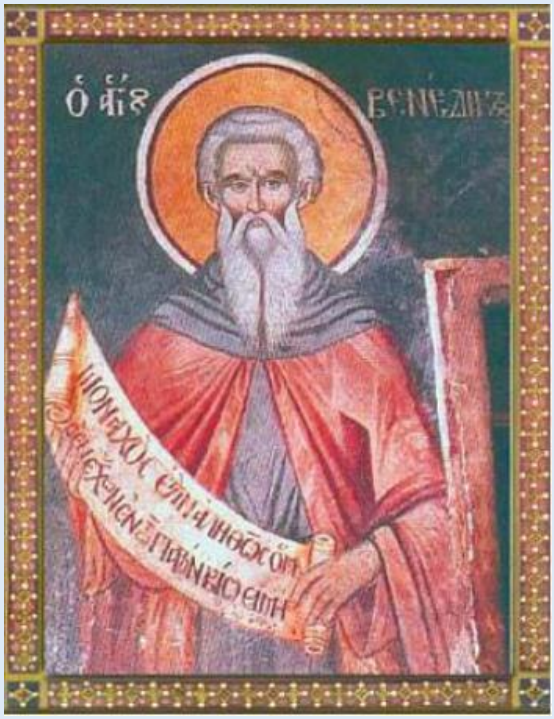

Sfântul Benedict (ital. San Benedetto di Norcia, n. 480, în Nursia - d. 543, la Monte Cassino) este întemeietorul ordinului creștin al călugărilor benedictini, sfânt patron al Europei și al tinerilor studioși. Este venerat de toate bisericile creștine care recunosc cultul sfinților.

Este considerat de către catolici și de către ortodocși drept patriarh al călugărilor din Occident, din cauza regulei care a avut un impact major asupra monahismului occidental și chiar asupra civilizației europene medievale. Deseori este reprezentat în îmbrăcăminte de benedictin, cu o crosă de abate, precum și cu o carte.

Biografie

Benedict s-a născut în anul 480, în Nursia (Norcia, în Umbria), ca fiu al unor nobili romani bogați și buni creștini. Numele său, Benedict (în latină Benedictus), se traduce în limba română prin „binecuvântatul”. Tradiția, acceptată de Sfântul Beda, spune că Scholastica era sora geamănă a lui Benedict.

Copilăria și-a petrecut-o la Roma, unde trăia împreună cu părinții săi și unde a făcut studiile. La Roma, s-a îngrozit de starea moravurilor de acolo. Pentru a scăpa de exemplele rele ale moravurilor din Roma, s-a retras într-o peșteră, în apropiere

de oraș, lângă Subiaco. Acolo a stat trei ani și i s-au alăturat și alți călugări, unde a fondat mai multe mănăstiri.

În 529 s-a stabilit la Monte Cassino, unde a înființat cea mai cunoscută mănăstire din Apusul Europei, considerată ca fiind mama mănăstirilor benedictine.

În aceeași regiune, sora sa, Scholastica, conducea o mănăstire de maici.

Pornind de la regulile monastice scrise de Sfântul Pahomie, Sfântul Vasile cel mare, Sfântul Augustin, Sfântul Casian, Sfântul Honorat de Lerins, Sfântul Cezar de Arles, Sfântul Benedict a redactat noi reguli. În aceste reguli erau prevăzute, în mod exigent, obligațiile zilnice ale călugărilor.

Viața călugărilor se baza pe trei principii: fecioria, sărăcia, ascultarea. Benedict a introdus modul de viață modest și cumpătat al călugărilor în mănăstire ca:

- viață celibatară;
- o hrănire frugală, unde carnea patrupedelor era interzisă;
- mâncare gătită se consuma o dată pe zi;
- limitarea consumului de vin;
- a stabilit timpul pentru rugăciune, meditație, muncă și dormit;
- relațiile din mănăstire fiind stabilite ca într-o familie, astfel starețul fiind tratat ca un părinte (tată), iar călugării ca frați;

Primirea în ordinul călugăresc era foarte strict verificată și se realiza după trecerea unor probe, prin care se constata seriozitatea și sinceritatea candidatului.

Benedict a decedat la data de 21 martie 543, iar sora sa geamănă, Scholastica, care înființase o mănăstire pentru maici, urmând aceleași reguli ale benedictinilor, a decedat la 10 februarie din același an.

După moarte

Benedict din Nursia este venerat ca sfânt de Bisericile catolică, ortodoxe și anglicană, fiind considerat patronul protector al școlarilor, al învățătorilor, mine-rilor, fierarilor și al muribunzilor, fiind chemat ca ajutor în boli dureroase.

Unul din papii care au urmat stilul său de viață modestă a fost papa Grigore I cel mare.

În Biserica Romano-Catolică, Sfântul Benedict este sărbătorit la 11 iulie, data mutării moaștelor sale la Abația Saint-Benoît-sur-Loire din Franța, iar în bisericile de rit bizantin, la 14 martie.

O statuie a Sfântului Benedict

A fost numit sfânt patron al Europei de Papa Paul al VI-lea, în 1964[4]. În anul 1980, Papa Ioan Paul al II-lea l-a declarat co-patron al Europei, alături de Sfinții Chiril și Metodiu.

Bibliografie

- *Ioan M. Bota, Istoria Bisericii universale și a Bisericii românești de la origini până în zilele noastre, Casa de Editură „Viața Creștină”, 1994, Cluj-Napoca; ISBN 973-96661-5-9*
- *Ioan M. Bota, Patrologia, Viața Creștină, Cluj-Napoca, 2002. ISBN 973-9288-75-8*
- *it Tancredi Grossi, San Benedetto e la sua opera verso la Chiesa e la Società, Torino, Società Subalpina Editrice, 1943.*
- *it Adalbert de Vogüé O.S.B., San Benedetto - Uomo di Dio, Ed. San Paolo, 1999, ISBN 88-215-3870-2*
- *it Gregorio Magno, Vita di san Benedetto e la Regola, ed. Città nuova, 2001, ISBN 88-311-1403-4*
- *de Anselm Grün, Benedikt von Nursia, Freiburg in Breisgau 2006*
- *de Adalbert de Vogüé, Art. Benedikt von Nursia. In: Theologische Realenzyklopädie 5 (1980), S. 538-549*
- *de Benedikt von Nursia (Benedict de Nursia), Die Regel des heiligen Benedikt. Beuroner Kunstverlag, Beuron 1990. ISBN 3-87071-060-8*

Cărţi

Sfântul Grigorie cel mare - Viaţa Sfântului Benedict de Nursia

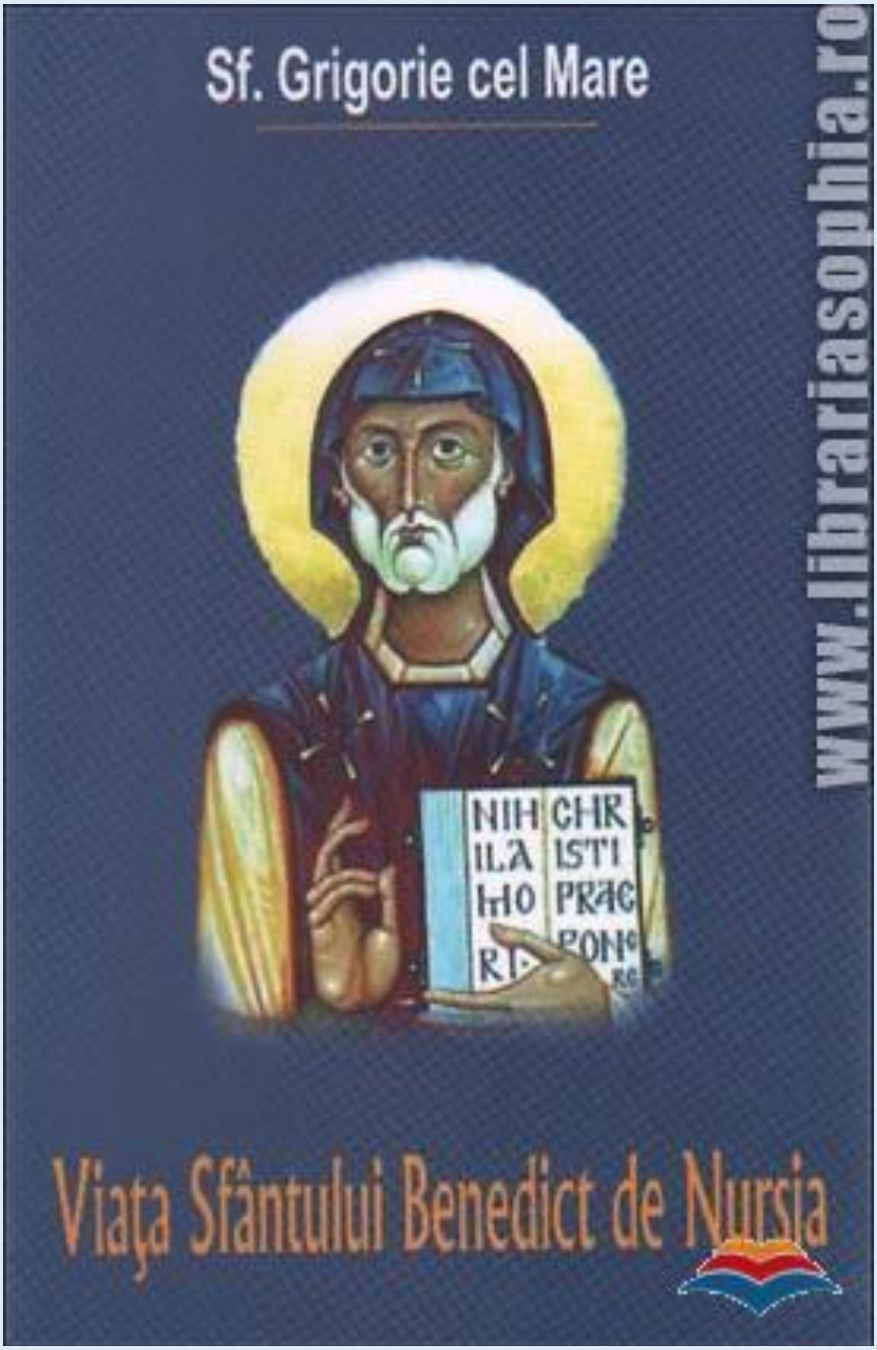

Sfântul Benedict din Nursia - Rânduielile vieţii monahale. Viaţa Sfântului Benedict din Nursia, de Sfântul Grigorie cel mare

Rânduielile Sfântului Benedict din Nursia continua să prezinte şi acum, la mai bine de un mileniu şi jumătate de când au fost scrise, o mare importanţă în planul vieţii duhovniceşti, constituind în egală măsură o sursă de cunoaştere a monahismului cenobitic din Italia secolului al VI-lea şi o punte de legătură între monahismul de obşte apusean şi cel răsăritean.

***

Sfântul Vasile cel mare și Sfântul Benedict de Nursia. Biografii paralele: **https://ioansoran.wordpress.com/2013/08/17/sfantul-vasile-cel-mare-si-sfantul-benedict-de-nursia-biografii-paralele/**

***

Reguli ale vieții monahale în Orient și Occident: Regula Sfântului Vasile cel mare și Regula lui Benedict de Nursia:
https://ioansoran.wordpress.com/2013/10/09/reguli-ale-vietii-monahale-in-orient-si-occident-regula-sf-vasile-cel-mare-si-regula-lui-benedict-de-nursia/

Icoane

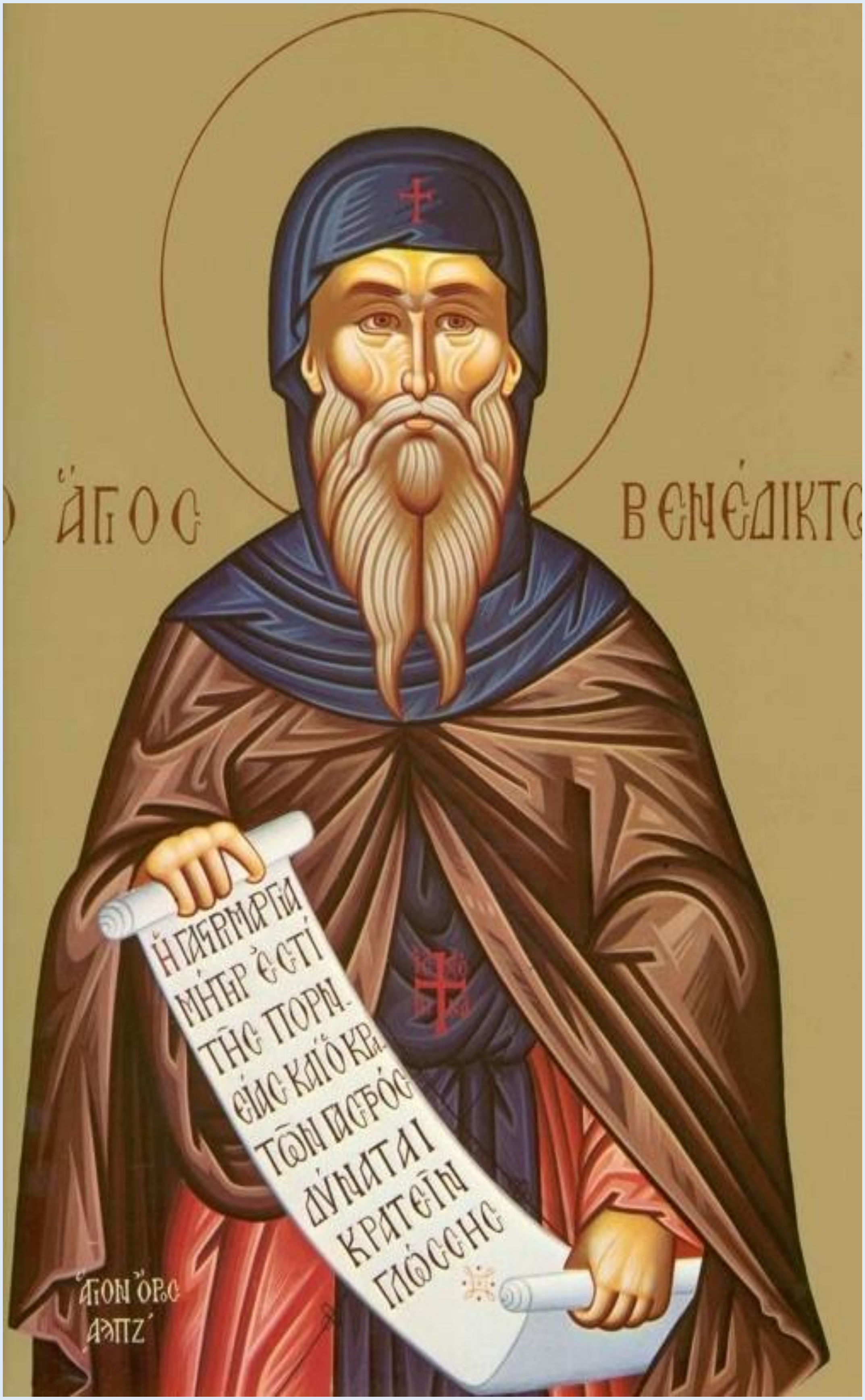
Ο ΑΓΙΟΣ
ΒΕΝΕΔΙΚΤΟ
Η ΓΑΣΤΡΙΜΑΡΓΙΑ
ΜΗΤΗΡ ΕΣΤΙ
ΤΗΣ ΠΟΡΝ-
ΕΙΑΣ ΚΑΙ Ο ΚΡΑ-
ΤΩΝ ΓΑΣΤΡΟΣ
ΔΥΝΑΤΑΙ
ΚΡΑΤΕΙΝ
ΓΛΩΣΣΗΣ
ΑΓΙΟΝ ΟΡΟΣ
ΑΩΠΖ

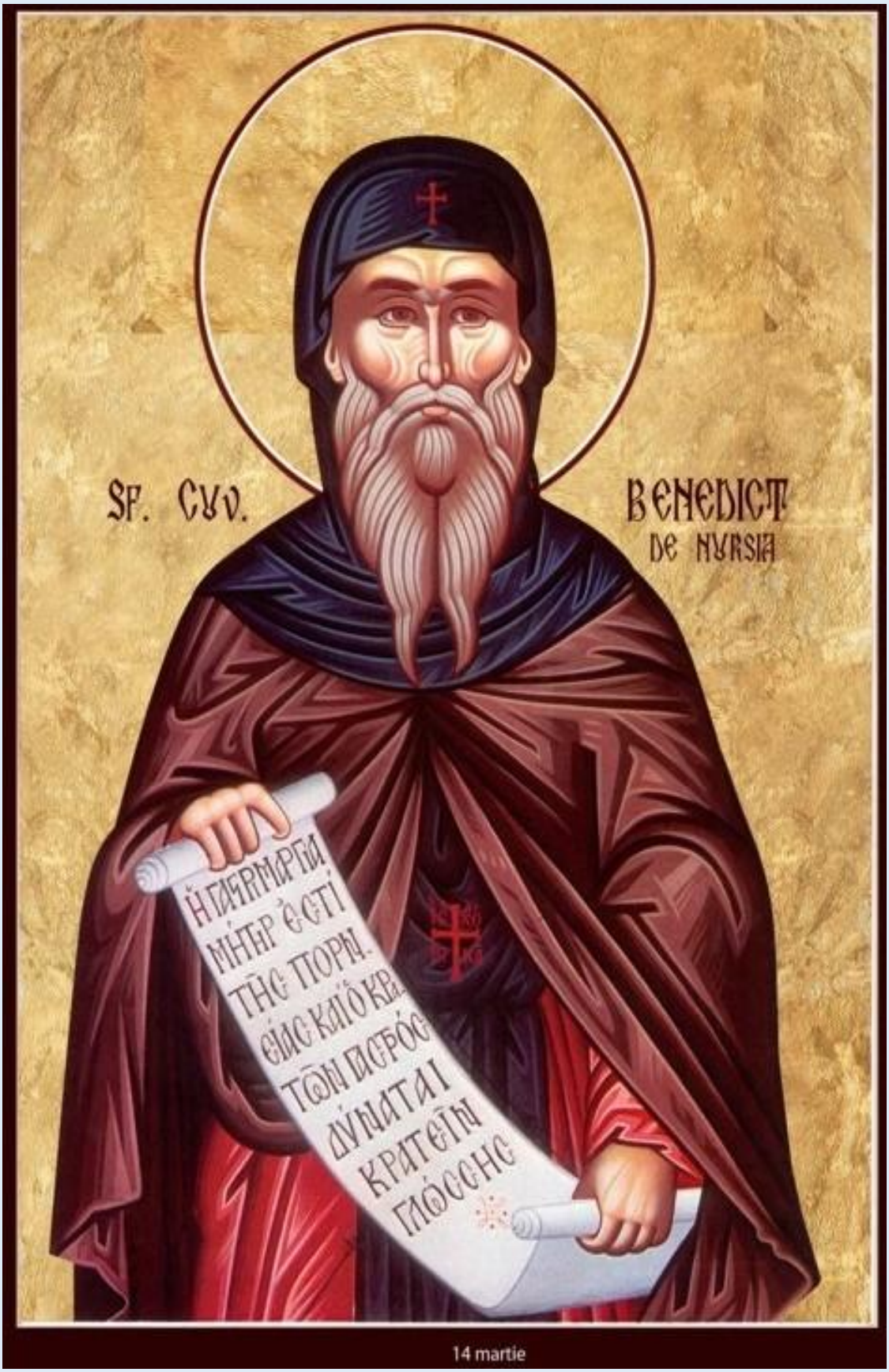
SF. CUV.
BENEDICT
DE NURSIA
14 martie

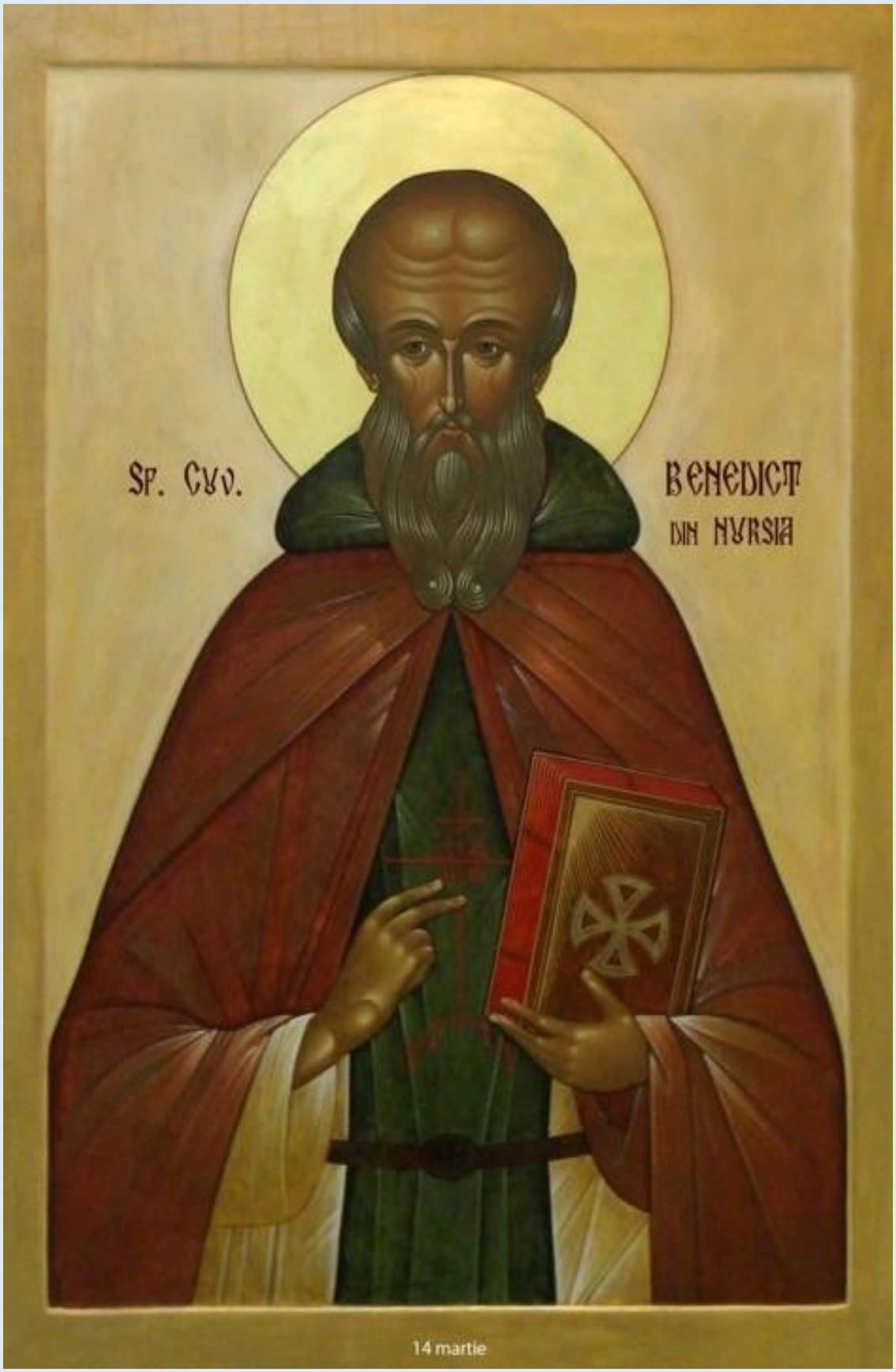
SF. CUV.
BENEDICT
DIN NURSIA
14 martie

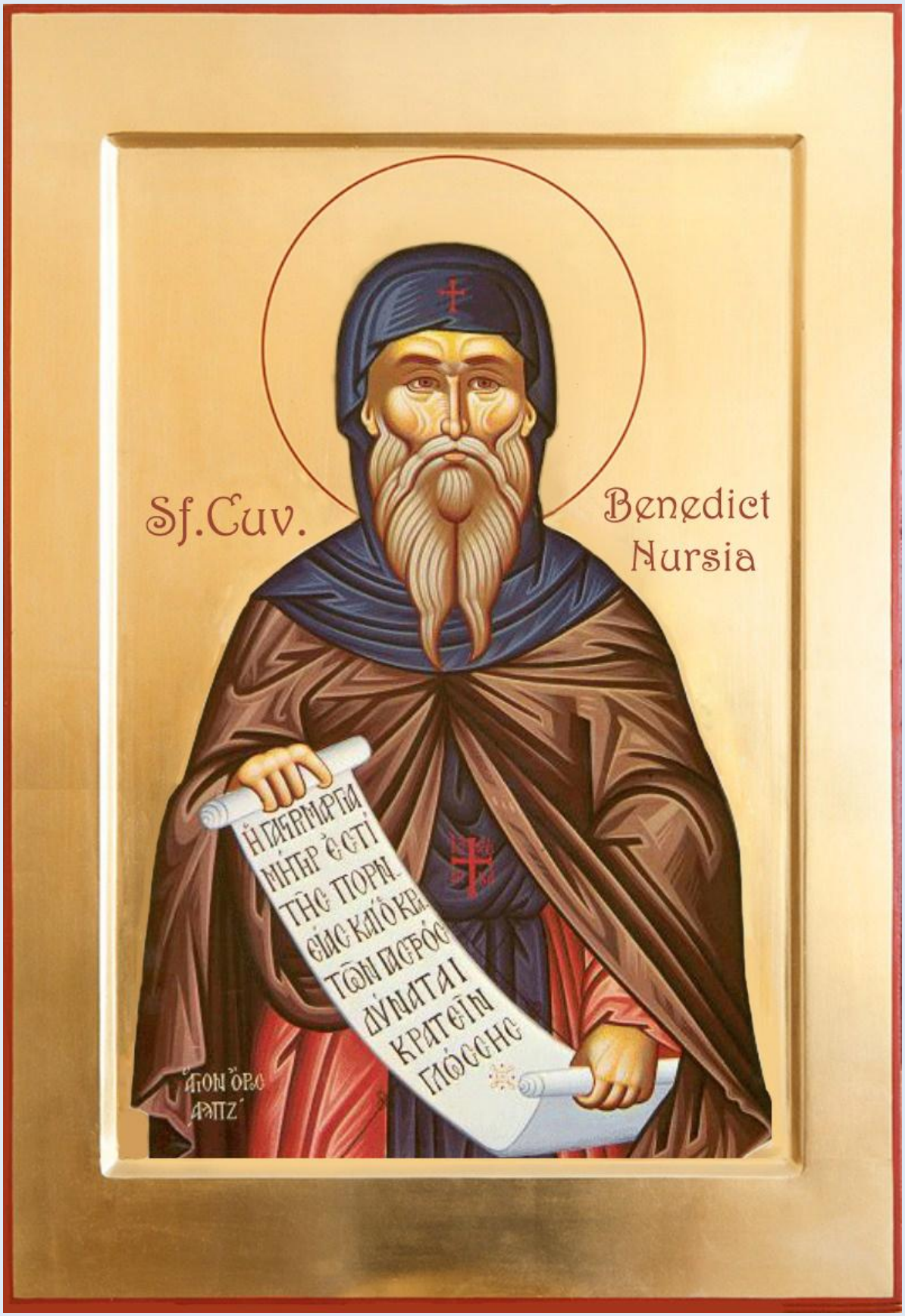
Sf.Cuv.
Benedict
Nursia

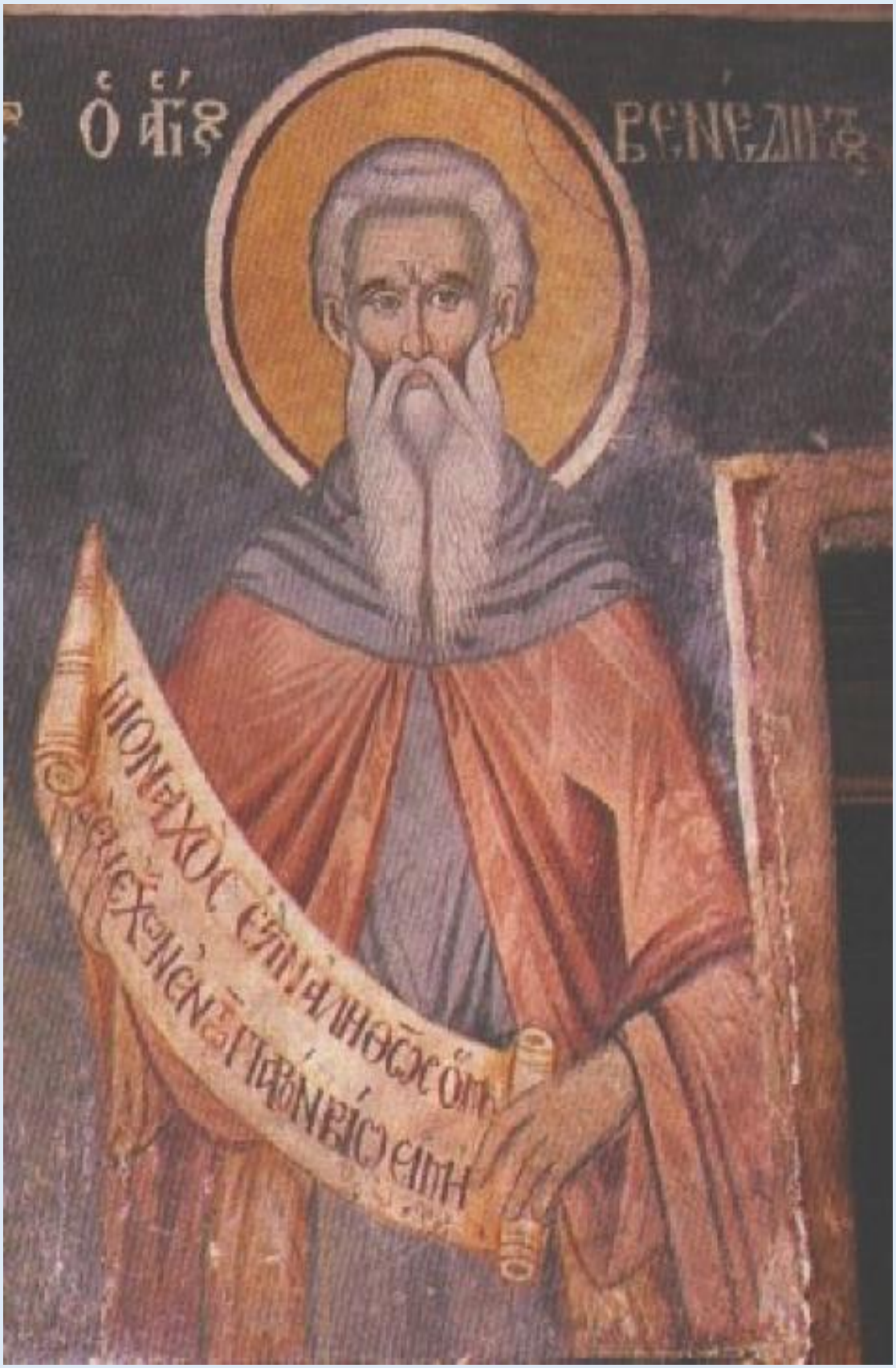
Ὁ ὅσιος
ΒΕΝΕΔΙΚΤΟΣ

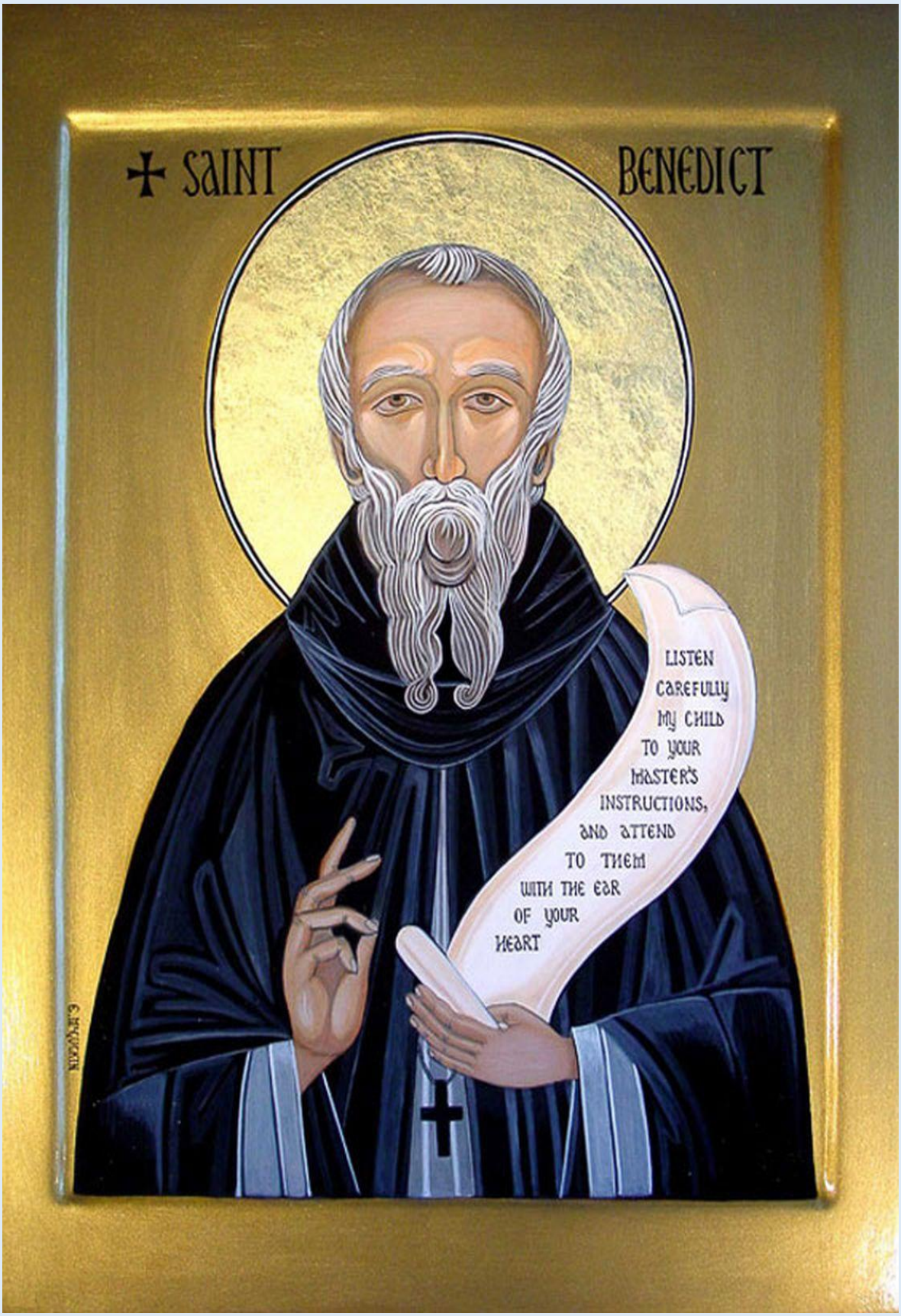
✝ SAINT BENEDICT
LISTEN CAREFULLY MY CHILD TO YOUR MASTER'S INSTRUCTIONS, AND ATTEND TO THEM WITH THE EAR OF YOUR HEART

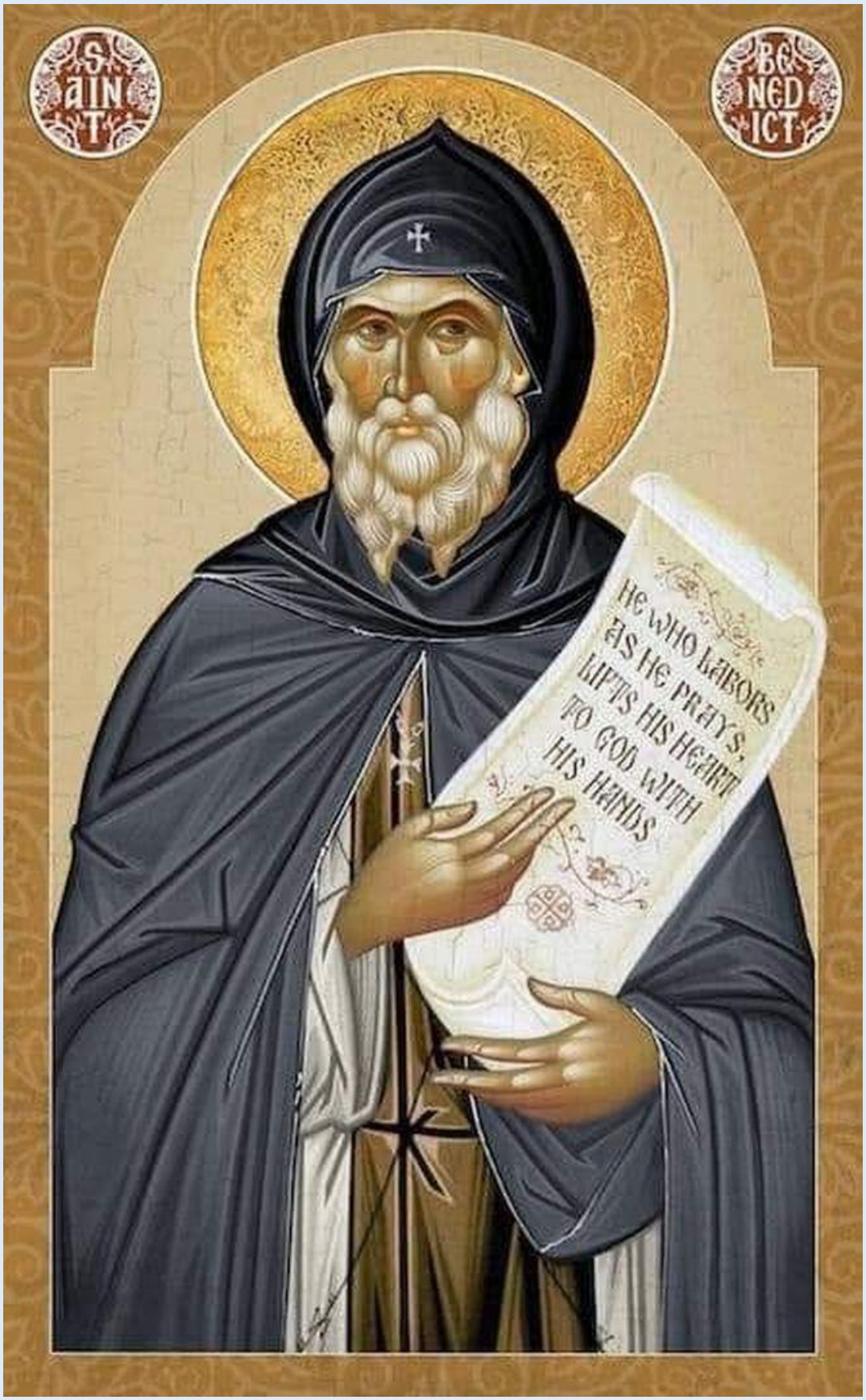
SAINT
BENEDICT
HE WHO LABORS
AS HE PRAYS,
LIFTS HIS HEART
TO GOD WITH
HIS HANDS

SAINT
BENEDICT
OF NURSIA

SAINT
BENEDICT
OF NURSIA

SAINT
BENEDICT

SAINT
BENEDICT

Ausculta, o fili,
praecepta ma-
gistri

IC
XC
SCS
BENE
DIC
TVS

SAINT
BENEDICT
Love the Lord your God with your whole heart...
The love of CHRIST must come before all else...
Listen readily to the Sacred Scriptures and devote yourself to prayer...
Finally, never lose hope in God's mercy.
R.B. wrote

S.T. BENEDICT.

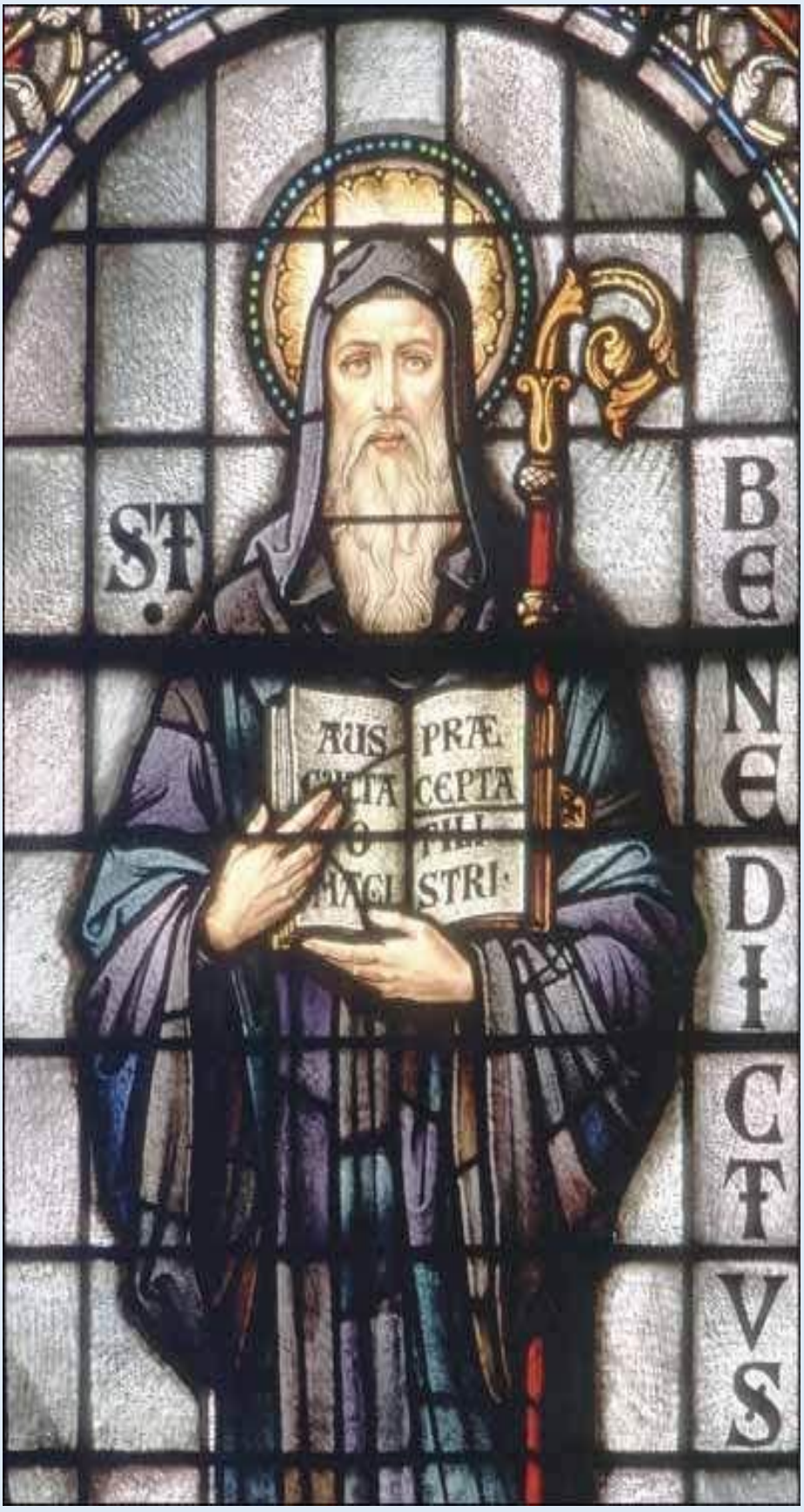
ST
BENEDICTVS
AUS PRÆ
CEPTA
MAGI STRI

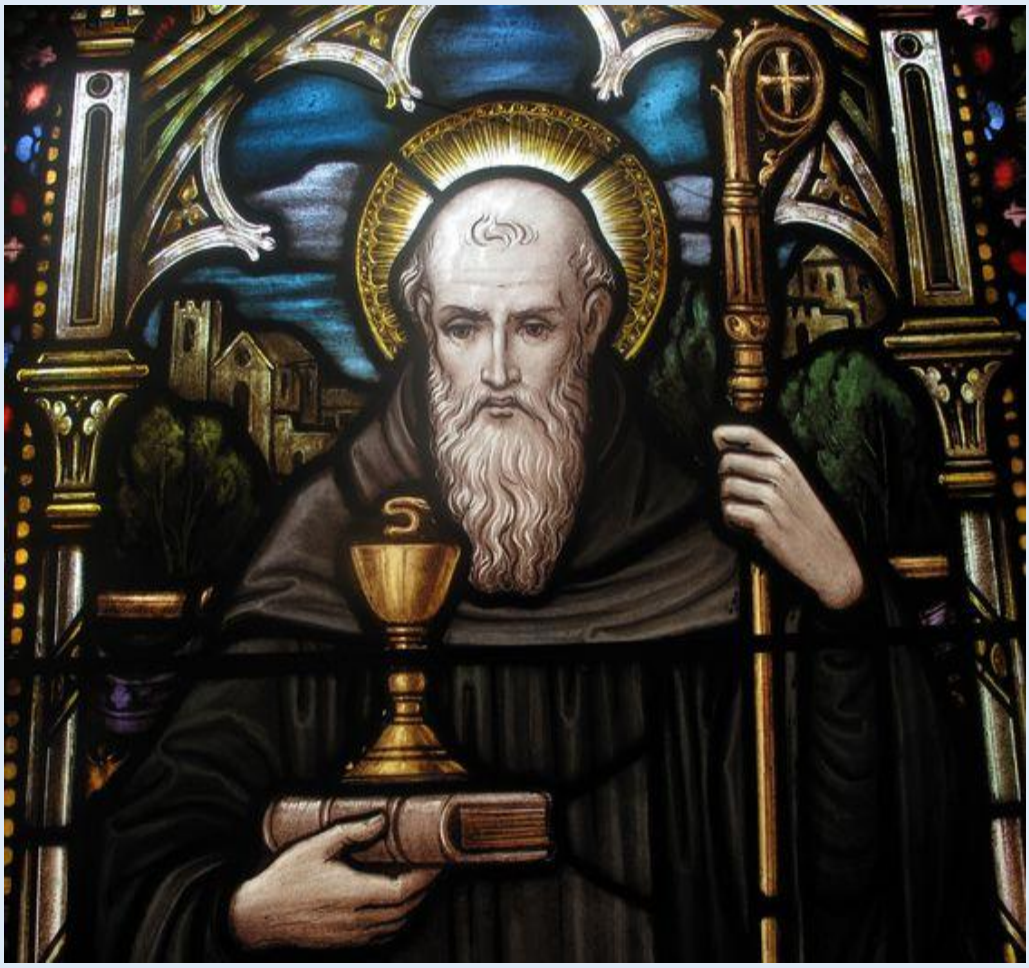

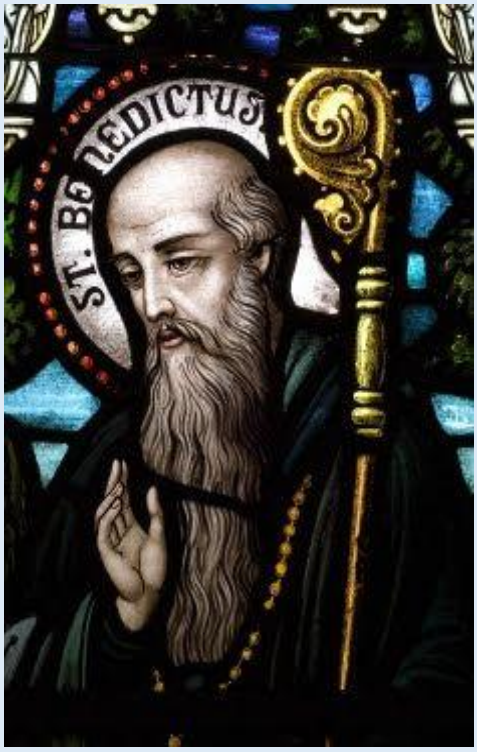
ST. BENEDICTUS

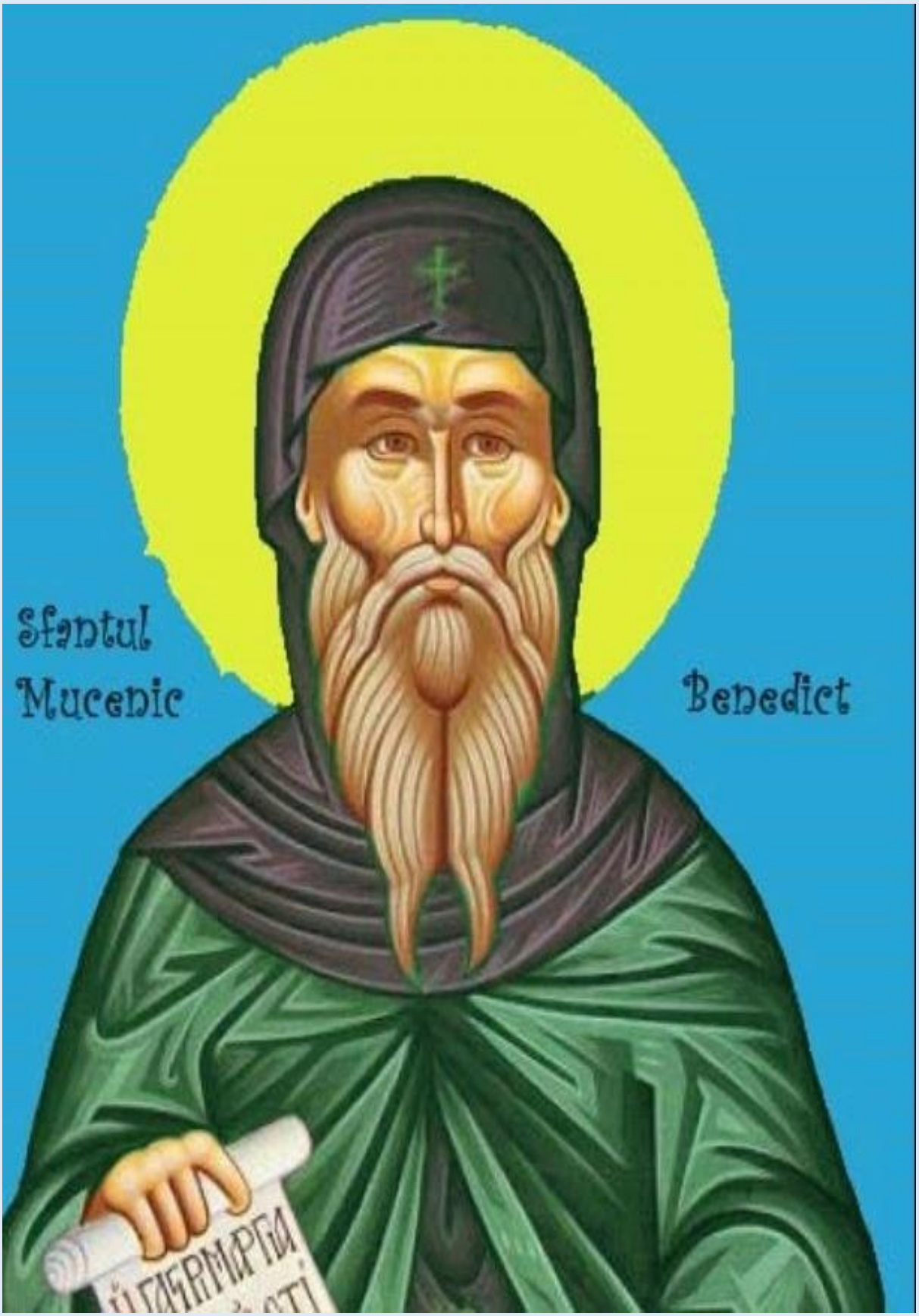
Sfantul
Mucenic
Benedict

SAINT
BENEDICT

ST. BENEDICT OF NURSIA

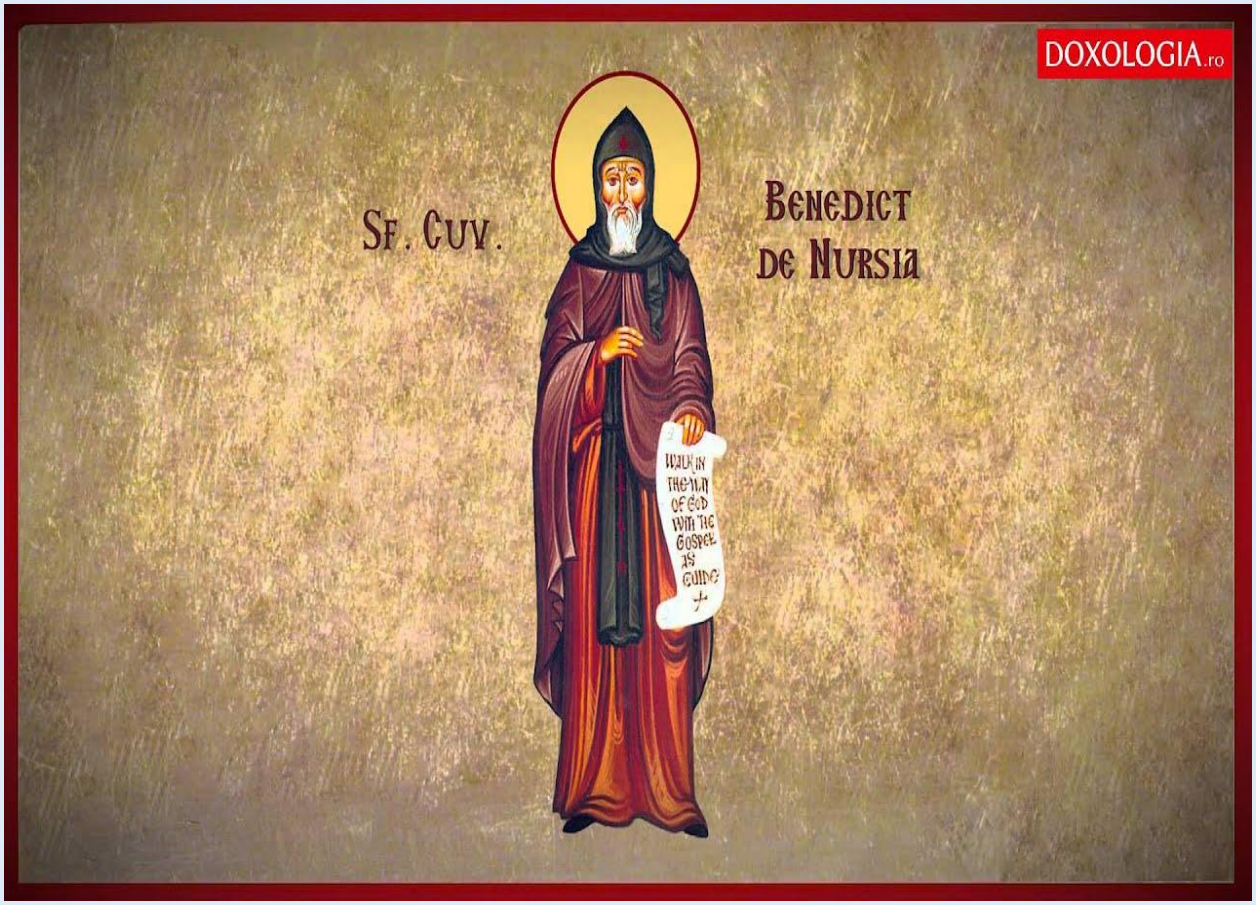
DOXOLOGIA.ro
SF. CUV.
BENEDICT
DE NURSIA
WALK IN THE WAY OF GOD WITH THE GOSPEL AS GUIDE

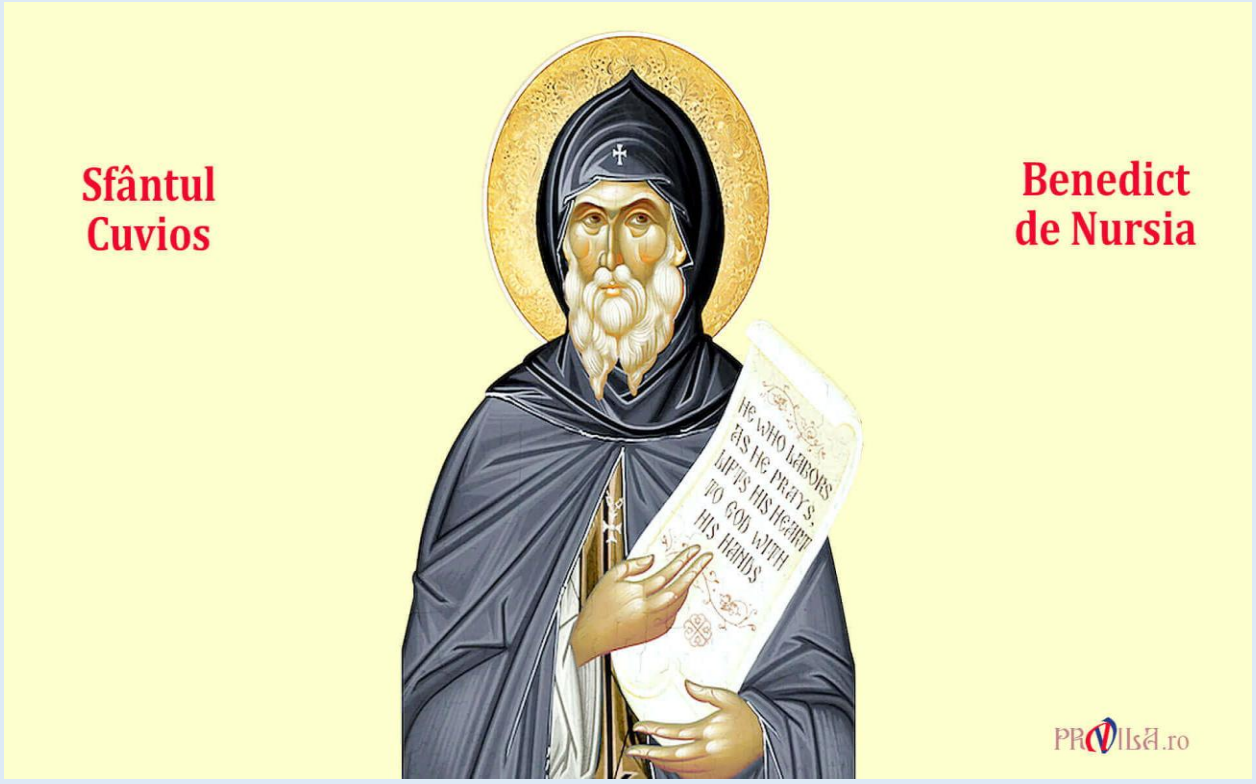
Sfântul
Cuvios
Benedict
de Nursia
HE WHO LABORS
AS HE PRAYS,
LIFTS HIS HEART
TO GOD WITH
HIS HANDS
PRAVILA.ro

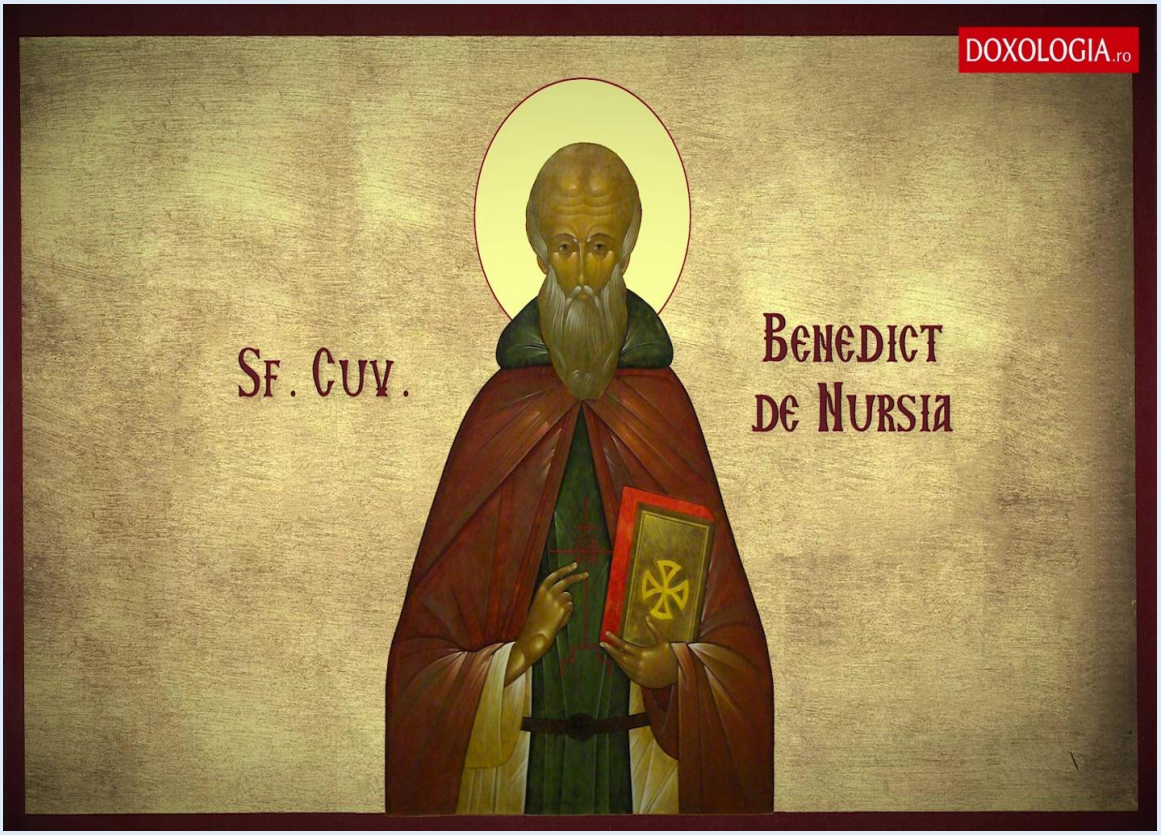
DOXOLOGIA.ro
Sf. Cuv.
Benedict
de Nursia

Sf. Cuv.
Benedict
de Nursia

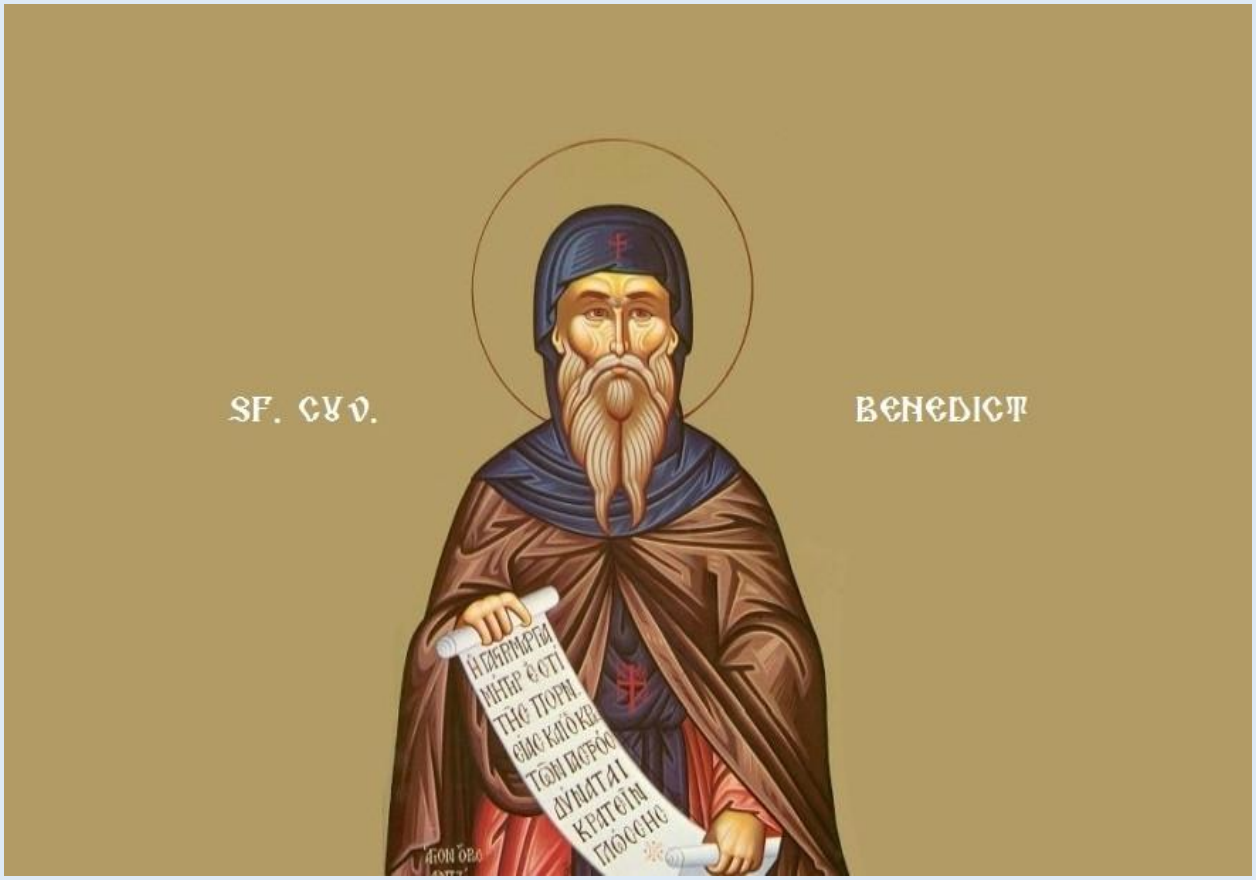
SF. CUV.
BENEDICT

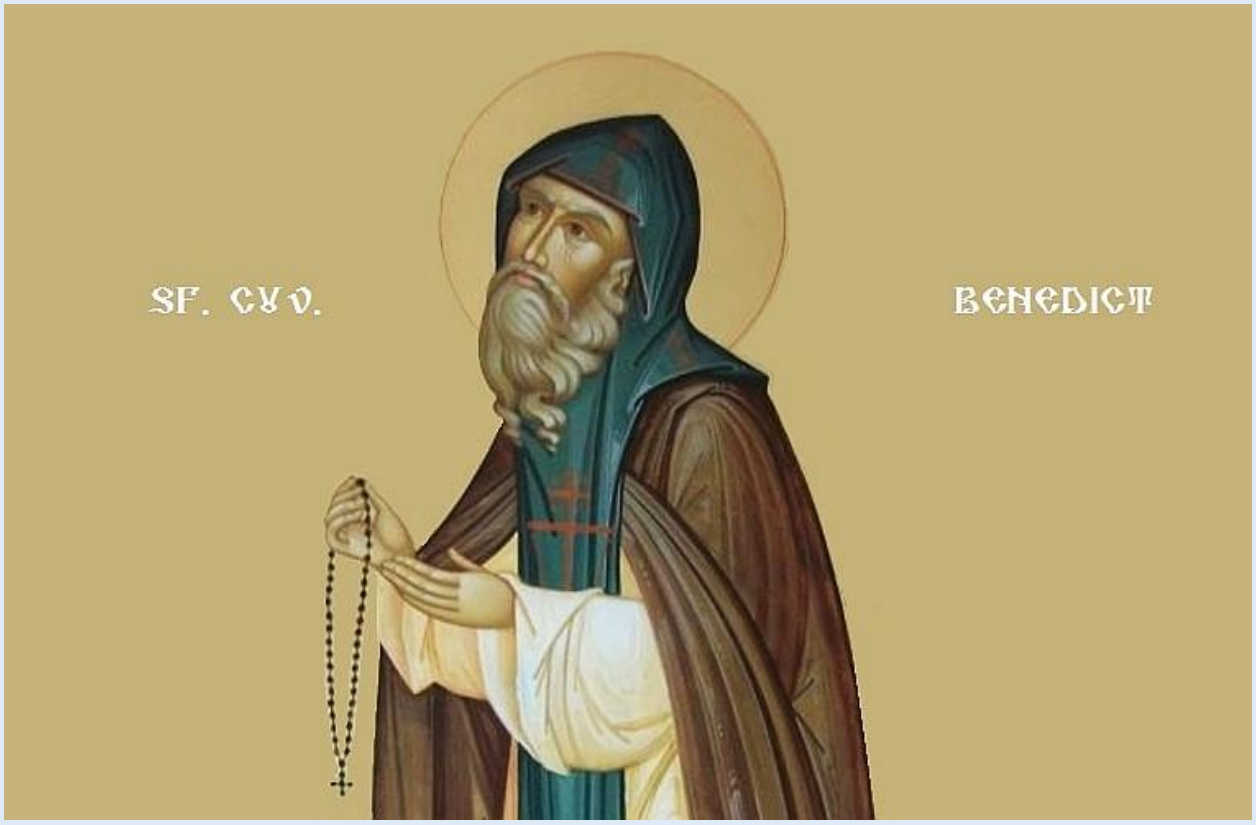
SF. CUV.
BENEDICT

BASILICA.RO
9 REGULI DE VIAȚĂ CREȘTINĂ DE LA SF. BENEDICT DE NURSIA
Nu iubi pe nimeni mai mult decât pe Hristos
Fii conștient că pretutindeni te vede Domnul
Cinstește-i pe bătrâni și fii înțelegător cu cei tineri
Nu vorbi de pace ținând răul în inima ta
Când vei vedea în tine vreo virtute, pune-o pe seama Lui, nu pe seama ta
Când începi un lucru, roagă-te ca Domnul să-l desăvârșească
Dacă te-ai certat cu cineva, împacă-te înainte de apusul soarelui
Roagă-te pentru vrăjmași din dragoste pentru Hristos
Nu-ți dori să ți se zică sfânt mai înainte de a fi

Troparul Sfântului Cuvios Benedict de Nursia

14 Martie - Glasul 1

Locuitor pustiului, înger în trup şi de minuni făcător te-ai arătat, purtătorule de Dumnezeu, Părintele nostru Benedict. Cu postul, cu privegherea şi prin rugăciune primind daruri cereşti, tămăduieşti pe cei bolnavi şi sufletele celor ce aleargă la tine cu credinţă. Slavă Celui Ce ţi-a dat ţie putere; Slavă Celui Ce te-a încununat pe tine; Slavă Celui Ce lucrează prin tine tuturor tămăduiri.

Bucură-te, Sfinte Benedicte cuvioase, al monahilor povățuitorule!